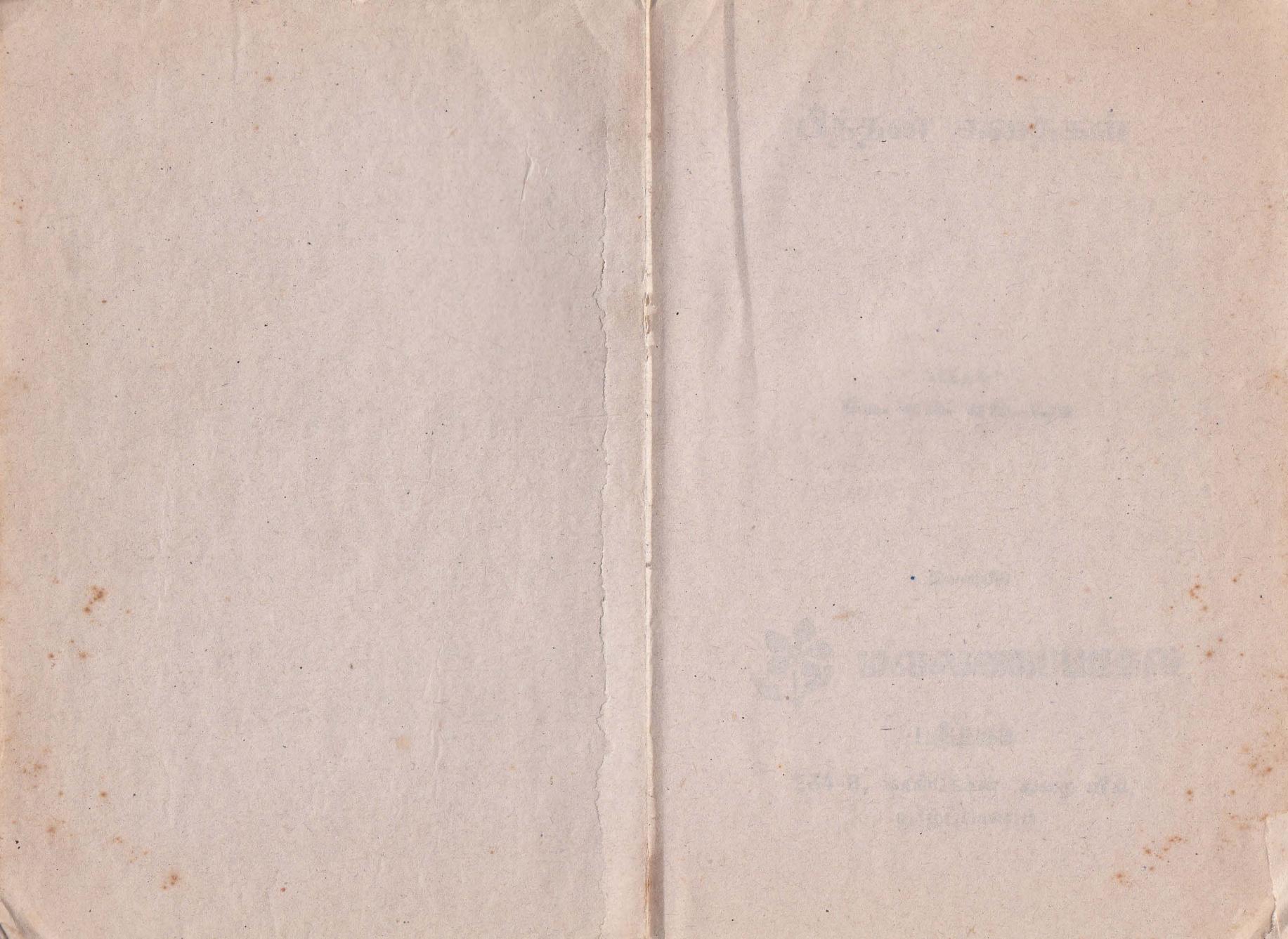

பிரத்தும் கட்டுக்கள்

பிரத்தும் கே.எம்.எம்.ஷா

மலைக்கப்பந்தல்

பித்தன் கதைகள்

‘பித்தன்’

கே. எம். எம். வூர்

50-55, A.R. :

வெளியீடு

மலைக்கப்பந்தல்

பதிப்பகம்

234-B, கஸ்கேசன் துறை வீதி,
யாழ்ப்பாணம்

பதிப்புரை

BIBLIOGRAPHICAL DATA

Title of the book	:	PITHAN KATHAIKAL
Language	:	Tamil
Written by	:	K. M. M. SHA (PITHAN)
Copy Right	:	AUTHOR
Published by	:	MALLIKAI PANTHAL
Edition	:	First Edition March 1995
Types Used	:	10 Point
Number of copies	:	1200
Number of Pages	:	160
Printing	:	Sri Surya Chandra Achagam
Wrapper designd By	:	ARTIST BHARANI
Subject	:	SHORT STORIES
Price	:	Rs. 25-00

ஏக விதியோகஸ்தங்கள்
 பூடாலசிங்கம் புதுதக்காலை
 340, செட்டியார் தெரு,
 கொழும்பு-11.

இந்தால் சென்னையில் கிடைக்குமிடம்

அன்னை புதுதக்காலையம்
 14, ஜயா (முதலி) தெரு,
 இராய்பேட்டை, சென்னை-600 014.

முதிய எழுத்தாளர் 'பித்தன்' ஷா. இந்த நாட்டு இலக்கியவாதிகளின் கவனிப்புக்குரியவர். கிழக்கிலங்கையில் வசித்து வந்த இவர். இடம் பெயர்ந்து இன்று அகதி நிலைக்கு உட்படுத்தப்பட்டவர்.

இந்தச் சூழ்நிலையிலும் இலக்கிய ஆர்வம் குண்றாமல் சிந்தித்து வருபவர்.

'மல்லிகைப் பந்தல்'ன் பத்தாவது வெளியீடாக அவரது சிறுகதைத் தொகுதியை வெளியிடுவதில் மட்டற்ற மகிழ்ச்சி அடைகின்றேன்.

இலங்கையின் முத்த சிறுகதைப் படைப்பாளியான இவரது சிருஷ்டித் தொகுதி ஒன்று இதுவரை வராத சூழல் என் மனதை உறுத்திக் கொண்டே இருந்தது. மல்லிகைப் பந்தல் மூலம் அவரது முதலாவது சிறுகதைத் தொகுதியை வெளியிட்டு வைப்பதில் உண்மையாகவே மகிழ்ச்சி அடைகின்றேன்.

பித்தன் எனப் புனைப்பெயரால் அழைக்கப்படும் கே. எம். எம். ஷா அவர்கள் சமுத்தின் 'மருமலர்த்தி' இலக்கிய கால கட்டத்தில் கிழக்கிலங்கையில் தோன்றிய ஒரு காத்திரமான படைப்பாளியாவார். இவரது சிறுகதைகளில் மனிதநேயம் அடிப்படை உணர்வாக ஒவிக் கிணறது. புதிய தலைமுறைப் படைப்பாளிகளுக்கு முத்த தலைமுறை எழுத்தாளர்களை இனங்காட்ட வேண்டிய பாரிய பொறுப்பு இன்று நம்முன் இருக்கும் முக்கிய கடமை களில் ஒன்றாகும்.

அந்த வகையில் மல்லிகைப்பந்தல், பித்தன் அவர்கள் னால் 'பித்தன் கதைகள்' சிறுகதைத் தொகுதியை வெணியிட்டு வைப்பதன் மூலம் அப்பணியினைச் சிறப்பாகச் செய்ய முற்படுகின்றது.

கடந்த காலங்களில் மல்லிகைப்பற்றல் வெளிப்பிடுகளை ஆதரித்து உற்சாகப்படுத்திய நண்பர்கள், சுவைஞர்கள் ஆலக்கிய நெஞ்சங்கள் தொடர்ந்து ஆதரவு நல்குவார்கள் என நம்புகிறேன்.

இத்தொகுதியினை நூல் உருவில் வெளியிட பல வகை களிலும் உதவிய பூபாலசிங்கம் ஸ்ரீதரசிங்/ அவர்களுக்கு எனது இதயம் கலந்த நன்றி.

கையெழுத்துப் பிரதியை ஒழுங்குபடுத்துவதில் உற்சாகம் காட்டி இந்தத் தொகுப்பைப் புத்தக உருவில் ஆக்க முனைந்து உழைத்த நண்பர்கள் மேமன்கவி, அந்தனி ஜீவா, தினமணி உதவி ஆசிரியர் கரு. மீணாட்சிசுந்தரம் (சென்னை) ஆகியோருக்கும் எனது நன்றிகள் உரியது,

இந்த நூலை வடிவாக அச்சிட்டு உதவிய சென்னை ஸ்ரீ குரிய எந்திரா அஷ்க நண்பர்களுக்கும், முகப்போவி யத்தை வரைந்து தந்த நண்பர் ஓவியர் பரணி அவர்களுக்கும் எனது தனிப்பட்ட நன்றியைத் தெரிவிப்பதில் மகிழ்ச்சி அடைகின்றேன்.

234 B., காங்கேசன் துறை வீதி — பொமினிக் ஜீவா
யாழ்ப்பாணம்

தொகுதி பிறந்த கதை

பித்தன் கே. எம். எம். ஷா அவர்களை நான் முதன் முதலாக எழுபதுகளில் கல்முனையில் நடந்த சாஹித்திய விழாவில் கெளரவிக்கப்பட்ட காலத்தில் கண்டேன். அக்காலம் தொடர்க்கம் அவர்மீது எனக்கொரு மரியாதை.

பிற்காலத்தில் பி. பி. தேவராஜ் அவர்கள் இந்து கலா சார் ராஜாங்க அமைச்சராகப் பதவி ஏற்ற வேளை தமிழ் எழுத்தாளர்களுக்கு உதவும் வகையில் முதல் கட்டமாக மூன்று முத்த எழுத்தாளர்களைத் தெரிவு செய்து உதவ முன்வந்தார். அந்த மூன்று முத்த எழுத்தாளர்களில் ஒரு வராக கே. எம். எம். ஷா அவர்களையும் நாங்கள் தெரிவு செய்தோம். (மற்ற இருவர் அ. செ முருகான் ந்தன், என். எஸ். எம். ராமமையா) அந்த கால கட்டத்தில் தான் “பித்தன்” அவர்களுடன் நெருக்கமாகப் பழகும் சந்தர்ப்பம் எனக்கு ஏற்பட்டது. அந்த நாட்கள் தொடக்கம் அவரது சிறுகதைத் தொகுதி ஒன்று வெளிவரவேண்டும் என வற்புறுத்தி வந்தேன். ஆனால் அந்த நாட்களில் அவர் அகதி யாகிப் போன நிலையில் அவரது சிறுகதைகள் அவர் கை வசம் இருக்கவில்லை. அதனால் அரசு சுவடிக் கூடத்தில் அவரது கதைகளை கையெழுத்துப் பிரதியாகத் தயார் செய்தோம் அதன் மூலம் ஒரு சிறுகதைத் தொகுதிக்கான கையெழுத்துப் பிரதியை தயாரிக்க முடியுமாயிருந்தது.

ஆன்போதும் அக்கையெழுத்துப் பிரதியை வைத்துக் கொண்டு நானும் நண்பர் அந்தனி ஜீவா, பித்தன் ஷா அவர்

களின் நெருங்கிய நண்பர் சாந்தி முகைதீன் ஆகியோரும் அப்பிரதியை தொகுதியாக வெளிப்படுவதில் பல முயற்சி களைச் செய்தோம். ஆனால் சந்தர்ப்பம் சரியாக அமைய வில்லை. இதற்கிடையில் மல்லிகை ஆசிரியர் தொழினிக் ஜீவா அவர்களுடன் 'பித்தன்' ஷா அவர்களைப் பற்றி பேசும் பொழுதெல்லாம் 'பித்தன்' அவர்களின் தொகுதி கட்டாயம் வரவேண்டும் என்பதை வற்புறுத்தி வந்தார். ஆனால் எங்கள் நிலைமையை சொன்ன பொழுது மல்லிகைப் பந்தல் வெளியீடாக பித்தன் அவர்களின் இத்தொகுதியைத் தான் வெளியிடுவதாகச் சொன்னார், அவரது முயற்சியின் பயனாகவும் நண்பர் ஸ்ரீதரன்சிங் அவர்களது உதவியினாலும் பித்தன் கே. எம். எம். ஷா அவர்களின் தொகுதி உங்கள் கரங்களில் தவழ்கிறது.

—மேமன் கவி—

எழுத்தாளர் கே. எம். எம். ஷா (பித்தன்)

சீறுக்கைத்தகள்
ஓரூ வியர்சன நோக்கு

— எம். எம். எம். மஹ்ருப்

எழுத்தாளர் கே. எம். எம். ஷா ஓர் அசாத்திய மனிதர். அவருடைய புனைப் பெயரைக்கூட முதன் முதலாக கேட்கும் எவரும் திடுக்கிடுவார்கள், அப்படி அதில் ஒரு விசேஷம். பித்தன் இலங்கையில், சுமார் ஐப்பது வருடங்களுக்கு முன்பதாக கற்பனை இலக்கியத்தில் பிரவேசித்தவர், தற்பொழுது, அவர் கதைகள் எழுதுவது அருமையாக இருக்கிறது. எனவே, தற்கால இலக்கிய ஆய்வாளருக்கு, ரசிகர்களுக்கு, இலக்கிய வரலாற்று ஆர்விகளுக்கு, பித்தனின் கதைகளை மீண்டும் தொகுத்து முன் வைப்பது அத்தியாவசியமான கடமையாகும். அந்த பணியில், அயராது உழைத்து, பித்தனின் 16 கதைகளை இந்நால் உருவில் கொணர்ந்திருக்கிறார் மேமன் கவி. மேமன் கவியின் இம்முயற்சியினை இலக்கிய உலகம் பாராட்ட கடமைப்பட்டிருக்கின்றது. இத்தொகுதியில் உள்ள கதைகள் இவை.

1. பாதிக் குழந்தை (1952); 2. தாம்பத்தியம் (1952);
- (3) அமைதி (1952); (4) நத்தார் பண்டிகை (1953);
- (5) இருட்டறை (1953); (6) பைத்தியக்காரன் (1952);
- (7) தாகம் (1968); (8) திருவிழா (1961); (9) ஊதுகுழல் (1962); (10) சோதனை (1960); (11) ஊர்வலம் (1967);

(12) ஒருநாள் ஒரு பொழுது (1981); (13) பயங்கரப்பாதை (1950); (14) ஆண் மகன் (1951); (15) அறுந்த கயிறு (1952); (16) மயான்தின் மர்மம் (1952).

இத்தொகுதியில் அடங்கிய கதைகளுள், முதல் கதை வெளிவந்தது. 1950-ம் வருடம்; கடைசிக் கதை பிரசர மானது 1981. முப்பத்து ஒரு வருட இடைவெளியிருந்தாலும், பெரும்பாலான கதைகள் 1950களில் வெளியிடப் பட்டன. தலையங்கங்களை பார்த்தால்கூட, சோக வெளிப்பாட்டினை காணக்கூடியதாக இருக்கின்றது.

பித்தனின் கலையாற்றலை வெளிக்கொணர்வதற்கு, அவரின் முந்திய கதையொன்றினை விமர்சனக் கண்ணோட்டத்தில் இங்கு கட்டிக் காட்டுவது இன்றியமையாததாகும். 1952-ம் ஆண்டு வாக்கில் அவர் எழுதிய பாதிக்குழந்தை என்ற சிறு கதையை எடுத்துக்கொள்வோம், சபைதா என்ற இளம் பெண். ஒரு அணாமதேய கிழவி. சபைதாவை கெடுத்த முதிர்ந்த செல்வந்தர், அவர் மனைவி. சபைதா வின் காப்பத்தில் இருக்கும் குழந்தை. இவர்கள் தாம் கதை மாந்தர். ஆணால், கதையின் நட்டுவாங்கம். சபைதா வின் மூலமாகவே நிகழ்த்தப்படுகிறது.

கதையின் நிகழ்வுகள், வரலாற்றுப் பூர்வமாக, ஒன்றின் பின் ஒன்றாக அல்லாமல் பின்னணி கோவையாக (Flash-back technique) தரப்படுகின்றன. சபைதா குடிசையில் இருக்கிறாள் குடிசையைப் பற்றிய யதார்த்தபூர்வமான தகவல்கள் இங்கு இல்லை. காரணம், கதாசிரியரின் முக்கிய நோக்கம், கதாநாயகியான சபைதாவின் மனோநிலையை விவரித்து, அதன் அடிப்படையில், சமுதாயத்தின் நெளிவு கழிவுகளை விமர்சிப்பதும். தனி மனித, குறிப்பாக ஒழுங்கினமான செல்வந்தர்களின் அடாவடித்தனத்தை சாடுவதும் தான்.

சபைதாவும், அவனுக்கு அடைக்கலம் அளித்த கிழவியும் எவ்வாறு சந்தித்தார்கள். கதாசிரியர் மிக சிக்கனமாக தகவல்களை தருகிறார்.

“சபைதா அந்த குடிசைக்கு வரும்பொழுது தனிமை யாகத்தான் வந்தாள். சபைதா சில நாட்களில் கிழவிகாலை நீட்டி விட்டான்”.

இது கதாசிரியரின் விவேகமான, அவதானமான உத்தியாகும். உண்மையில் இது சபைதாவின் கதை என்பதால் கிழவியைப் பற்றிய மேலதிகமான தகவல்கள் நமக்கு அனாவசியமானவை. சபைதாவும், அந்த அவங்கோல முதலாளியும், முறையே கதாநாயகி, வில்லன் என இயங்கி, கதையை முடுக்கி விடுவதால் ஏனைய வன்மையான பாத்திரங்கள், கதையில் ஒட்டத்தை கெடுப்பார்களே தவிர, அதன் விசையை சூட்டப் போவதில்லை.

அதே காரணத்திற்குத் தான் சபைதாவின் தொடக்க நிலை வாழ்வு, சூனிய பிரதேசமாக இருக்கிறது. கதாசிரியர் இவ்வாறு எழுதுகிறார்.

“சபைதா இந்த உலகத்துக்கு வந்து பதினாறு வருடங்களாகி விட்டன என்றாலும் எட்டு வருட வாழ்க்கை தான் அவனுக்கு ஞாபகம் இருக்கிறது. தாய் தந்தையர்களைப் பற்றி எதுவும் தெரிந்து கொள்ள முடியாத நிலையில்தான் இருந்தாள் அவள். தாயின் மடியில் உறங்கிய குழந்தை கண்விழிக்கும்பொழுது தொட்டிலில் கிடப்பதை உணருவது போல, சபைதா வக்கு ஞாபகம் தெரிந்தபொழுது ஹாஜி யார் உமரு வெப்பையின் வீட்டில் வேலைக்காரியாக இருந்தாள்.”

(சபைதாவின் யதார்த்த நிலைமைக்கும், தொட்டிலில் உறங்கும் குழந்தைக்கும் இடையே உள்ள நையாண்டி

சமன்பாடு, கதையின் தாக்கத்தையும், சபைதாவின் சோக நிலையையும் உச்சஸ்தாயிக்கு இழுத்துச்செல்வது இங்கு அவதானிக்கத் தக்கது.)

அதற்குப் பின்னர் சபைதாவின் முதலாளியின் சுயரூபம் படிப்படியாக சபைதாவுக்கு விடுகிறது. அங்கிருந்து கிளம்பிச் செல்ல அவள் நினைக்கிறாள். ஆனால் அது நடக்கக்கூடியதா என்ன? சபைதாவின் ஆசை, நப்பாசையாகவே நிலைத்துவிடுகிறது. அதை கதாசிரியர் இவ்வாறு விளக்குகிறார்.

“நாள்டைவில் ஹாஜியாரின் போக்கு கலக்கத்தை உண்டாக்கியது சபைதாவுக்கு. எனவே எப்படியாவது அங்கிருந்து வெளியேறி விட வேண்டுமென்று நினைத் தாள். பயன்? முதலை வாயிலிருந்து மீண்டு புவியை நாடிய கதையாகத் தான் முடியுமென்பதை உணர்ந்தாள்...”

சபைதாவின் மனசிகுழுறல்கள் இருட்டடித்த குடிசைக்குள் நடைபெறுகின்றன. அவள் வயிற்றில் வளர்ந்து, வெளியே வெளியேற துடிக்கும் புது ஜீவனின் வாழ்க்கையையும், அதன் தாயான் சபைதாவின் வாழ்க்கையையும் ஒரே சேராக முடிச்சுப் போடுகிறார் கதாசிரியர். அவ் விரண்டு வாழ்க்கைகளும் கோலத்தில் தொடங்கி, அவங் கோலத்தில் முடிவடைகின்றன.

தனது முதலாளியினால் இம்சிக்கப்பட்ட தனது வயிற்றில் அவரின் குழந்தையை ஏற்றிருக்கும் சபைதா எவ்வாறு, வெளிக் கிளம்பினாள். எவ்வகையாக கிழவியை சந்திக்கிறாள், எவ்வாறு அடைக்கலம் பெறுகிறாள் என்றெல்லாம் வினாக்கள் எழுகின்றன. அவற்றுக்கு நேரடியாக விடையளிக்காமல், கதாசிரியர் இலாவகமாக, சூசகமாக இவ்வாறு எழுதுகிறார் (இது சபைதாவின் சிந்தனை வீச்சில் ஒரு பகுதி).

“இந்த உலகத்தில் எத்தனையோ பேர் இருக்கிறார்கள், ஏன், உமரு வெப்பைக்கூடத்தான் இருக்கிறார். அவருக்கு நன்றாகத் தெரியும் தன்னுடைய இரத்தத்தில் இருந்து ஒரு புது ஜீவன் உதயமாகப் போகிறது என்று. ஆனால்! அவர் என்ன செய்து விட்டார்? இந்தக் கிழநாயைவிட அவ்வளவு கிழமாகி விட்டாரா? இல்லை யென்றால் என்னை வீட்டிடவிட்டு வெளியேற்றி இருப்பாரா? அவர் என்ன செய்வார்? அவர் குடியேறி இருக்கும் உலகம் அப்படி...”

இங்கு சமுதாயப் பார்வை பளிச்சிடுகிறது. தன்னுடைய தன்பத்திலும், அதற்கு சமூக, சமுதாய சால்ஜாப்புகள் அளிக்கும் திறனும் அவனுக்கு இருக்கிறது. (‘பித்த’னுக்கும் ‘புதுமை பித்தனுக்கும்’ இங்கு ஒரு வித்தியாசம். புதுமைபித்தன் எதையும் சாடும், தகர்க்கும் கலையனுபவம் கொண்டவர். ஜோராப்பிய கதைஞர்களான ஒரு ஹென்றி, மாப்பான் போன்றவர்களை புதுமைபித்தன் பின்பற்றிய விளைவு அது. அந்த சிக்கவில் பித்தன் மாட்டிக்கொள்ள வில்லை).

பித்தனின் பாதிக் குழந்தை என்ற சிறுகதையை இருகோணங்களிலிருந்து அனுங்குவது அவசியமானது என்கிறேன். ஒன்று; தனிமனித உபாதைகள், பாதகங்கள். மற்றொன்று சமூக கண்ணோட்டம். தனி மனித பாதனையில் சபைதா அல்லபடும் பென், ஆனால், தனி மனிதனால் ஏற்படும் விபரீதங்களை கசித்துச் கொள்ளும் மனித இயந்திரமல்ல அவன். தனது துண்பங்களை கிரகித்துக் கொள்கிறாள். அவற்றை உள்ளுறுஞ்சிக் கொள்கிறாள். அவற்றை சிரணித்துக் கொள்கிறாள். எவ்வாறு? தனது விபரீத விளைவுக்கு காரணமாக இருந்த கிழ முதலாளியை, உலகில் இயங்கும் ஒர் அங்கமாக, கீழ்த்தரமான ஆஸாலும் அங்கமாக அவன் ஏற்றுக் கொள்கிறாள். இங்கு மூன்று வயோதிகங்களைக் காண்கிறோம். ஒன்று. கிழ முதலாளி. மற்ற

நொன்று, கிழவி, முன்றாவது, கிழநாய். இவர்கள் மூவரும் மூன்று திக்குகளில் நிற்பவர்கள். கிழவன், கீழ்த் தாமானவன். ஆனால் கிழவியோ—அவன் ஏழையானவன், ஆனுமதேபமானவன் தான்—மனித ஜாதியின் உயர் குணங்களை மீண்டும் நிறுவுகிறார். எங்கேயோ இருந்து வந்த சபைதாவுக்கு ஊன், உடை, உறைவிடம் தருகிறார். ஆனால் மரணம் அவற்றின் நிலைபாட்டை தடுத்து விடுகிறது.

கிழநாய். ஆற்றிவற்ற பிராணி. ஆனாலும், சபைதாவின் கடைசி தாளில் அவளை மனிதாபிமான ரீதியில், அன்போடு பார்க்கிறது. அதற்கு மேல் நாய்க்கு என்ன செய்ய முடியும்.

பாதிக் குழந்தை, உள்ளே தங்க முடியாமலும், வெளியே பிறக்காமலும், இறந்து விடும் ஜீவன்; கதையில் ஆணி வேரை நிதர்சனமாக காட்டுகிறது. இரண்டும் கெட்டான் நிலை. அது தான் கதையின் அடி நாதமாகும்.

இக்கதையின் சமூக பின்னணி யாது? இது 1952 வாக்கில் எழுதப்பட்டது. அக்கால கட்டத்தில், இலங்கையில் ஒரு கோடியை எட்டாத சனத்தொகை இருந்தது. பிரபுத்துவ முறைமையின் கடைசி கால கட்டம் அது. பெருதோட்ட கிருஷ்ண முறைமையில் இலங்கை வாழ்ந்து வந்தது. இரண்டாம் உலக மகா யுத்தத்தின்போது, இரப்பர் தேயிலை ஏற்றுமதி நிறைய செய்தது, இலங்கை, பிரித்தானிய ஏகாதிபத்தியத்துக்கு. ஆனால், அதற்குரிய பணத்தை, இங்கிலாந்து, இலங்கைக்கு பொருட்களாக அனுப்பும் நிலையில் இல்லை. அப்பணத்தை இங்கிலாந்து, இலங்கையின் பேரில் வங்கி கணக்காய் வைத்தது. இதை Sterling balance என்பார்கள். யுத்தம் முடிந்தவுடன், இப்பணம், இலங்கையின் சமூக சேவை, நூகர் பொருள் இறக்குமதி ஆகியவற்றுக்கு பயன்பட்டது. எனவே, இலங்கையின் வாழ்க்கை வசதிகள் பெருகின. இலங்கை வாழ்மக்களின் வாழ்க்கை நிலையும் உயர்ந்தது. ஆக வாழ்க்கையில் அகோரங்கள் இலங்கை வாசிகளை அவ்வளவாக தாக்க வில்லை. கபைதா போன்ற கதை மாந்தர், குறிப்பிட்ட அளவில் மட்டுமே இலங்கையின் நிச வாழ்வில் உலவி நார்கள்.

மேலும், சபைதாவின் முதலாளி போன்ற அக்கிரமக்காரர்கள், சமுதாயத்தின், நிலைப்பாட்டின் கொள்களன் களான, மாநகர் நகர், சிற்றூர், கிராமம் போன்ற அமைப்புகளின் முக்கியஸ்தர்கள் அடக்கி வைத்திருந்தார்கள். எனவேதான், பித்தனுக்கு கதையின் வேறுபட்ட பின்கீகளை குடை சாயாமல் வைத்திருக்க முடிந்தது.

இக்கருத்துக்களின் அடிப்படையில், பித்தனின் இத்தொகுதியின் கடைசி கதையான ‘ஒரு நாள் ஒரு பொழுது’ என்பது.

இது ஒரு தமிழ் எழுத்தாளரின் சோகக் கதை. பெரும்பாலும் எழுத்தாளர்களின் கதைகள் சோக வரலாறுகளாக நித்தியமாக இருப்பதால், இது புளித்துப்போன சமாசாரம் என வாசகர்கள் நினைக்கலாம். ஆனால், இங்கு, பித்தன் நையாண்டி விரசமாக மாறுவதை தடுத்து, அது அவ்வளமாக போவதை நிறுத்தி, பாதி இனிக்கும், பாதி புளிக்கும் சோகமாக காட்டுகிறார்.

பரம்பிரமம் பழைய, பெரிய எழுத்தாளர். கற்பனை வளம் எவ்வளவு தான் இருந்தாலும்—அவர் மனக் கோட்டைகள் கட்டுவதில் வல்வார்—அவருடைய பொருளாதார வசதிகள் பூஜ்யம் தான். அவரை பேட்டிகாண வருகிறார்கள். மூன்று பல்கலைக்கழக மாணவிகள். கற்பனையில் அரசோக்சஸ் எழுத்தாளர் வீட்டில் ஒரு நாற்காலி மட்டுமே உண்டு. இவ்வாறு கதாசிரியர் எழுதுகிறார்.

“அவருடைய அந்த சாம்ராச்சியத்தில் ஒரு நாற்காலி தான் உண்டு. எனவே வீட்டுக்குள் புகுந்து ஒரு பக்கில் பெட்டியைக் கொண்டு வந்து வைத்தார் அது சங்கப் பலகை. மூன்று பெண்களையும் ஏற்றுக் கொண்டது”.

சங்கப் பலகையின் அர்த்தம், இங்கு தலைகீழாக நிற்கிறது மூன்று பெண்கள் கேட்கும் கேள்விகளுக்கு, தங்கு தடையின்றி, காரசாரமாக பதிலளித்து பரம்பிரமம், அவர்களை திக்குமுக்காட செய்கிறார். இந்த பேட்டி, ஒரு வகையில், தற்கால கலை, விவகார பேட்டிகளை நெயாண்டி செய்கிறது. பொருளாதார வசதிகளை எழுத்தினால் பெற்றுக் கொண்ட எழுத்தாளர் சிலர் தமது தான் தோன்றியான தத்துவச் கருத்துக்களை தாராளமாக தந்து, தம்மை இனங்காட்டிக் கொள்ளும் சாதனமாக இப்பேட்டிகள் அமையலாம்.

அந்த மூன்று பெண்களும் சென்று விடுகிறார்கள். பிறகு தான், என்றும் போல அன்றும். கற்பனைக்கும், யதாரித்தத் திற்கும் இடையில் உள்ள வித்தியாசத்தை எமது எழுத்தாளர் அறிந்து கொள்கிறார். அன்ன விசாரம், அதுவே விசாரம் என தம்மை தாமே நொந்து கொள்கிறார் எழுத்தாளர். ஆனால். யதாரித்தத்துக்கு முன்னால் எந்த சால் ஜாப்புகள், தத்துவ ஒத்தடங்கள்தான் செல்லும்? எழுத்தாளர் கையில் உள்ளது. இரண்டரை ரூபாய் பித்தனின் பாரிவையில், சம்பவங்கள் இவ்வாறு வருகின்றன. எழுத்தாளர் மனைவி இவ்வாறு கொல்கிறாள்.

“என்ன? உங்கள் இலக்கிய சபா மண்டபம் முடிந்து விட்டதா? இனி நம்மட சமையல் சபா மண்டபத்தைப் பத்திக் கொஞ்சம் சொல்லுங்களேன்”.

இது பரம்பிரம்மத்தை தூக்கி வீசி பேசும் அவர் மனைவியின் அடாவடித்தனமாக தோன்றலாம். அன்று பரம்பிரம்

மத்தின் மனைவியாக வாழ்ந்து, பொருளாதார பிணியினால் தினமும் வாடும் ஒரு ஜீவனின் ஊழைக் காயங்களின் எதி ரோலியே இது. பரம்பிரம்மத்தில் மகனும், பாடசாலை தவணைக்காக கட்டமுடியாமல் திண்டாடுகிறான். அவனும் பரம்பிரம்மத்தின் இலக்கிய கொள்கையினால் தாக்கப்பட்ட பிராணி. கடைசியில், பரம்பிரம்மத்தின் சொற்பத் தொகை, அன்றைய சாப்பாட்டுக்கும், மகனின் தவணைக்காசுக்கும் முகம் கொடுக்கிறது.

இக்கதையின் முக்கிய கதாபாத்திரங்கள், பரம்பிரம்மத்தின் மனைவியும், மகனும் தான். உன்னையில், பரம்பிரம்மம், கதையின் வில்லனாகத்தான் இருக்க முடியும்.

இக்கதையின் சமூகப் பார்வையை சற்று அவதானிப்பது அவசியமாகிறது. பாதிக் குழந்தைக்கும், ஒருநாள், ஒரு பொழுதுக்கும் இடையே கமார் 30 ஆண்டுகள் இடைவெளி இருக்கிறது. அந்த முப்பது ஆண்டுகளில் சமூகத்தின் நிலைப் பாடுகள் முற்றிலும் மாறுதல் அடைந்து விட்டன. பாதிக் குழந்தையின் சமூக அமைப்பு. பொதுவான சமூகத்தின் செயல்பாடுகளில் கரிசனை காட்டிய அமைப்பு. பாதிக் குழந்தை என்ற கதையின் சீற்றம், அதன் காத்திரம், அக்கதையின் சம்பவங்கள், அகஸ்மாத்தானவை என்ற நியதியை அடிநாடமாகக் கொண்டவை. எனவே, சுபைதாவின் செயல்கள் அலங்கோலமாக இருந்தாலும், அவளை துக்கிரி பெண்ணாக ஏற்றுக் கொள்வதற்கில்லை. மேலும், அவளுடைய மரணத்துடன், அவள் குழந்தையின் மரணமும் நிகழ், கதை சம்பூரணமாக முற்றுப்பெற்று விடுகிறது,

பரம்பிரம்மத்தின் கதை முற்றிலும் வேராக உள்ளது. அந்த சமுதாயம் பொருளாதார வசதிகளை பெற்று விட்ட சுதாயம், பொருட்களின் நித்திய நுகரில் இனிமை கானும் சமுதாயம். அந்த சமுதாயத்தில், பரம்பிரம்மம் காலம் கடந்து பிறந்த ஒரு மனிதன், ஒரு கற்கால மனிதன், எவ்

வளவுதான் திறமையாக இயங்கினாலும், இயந்திரத்தில் இயங்கும் சமூகத்தில், செல்லாக் காசாகத்தான் இருப்பான். அதை பித்தன் சூக்கமாக விளக்குகிறார். சங்ககாலத் தமிழின் சமூக அமைப்பில் அசலான தொழிற்பாடுகளையும் எதிர்பார்ப்புகளையும் சரிவர அறிந்து, அக்கால தமிழரை ஞர்கள் தமக்கு புசும், பொருளாதார வசதிகளையும் பெற்றுக் கொண்டார்கள். இதை பரம்பரையம், கிளிப் பிள்ளை போல ஒப்புவிக்கிறாரே தவிர, இதன் உள்ளார் தத்தை நிதர்ச்சமாக புரிந்து கொள்ளவில்லை.

“அந்தப் பண்டைய இலக்கியங்கள் காலத்தைவென்று இன்றைய சமுதாயத்தின் உள்ளத் துடிப்புகளை வெளிப்படுத்துகின்றனவே? இது ஒன்று போதும்”.

என்கிறார் பரம்பரையம். அவர் பிரச்சினை தீர்ப் போவ தில்லை. எனவே, அவர் கதை, “ஒருநாள் ஒரு பொழுது” இல்லை. அது தீராத பிரச்சினையாகவே இருக்கப் போகிறது.

பித்தனின் ஏனைய கதைகள், 14 இந்த தொகுதியில் இருக்கின்றன. அவற்றை எல்லாம் இங்கு சாங்கோபாங்கமாக விமர்சிக்க தேவையில்லை.

இலங்கையின் தமிழ் இலக்கிய உலகில் பித்தனின் இடத்தை நிறுவுவதற்கு, தமிழ் சிறு கதையின் தோற்றுத்தையும், அதன் வேகத்தையும், வீச்சையும், தாக்கத்தையும், ஒட்டு மொத்தமாக கவனத்தில் கொள்வது தவிர்க்க முடியாதது.

தமிழ் சிறுகதை, உண்மையில் வெளியிலிருந்து வந்து, தமிழில் புகுந்து கொண்ட ஊடகமாகும். பல மொழி கவியின் ஆக்கங்களின் தாக்கம் அன்றும் நடந்தது. இன்றும் நடைபெறுகின்றது. வ.வே.ச. அய்யரின் கதை முயற்சிகள் அக்காலத்தில் இங்கிலாந்தில் பிரபலமாயிருந்த ஆங்கில

எழுத்தாளர்களின் கதைகளின் தாக்கத்தை ஏற்றுக் கொண்டவை. பங்கிம் சந்திர சட்டர்ஜி, சரத் சந்திர சட்டர்ஜி போன்ற வங்காள எழுத்தாளர்களின் ஆக்கங்கள், த. நா. குமாரஸ்வாமி, த.நா. சௌநிதிபதி ஆகியவர்களின் மொழிபெயர்ப்புகள் மூலமாக, தமிழ் நாட்டு சிறு கதைகளில் இடம் பிடித்துக் கொண்டன. எனவேதான், அக்காலத்தில் தமிழ் சிறு கதைகளில், ஒரு நளினம் ஒரு சிறுங்காரம், ஒர் அதித கற்பனை ஆகியவற்றை நாம் காணக்கூடியதாக இருக்கின்றது. கா. ஸ்ரீ ஸ்ரீயின் காண்டேகர் மொழிபெயர்ப்புகளும் அதே வேலையைத் தான் சொய்தன. 1950-களிலும், 1960-களிலும், ஆங்கில நாவல்கள், பிரமாண்டமான அளவில் விற்பனையாகிய போது, அவற்றின் உத்திகள் தமிழ் சிறு கதைகள், நாவல்களில் பிறவியெடுத்தன. ஐஞ்சங்கமான தமிழ்நாட்டு ஏடுகளின் சந்தைப்படுத்தலுக்கு அவை அமோகமாக, கை கொடுத்தன. காத்திரமான சிறு கதைகள், கதைகள் என்ற பிரிவை எடுத்துக் கொண்டாலும் வெளிநாட்டு இலக்கியங்களின் தாக்கத்தை நாம் மறுப்பதற்கில்லை. லா.ச.ரா. எழுதிய கதைகள் இக்கருத்துக்கு நிதர்ச்சனமாக இருக்கின்றன. வல்லிக் கண்ணன், அசோகமித்திரன், இந்திரா பார்த்தசாரதி, சிவசங்கரி ஆகியோரையும் இக்கருத்திலிருந்து அந்தியப்படுத்த முடியாதுதான்.

வெளிநாட்டு மொழி ஆக்கங்களின் தாக்கம் தமிழ் சிறுகதைகளில் இருப்பது ஆரோக்கியமானது. ஆனால் புதுமைபித்தனும், அவர் தம் சகாக்களும் ஒ. ஹென்றி, மாப்பசான் போன்ற சாகச எழுத்தாளர்களின் ஆங்கில, ஆங்கில வழி) பிரஞ்சு மொழி கதைகளின் போக்கினை பின்பற்றியதால், அவர்களின் கதைகள் பல குறை பிரசவங்களாக இருப்பது உண்மை தான். அவ்வாறான சிக்கல்களில் பித்தன் சிக்காகல் தப்பித்துக் கொண்டார்.

பிறமொழி இலக்கியங்களின் தாக்கம், பிரக்ஞை பூர்வமாக, அவதானத்துடன் ஏற்றுக் கொண்டால், ஆரோக்கிய

மானது என்றேன். இக்கருத்து இலங்கையின் தமிழ் இலக்கிய உகைத்துக்கு முற்றிலும் பொருத்தமானது. சடோதர மொழியான சிங்களத்தில், இலக்கியம் பெரிதும் வளர்ச்சி யடைந்திருப்பது யாவரும் அறிந்ததே. குறிப்பாக, சிறு கதை, நாவல் என்பன முன்னேறியிருக்கின்றன. அதற்கு முக்கிய காரணம் ஓன்று, ஏனைய மொழியின் ஆக்கங்கள், நேரடியாகவோ, தமுவல்களாகவோ, உந்து சக்தி களாகவோ. சிங்கள மொழி இலக்கியத்தில் செயல்படுகின்றன. பிரஞ்சு மொழியிலிருந்து, (Sartre), மொழியர் (Moliere) கம்வி (Camus), போன்றோரின் ஆக்கங்கள். இத்தாலி மொழி எழுத்தாளர்களான பிரந்தலோ (Pirandello) சிலோனே (Silone), போன்றோரின் எழுத்துக்கள். ஸ்பானிய மொழி கலைஞர்களான தேர்வந்தஸ் (Cervantes), லோர்கா (Lorca) என்போர். ஜெர்மன் மொழி பிரபவ நாடகாசிரியரான பேர்ட்டல் பிரஃட் (Bertold Brecht) உடைய ஆக்கங்கள் சிங்கள மொழியில் பிரசித்தி பெற்றிருக்கின்றன. ஆங்கிலத்தில் எழுதும் முன்னளி எழுத்தாளர்களான அல்பி (Albee), ஆர்தர் மில்லர் (Arthur Miller) போன்றோரும் சிங்கள இலக்கியத்தில் இடம் பதித் திருக்கிறார்கள். சிங்கள சமகால இலக்கியம் பண்டைய கிரேக்க இலக்கியங்களையும் விட்டுவைக்கவில்லை. அரிஸ்டபனிஸ் (Aristopanes), சோபக்கிலிஸ் (Sophocles). இயுரிபிடிஸ் (Euripides) போன்ற பண்டைய கிரேக்க அறிஞர் களின் ஆக்கங்களின் தாக்கம் சமகால சிங்கள இலக்கியத்துக்கு வலுவுட்டியிருக்கின்றன.

மேலும் இலங்கையில் தமிழ் மொழி ஆற்றல், பெருமளவில் இருக்கிறது. பொருளியல் நோக்கில், எழுத்தை இங்கு காசாக்க முடியாததால், சந்தை நாவல்களும், வணிக ரீதியான சிறுகதைகளும் வெளிவர நியாயமில்லை. எனவே, காத்திரமான சிறு கதை, நாவல் வளர்ச்சிக்கு நல்ல வாய்ப்பு உண்டு.

பித்தனின் கதையம்சங்களின் குறிப்பிட்ட அம்சங்களை இங்கு நோக்கலாம். அவற்றில் ஒன்று கடிதங்கள், கடிதங்களை, கதைகளின் திருக்குவிசையாக பித்தன் கையானுகிறார். உதாரணமாக, அமைதி என்ற கதையில் சமீமாதன் கணவரைப் பற்றி கதை சொல்பவருக்கு எழுதுகிறாள். அதே போன்று, மணிக்கூடு, போன்ற சடபொருட்களும் செயலாற்றுகின்றன. தாம்பத்தியம் என்ற கதையில் மணிக்கூடும், அதன் மணியறிவித்தவர்களும் விகாரமாக, பூதாகாரமாக உருவெடுத்து கதை நாயகியை பயமுறுத்துகின்றன. பித்தன் இவ்வாறு எழுகிறார்.

" மணிக்கூடும் மனித வாழ்க்கையும், ஒட்டிப் பிறந்த இரட்டைக் குழந்தைகள். மனித வாழ்க்கையில் ஒரு விளாடி கூட மணிக் கூண்டின் உதவியின்றி செல்வது கிடையாது. மனிதன் தன் வாழ்க்கையே மணிக்கூட்டிடம்தான் ஒப்படைத்திருக்கிறான். இதே மணிக்கூடு செல்லம்மாளின் வாழ்க்கையில் புஷ்பத் தொட்டியில் படுத்துறங்கும் அனுபவத்தைக் கொடுத்திருக்கிறது. ஆனால் அதே மணிக்கூடு இன்று இரத்தம் வடியும் வெட்டுக் காயத்தில் ஐடினை ஊற்றுவது போன்று எரிவை கொடுத்துக் கொண்டிருந்தது.."

இங்கு நாம் வஞ்சப் புகழ்ச்சியை ஏற்றுக் கொண்டாக வேண்டும். புஷ்பத் தொட்டில், இன்பத்துக்கு அறிகுறியாக இருப்பதுபோல, மரணத்தின் அந்திய கிரியையாகவும் இருக்கலாம். அதேபோல், எரிவை தரும் "ஐடின்" ரசாயனம், காயத்தை குணமாக்கும் சாதனமாகவும் அமைகிறது.

பித்தனின் அனேக கதைகளில் இருட்டு, பெரும் பங்கு வகிக்கிறது. 'இருட்டு' கதை மாந்தர் போன்று அவர் கதைகளில் உலாவுவதை, ரசிகர்கள் அவதானிப்பார்கள், பித்தனின் சில கதைகளில் இருட்டைப் பற்றிய கரிசனை

கதை மாந்தரின் செயல்பாடுகளுக்கு ஓர் அகோர பார்வை அளிப்பதும் ஓரளவு உண்மைதான்.

1950-1960 ஆகிய காலக்கட்டங்களில் இலங்கை தமிழ் எழுத்துவகை எடைபோடுவதற்கு, பித்தனின் கதைகள் முக்கியமானவை. இத்தொகுதி, பித்தனின் கதைகளை பத்திரிகை களிலிருந்து தேடி, துலாவி எடுப்பதை நிவர்த்தி செய்கிறது. கையடக்கமான நூல், காத்திரமான அமைப்பு, மெச்சத்தக்க பதிப்பு, மேமன் கவியின், செயலாற்றலுக்கும், துணிவுக்கும், இலக்கியப்பற்றுக்கும் இத்தொகுதி சிறத்த அத்தாட்சியாக விளங்குகிறது. இந்த முயற்சியில், திரு. டொமினிக் ஜீவா அவர்களும் வேறு சகாக்கங்கும் பங்கு பற்றி இலங்கை தமிழ் புனைகதைக்கும், நூலாக்கத்திற்கும் தொண்டாற்றியிருக்கிறார்கள்.

இலங்கை வாழ் தமிழ் எழுத்தாளர்களின் ஆக்கங்கள், பத்திரிகைகளில் முடங்கிக் கிடப்பதும், ‘பேப்பர் பேக்’காக மாறுவதும், காற்றோடு காற்றாக கலப்பதும் சர்வ சாதாரண நிகழ்ச்சிகள். இந்த கண்றாவியை தடுத்து, நிறுத்தி, எமது இவக்கிய பாரம்பரியத்தை பாதுகாக்கும் முன்னோடியாகத் தொகுதி அமையவேண்டும் என எதிர் பார்ப்போம்.

என்னுரை

1944ம் ஆண்டு தொடக்கம் இன்று பொன் விழா கொண்டாட வேண்டிய கால கட்டத்தில் எனது முதலாவது சிறு கதைத் தொகுதி உங்கள் கரங்களில் தவழ்கிறது.

பல வருடங்களாக நிறைவேறாமலிருந்த ஒரு பணி இன்று நிறைவேறியிருப்பது கண்டு மகிழ்ச்சியடைகிறேன். இத்தொகுதிக்கான கதைகளின் கையெழுத்துப் பிரதிகள் நான் அகதியாகிப் போன நிலையில் என் வசமில்லாத குழ் நிலையில் மேமன்கவி போன்ற நண்பர்கள் தந்த ஊக்கத்தின் காரணமாக அரசு கவுடிக் கூடத்திலிருந்து பல பத்திரிகைகளிலிருந்து பிரதிபண்ணப்பட்டு சேர்க்கப்பட்டன.

அவற்றை ஒரு தொகுதியாக வெளியிட பல வருடங்களாக பல நண்பர்கள் முயற்சித்தும் சந்தர்ப்ப குழ்நிலைகளால் இயலாமல் போன நிலையில் மேமன்கவி, அந்தனி ஜீவா, பூபாளசிங்கம், ஸ்ரீதரசிங் ஆகியோரின் உழைப்பினாலும் மல்லிகை ஆசிரியர் டொமினிக் ஜீவா அவர்களின் குறையாத ஆர்வத்தினாலும் ‘மல்லிகைப் பந்தல்’ வெளியீடாக அத்தொகுதி இன்று வெளிவந்துள்ளது. இதற்காக அவர்களுக்கு எனது இதய பூர்வமான நன்றிகள்.

எனது இத்தொகுதிக்கு ஒரு நீண்ட என்னுரை எழுத வேண்டுமென்ற எனது நீண்டகால ஆசை எனது உடல் நல மின்மை காரணமாக நிறைவேறாது போய்விட்டாலும் கலை இலக்கிய ஆர்வமிக்க நண்பர்களின் ஆத்மபூர்வமான உழைப்பினால் இத்தொகுதி வெளிவருகிறது என்ற உணர்வே என்னை மகிழ்ச்சியடைய வைத்துள்ளது.

எனது இத்தொகுதிக்கு முன்னுரை வழங்கிய
எம். எம். எம். மற்றுப் அவர்களுக்கும் நன்றியைத் தெரி
வித்துக் கொள்வதோடு எனது நீண்ட நாள் கணவான இத்
தொகுதியினை வெளிக்கொணர உழைத்த சகலருக்கும்
இதுவரை எனது எழுத்துலக வாழ்க்கைக்கு சகல வழி
களிலும் உதவிய எல்லோருக்கும் எனது மனமார்ந்த நன்றி
களை இத்தருணத்தில் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

ஸாஹிராக் கல்லூரி
அகதி முகாம்
திலூராய்
17. 11. 1994.

— கே. எம். எம். ஷா.
(பித்தன்)

பார்த்து முழந்தை

“உவகமெல்லாம் தேடினேன் ஒரு மனிதனைக்கூடக் காணவில்லை!” என்று யாராவது சொன்னால் அவனைப் பைத்தியக்காரன் என்றோ. குருடன் என்றோதான் உலகம் முடிவு கட்டும். ஆனால் மனிதனைப்போல் அலங்காரம் செய்து கொண்ட பயங்கர மிருகங்கள்தான் உலகத்தில் அதிகம் என்று சொன்னால் அதை யாரும் மறுக்க மாட்டார்கள்.

நல்ல பாம்பு என்று சொல்வதனால் அதனிடம் விஷ மில்லையென்று சொல்ல முடியுமா? அது பாம்பு, மனிதன் ஏன் படமெடுத்தாடுகிறான்? இதுதான் இன்றைய உலகத்தில் முற்றுப்பெறாமல் விடப்பட்ட வசனம்; அல்லது வசனம் முடிவு பெறாத முற்றுப் புள்ளி. இது ஆண்ட வனுக்குப் புரியவில்லை. மனிதர்கள் எப்படி விளங்கிக் கொள்ளப் போகிறார்கள்?

ஏன் மனிதனுக்குப் பகுத்தறியும் தன்மை கிடையாதா? விஷத்தை விடக் கொடியவர்கள் மனிதன் என்ற போர்வையில் நடமாடுவதைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறானே! ஏன்? உலகம் அத்தகையவர்களை மதித்து மரியாதை செய்கிறதே ஏன்?

உருவமே இல்லாத ஆண்டவனைப் போல், உண்மை யும் உருவற்றுப் போய்விட்டதா? எல்லாமே பைத்தியக்காரத்தனம் சி...!

சிந்தனைக்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்து விட்டு சூடிசைக் கள் இருந்தபடியே பாதி திறந்திருந்த கதவிடுக்கால்

உலகத்தை எட்டிப் பார்த்தாள் சுபைதா. அவள் கண்களுக்கு ஒன்றுமே தெரியவில்லை. உலகம் உருண்டு கிடந்தது.

இரவுப் பெண் அன்ன நடை போட்டுக் கொண்டிருந்தாள். தென்றல் அவள் முந்தானையை இழுத்துப் பிடித்தாள். கருப்பு முந்தானை விரிந்து பறந்து உலகத்தை மறைத்தது. அந்தக் திரை மறைவிலே எத்தனையோ அறிபுத் அக்கிரமங்கள்! இன்று மட்டுமா? யுகம் யுகங் களாக நடந்து கொண்டிருக்கும் சம்பவம் இது.

சுபைதாவின் குடிசைக்குள்ளும் இருட்டுப் புகுந்து விட்டது. ‘‘விளக்கேற்ற வேண்டும்’’ என்று அவள் தனக்குள் சொல்லிக் கொண்டாள். அதைச் செய்ய அவளால் முடியவில்லை. கால்கள் இரண்டையும் நீட்டியபடி அந்தக் களிமன் சுவரிலே சாய்ந்துகொண்டிருந்தாள் சுபைதா. காரணம் அந்த வேதனை! அது என்ன வேதனையோ?

வயிற்றுக்குள் தொங்கும் மற்றொரு உயிர் வெளியே குதிப்பதற்காக வழிசெய்து கொண்டிருந்தது. சற்று நேரத்துக்கு முன்புதான் ஆரம்பமாகியது அந்த வேதனை. ஆரம்ப வேதனையையே அவளால் தங்க முடிய வில்லையே!

அப்பொழுது இரவு ஏழு மணி இருக்கும். இருட்டு. அவள் குடிசைக்குள் புகுந்து வெகு நேரமாகி விட்டது. இன்னும் விளக்கேற்றவில்லை. காரணம் அவளால் எழுந் திருக்க முடியவில்லை. சுவரில் சாய்ந்தபடியே உட்கார்ந்திருந்தாள்.

அது புது நுபவம் அவனுக்கு, தெரிந்து கொள்ள முடியாத ஒரு பயம், அவள் மனதைத் துவைத்துக் கொண்டிருந்தது. என்ன நேரப் போகிறது என்று அவள் உள்ளத்தில் எழுந்த கேள்விக்கு விடை கிடைக்கவில்லை. அவனுடைய

துடிதுடிப்பு காலத்திற்குத் தெரியுமா? தொழிலாளியின் துன்பம் தெரியாத முதலாளியைப் போல் மெத்தையில் புரண்டு கொண்டிருந்தது. அந்த இரவு! உடல் வேதனை யும் உள்ள வேதனையும் ஒன்று சேர்ந்து அவளைப் பேயாட்ட மாட்டியது. நோவு அவள் உள்ளத்தைத் துளைத்துக் கொண்டிருந்தது.

துன்பத்திலேதான் மறைந்துபோன நாட்களின் மறந்து போன சம்பவங்கள் வந்து மனதில் வட்டமிட ஆரம்பிக்கின்றன. இந்த அனுபவம் சுபைதாவுக்கு எப்படி ஏற்பட்டது? அவனுடைய எண்ணம் வந்த வழியே திரும்பிச் செல்கிறது.

சுபைதா அந்தக் குடிசைக்கு வரும்பொழுது தனிமையாகத்தான் வந்தாள். சுபைதா வந்த சில நாட்களில் கிழவி காலை நீட்டி விட்டாள். இப்பொழுது சுபைதா தனிமைக்கும் அந்தக் குடிசைக்கும் சொந்தக்காரியாகி விட்டாள். இன்றிரவோ அல்லது நாளைக்கோ அவள் தலைமையை போக்க வயிற்றில் இருக்கும் குழந்தை பிறந்து விடும். இதை நினைத்தபொழுது அவள் முகத்தில் சந்தோச ரேகை மின் வெட்டியது. மறு கணம் கிழவியின் முகம் போலாகி விட்டது, அவள் முகம். பிறக்கப்போகும் குழந்தை அவனுடையதுதான். ஆனால்? அவள் அதை விரும்பவில்லை. உண்மை விரும்பாத போது உடல் விரும்பாதபோது அந்தக் குழந்தை அவள் வயிற்றுக்குள் உருவாகி விட்டது! அப்படியானால்? மனம் எட்டித் தாவியது ஆரம்ப காலத்திற்கு.

சுபைதா இந்த உலகத்துக்கு வந்து பதினாறு வருடங்களாகி விட்டன. என்றாலும் எட்டு வருட வாழ்க்கைதான் அவனுக்கு ஞாபகம் இருக்கிறது. தாய் தந்தையர்களைப் பற்றி எதுவும் தெரிந்து கொள்ள முடியாத நிலையில்தான் இருந்தாள் அவள். தாயின் மதியின் உறங்கிய குழந்தை கண் விழிக்கும்பொழுது தொட்டிலில் கிடப்பதை உணரு

வதைப் போல, சுபைதாவுக்கு நூபகம் தெரிந்தபொழுது ஹாஜியார் உமரு வெப்பையின் வீட்டில் வேலைக்காரியாக இருந்தாள்.

ஹாஜியார் உமரு வெப்பை அந்தக் கிராமத்துக்கே பெரிய மனிதன். பாபழும் பணமும் அவரைப் பெரிய மனிதனாக்கி விட்டது. வாங்கிய கடனைத் திருப்பிக் கொடுப்பது போல செய்த பாபங்களைத் தீர்ப்பதற்காக ஒரு முறை மக்காவுக்குப் போய் வந்தார். பிறகு திரும்ப வும் அகரத்தில் ஆரம்பித்துக் கொண்டார். தனது சுபாவத்தை.

பாப முட்டைகளைத் தாங்கிக்கொள்ள மக்கா என் ரொரு சுமைதாங்கியை அமைத்துக்கொண்ட பிறகு பணக்காரன் பாபம் செய்யப் பயப்பட வேண்டியதில்லை யல்லவா? இந்தத் தைரியத்தில் கண்முடிக் காலம் கழித்தார் ஹாஜியார்.

வீட்டிலே மனைவி; தென்னத் தோட்டத்தில் ஒரு ஆசை நாயகி - ஊருக்குக் கடைசியிலே ஒரு கள்ளக் காதவி இவை களை வெல்லாம் விட சந்தர்ப்பத்துக்கேற்ப பகல் காட்சிகள் பல, அவருடைய பணத்திற்கும் பருத்த உடலுக்கும் பணிந்து போகாத பருவப் பெண்களே இருக்க முடியாது அந்த வட்டாரத்தில்.

இப்படிச் செய்வது தவறு என்று அவர் கருதவில்லை நாலு கல்யாணமும், நாற்புது கள்ளக் காதவிகளும் வைத்துக் கொள்ள இடம் அளிப்பதாக அவர் கருத்து.

பணம் என்றா ஹாஜியாரின் உயிர் என்று அர்த்தம், ஏழைகளின் வயிற்றில் இருக்க வேண்டியது, ஹாஜியாரின் பணப்பெட்டியில் தாங்கிக் கொண்டிருந்தது. நூற்றுக் கணக்கான வயல் பூமிகளை மிகவும் அற்பமாகத் தன் சொந்தமாக்கிக் கொண்டார் அவர். எவ்வளவுக்கெவ்வளவு

பணம் அதிகரித்ததோ அவ்வளவுக்கெவ்வளவு சந்தானம் குறுகிக்கொண்டே போயிற்று. பிறந்தது ஒரே குழந்தை; அதுவும் இறந்து போயிற்று.

கணவனின் கொடுமைகளைக் கண்டு மனம் பொறுக்கா மலோ அல்லது பணத்தின் பாரம் தாங்காமலோ ஒருநாள் அவர் மனைவியும் இறந்து விட்டாள். அவள் இறந்தது ஒரு பாபம் கழிந்தமாதிரி அவருக்கு! வீட்டில் தட்டிப் பேச ஆளில்லை அவருடைய தாயார்! உலகமே தெரியாது. முத்துப் போனவள் முடங்கிக் கிடந்தாள் ஒரு மூலையில். தனதுகடைசி நாளை எதிர்பார்த்த வண்ணம்.

சுபைதாவுக்கு அப்பொழுது பதினாறு வயது பூர்த்தி யாகிவிட்டது. இளமையின் பூங்பெயில் இன்ப மனம் வீசிக் கொண்டிருந்தது. அவள் மேனி! இல்லாமியப் பெண் களுக்கு இயற்கை அளித்திருக்கும் அழகு கொஞ்சம் அதிக மாகவே ஆட்கொண்டிருந்தது அவளை, என்ன இருந்து மென்ன அவள் உமரு வெப்பை ஹாஜியாரின் வேலைக்காரி. அவ்வளவோடு திருப்தியடைய வேண்டியவள்தான்.

நாளைடைவில் ஹாஜியாரின் போக்குக் கலக்கத்தை உண்டாக்கியது சுபைதாவுக்கு. எனவே எப்படியாவது அங்கிருந்து விடுதலை பெறவேண்டுமென்று நினைத்தாள் பலன்? முதலை வாயில் இருந்து மீண்டு புவியை நாடிய சுதையாகத்தான் முடியுமென்பதை உணர்ந்தாள்! இந்தச் சமுகம் அப்படித்தான் காட்சியளித்தது அவருக்கு.

இளமை ஒரு காந்தம். அது உமருவெப்பை ஹாஜியாரைப் போன்ற கம்பியாணிகளை இலகுவாக இழுத்துக் கொள்ளும். துருப்பிடித்துப் போள அவரது இரும்பு உள்ளத்திற்கு சுபைதாவின் பருவம் பாயும் மின்சாரம். ஆனால்! அவளது அடக்கமும் அமைதியும் அவரை அண்ட விடவில்லை.

தங்கம் சொக்கத் தங்கமாக வேண்டுமானால் அதை நெருப்பில் புடம் போட்டாக வேண்டும். ஆனால்! மனிதன் தன்னைத்தானே புடம் போட்டுக்கொண்ட பிறகு? காலமும் மனிதனைப் புடம் போட்டுப் பார்க்கிறது. மனிதன் அதை விடுத்து ஆண்டவன் விதி என்ற குப்பைப் கூழங்களை அள்ளித் தலையில் போட்டுக் கொண்டு திரும்பவும் சீரழிந்து போகி றான். யாத்திரை போனால் மனிதனாகலாம் என்பதை விடுத்து கடமையாலும் நேர்மையாலும் மனிதனாகலாம் என்பதைப் புரிந்துகொள்ள முடியாத சூழ்நிலையில் உமரு வெப்பை ஹாஜியார் குற்றமற்றவர்தான். ஆனால்! மனச்சாட்சி மரக்கட்டையாகிவிட்ட ஹாஜியாரின் வீட்டில் ஒரு நாள்:

இரவு எட்டுமணியிருக்கும். இராச் சாப்பாட்டை தயார் செய்து விட்டு ஹாஜியாரின் வரவை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள் சபைதா. மனி ஒன்பது அடித்தது. வரவில்லை, வீட்டிலுள்ள ஏனைய பகுதிகளையெல்லாம் சாத்திவிட்டு மண்டபத்துக்குள் வந்து அங்கே கிடந்த கட்டி வில் உடம்பைச் சாய்த்தாள் அவள். நேரம் ஆக ஆக அவள் கண்களைதூக்கம் கவ்வியது. அப்படியே உறங்கி விட்டாள்.

இரவு மனி பனிரெண்டிருக்கும். ஹாஜியார் வீட்டுக்கு வந்தார், மண்டபக் கதவைத் திறந்து உள்ளே நுழைந்த அவர் கண்கள் தூக்கத்தில் கிடந்த சபைதாவைப் பார்த்து விட்டன. வேலை செய்த களைப்பால் தன்னிச்சையாக உறக்கத்தில் கிடந்த சபைதாவின் சேலை அங்குமிங்குமாக விலகிக் கிடந்தது. காலத்தின் வரவால் கண்ணியின் பூரிப்பில் தலைநிமிர்ந்து நின்ற அவளது மார்பகம் ஹாஜியாரின் உள்ளத்தைக் கிளிவிட்டது. உழைப்பின் மிகுதியால் உரமேறிப்போன அவளது அவயவங்கள் நிலையழிந்த ஒரு வித போதையை ஏற்படுத்தி விட்டன, அவருக்கு. நடு இரவும் சுடுகாட்டமைதியும், இச்சையின் சுறுசுறுப்பும் எல்லாமாகச் சேர்ந்து சபைதாவின் எதிர்காலத்தை பாழ் படுத்தி விட்டன, அவள் அனாதை!

சாப்பிட்ட எச்சிலை விட்டு விட்டு எழுந்து போகும் முதலாளியைப்போல் ஹாஜியார் நடந்தார் கிணற்றியை நோக்கி, வாயால் உமிழ்ந்ததை கையால் வாரி எடுக்கும் தொழிலாளியைப் போல தன் சேலையை வாரி உடம்பை முடிக்கொண்டு சமயலறையை நோக்கி ஓடினாள் சுபைதா. பண்காரர் வீட்டில் இதுவும் ஒரு வேலைதானோ என்ன வோ? ஆனால் அந்த அனுபவம் அன்று ஏற்பட்டது அவருக்கு.

ஹாஜியார் சாப்பிட்டு விட்டுப் படுத்துக் கொண்டார். நீண்ட காலச் சுமையை இறக்கி வைத்த மன நிம்மதி அவருக்கு.

சுபைதாவுக்குத் தூக்கம் வரவில்லை. உள்ளம் விம்மிக் கொண்டிருந்தது. கண்களில் இருந்து நீர் வடிந்து கொண்டிருந்தது. வெட்கமும் பயழும் கலந்த துண்ப வேதனை அவளைக் கசக்கிப் பிழிந்தது.

காலத்திற்கு யாரைப் பற்றியும் கவலை இல்லை. அதிகாலை மனி ஐந்தடித்தது. ஹாஜியார் அவசர அவசரமாக எழுந்து காலைக் கடன்களை முடித்து விட்டு வழக்கத் துக்கு மாறாக அதிக நேரம் காலை வணக்கத்தில் ஈடுபட்டிருந்தார்.

அவள் வேலைக்காரி, அடிமை தன் கடமைகளைச் செய்ய வேண்டுமெல்லாவா? வெட்கத்தையும் வேதனையை யும் அடுப்பங்கரைச் சாம்பலுக்குள் புதைத்து விட்டு, வீட்டு வேலையில் ஈடுபட்டாள்.

ஹாஜியாரின் வீட்டில் இருந்த அராபி மாதக் காலண்டரில், மூன்று தாள்கள் கிழிக்கப்பட்டு விட்டன. சுபைதாவின் அடிவயிரும் பெருத்து விட்டது! ஒரு குழந்தைக்காக ஜராயிரம் தவம் புரிந்தும் கிட்டாது மனம் ஓடிந்து போன

வர்கள் எத்தனையோ பேர்? இந்த உலகத்தில். வேண்டாம் என்று சொல்லும்பொழுது வேண்டுமென்றே வாய்க்குள் திரிப்பது போல் விரும்பாதபொழுது அவள் உடலுக்குள் உருவாகிக் கொண்டிருந்தது. அந்தப் புது ஜீவன் அதன் உற்பத்திக்குச் காரணமாக இருந்த அந்த இரத்தம் அநீதி என்ற ஆழுக்கேறி அசுத்தப்படுத்தப்பட்ட கிழட்டு இரத்தம். சீ! அவள் தேகம் குலுங்கியது, சிந்தனையும் கலைந்தது.

மெதுவாகக் கண்களைத் திறந்து பார்த்தாள் சுபைதா. பாதி திறந்திருந்த கதவின் வழியாக வானத்தில் சிதறிக் கிடந்த நட்சத்திரங்கள் தெரிந்தன அவனுக்கு. பிரசவ வேதனை அதிகரித்துக் கொண்டே இருந்தது. உடல் மெது வாக அசைந்தது. “உம்மா!” என்று முனினாள் அவள், அதே சமயம் குதவோரத்தில் யாரோ முச்ச விடும் சத்தம் கேட்டது. மெதுவாகத் தலையைத் திருப்பி வாசலைப் பார்த்தாள். அங்கே அந்தக் கிழட்டு நாய் வாலை ஆட்டிய படி படுத்துக் கொண்டிருந்தது.

அந்த நாய் அந்தக் குடிசையைத்தான் தனது இராப்படுக்கைக்கு இடமாக்கிக் கொண்டிருந்தது. கிழவிக்கு அந்த நாய் தான் தோழன். அவள் அந்த நாயை அன்பாகத் தடவியபடி சொல்வாள். “இந்த உலகத்தில் மனிதனை விட இது எவ்வளவோ மேல்” என்று, அந்த உண்மை சுபைதாவுக்கு இப்பொழுதுதான் தெரிந்தது.

தனிமையில் தவித்துக் கொண்டிருந்த அவனுக்கு அந்த கிழநாயின் கூட்டு எவ்வளவோ ஆறுதலாக இருந்தது.

இந்த உலகத்தில் எத்தனையோ பேர் இருக்கிறார்கள், ஏன்! உமருலெப்பை கூடத்தான் இருக்கிறார். அவருக்கு நன்றாகத் தெரியும் தன்னுடைய இரத்தத்தில் இருந்து ஒரு புது ஜீவன் உதயமாகப் போகிறது என்று. ஆனால்! அவர் என்ன செய்து விட்டார்? இந்தக் கிழ நாயை விட அவ்வளவு கிழமாகி விட்டாரா? இல்லையென்றால் என்ன, விட்டை விட்டு வெளியேற்றி இருப்பாரா? உம்...! அவர்

என்ன செய்வார்? அவர் குடியேறி இருக்கும் உலகம் அப்படி, ஏன் இந்த சமூகமும் அப்படித்தான்.

ஒன்றாக்கு பதில் இரண்டு உயிர்களைத் துன்புறுத்து வகைத் தவிர வேறு நல்ல காரியம் இந்த சமூகத்துக்குத் தெரியாது. உயிரும் உண்மையும் அற்றுப் போன இந்த சமூகம் எனது இன்றைய நிலையைத்தான் ஆதரிக்கும். இவைகளை யெல்லாம் நினைத்து நடக்கப் போவது என்ன? அவள் ஒரு முட்டாள்.

முடிவில்லாத அந்த இரவு நீண்டு கொண்டே இருந்தது. உள்ளத்திற்கும் உடலுக்கும் வேதனையைத் தந்து கொண்டே அந்த இரவு நீண்டது. விடிந்து விட்டால் எப்படியாவது அந்த வெட்ட வெளியில் போய் படுத்துக் கொள்வாள். அங்கே குரியனின் சுடு வெயிலும் சோலைக் காற்றும் அவனுக்கு ஆறுதல் அளிக்கக் கூடும்.

பிரசவ வேதனை நிமிசத்திற்கு நிமிசம் முன்னேறிக் கொண்டிருந்தது. மாரியின் மேல் ஒரு கல்லைத் தூக்கி வைத்தது போல் இருந்தது அவனுக்கு. வாயைத் திறந்து முடினாள். உடலை அசைக்க முடியவில்லை, என்னைக்கள் தடைப்பட்டன. பின்ம் போலக் கிடந்தாள், இருதயம் தடித்துக் கொண்டிருந்தது அண்டிக்கப்பட்ட புழுவைப் போல.

மெல்லமெல்ல உலகம் தெளிவடைந்து கொண்டிருந்தது. இருள் மங்கை தன் முந்தானையை இழுத்துத் தன்னை மறைத்துக் கொள்ள முயன்றாள். குடிசை வாகவில் படுத்துக் கொண்டிருந்த நாய் தனது நாலு கால்களையும் நீட்டி உடம்பை நெளித்தது. அப்பொழுது அதற்கு ஒரு புதுவாசனை மூக்குவரை வந்து மோதியது. மோப்பம் பிடித்துக் கொண்டே சுபைதாவை நெருங்கியது அந்த நாய். சுபைதாவின் படுக்கை நீரால் நனைத்திருந்து, நாய் தன்

முக்த்தைத் தாழ்த்தி முகர்ந்து பார்த்தது, அதற்கு என்ன தோன்றியதோ? உறுமிக் கொண்டே தன் இடத்தில் வந்து படுத்துக் கொண்டது!

சபைதா மரக்கட்டையாகிக் கொண்டிருந்தாள். அவளது வேதனைக்கும் நீண்ட இரவுக்கும் காரணமாக இருந்த அந்த புது ஜீவன் உதயமாகிக் கொண்டிருந்தது.

குழந்தை பிறக்கும் வரை சுபைதா காத்துக் கொண்டிருக்கவில்லை, முடியவில்லை அவளால். குழந்தையின் உதயத்துக்காக உயிரைப் பிடித்துக் கொண்டிருந்தாள் அவள். ஆனால்! உயிர் அவள் பிடியிலிருந்து பாய்ந்து விட்டது! சுபைதா பிணமாகி விட்டாள். குழந்தை கழுத்தை நீட்டி உலகத்தை எட்டிப் பார்த்தது. இந்த உலகத்தைப் பற்றி என்ன நினைத்ததோ? பாதி வழியிலேயே தங்கி விட்டது. பூமியில் குதிக்காத குழந்தை வந்த வழியே போக-முடியாமல் தத்தளித்தது. முடிவு...? பிறப்ப தற்கு முன்பே பிணமாகி விட்டது. அந்தப் பாதிக் குழந்தை!

சிருஷ்டி தத்துவத்தின் சீர் கேட்டைப் பார்த்து சிரித் திருக்க வேண்டும் அந்த நாய். அது தன் தலையைத் தூக்கி ஆகாயத்தைப் பார்த்து ஊளையிட்டது. அந்த நாயின் குரலோடு ஒரு மோட்டார் தாரின் ஊது குழல் சத்தமும் வந்து கலந்து கொண்டது.

சிறிது நேரத்தில் ஒன்றென் பின் ஒன்றாக நாலைந்து கார்கள் அந்த வழியே பறந்தன. அதில் முதலாவது காரில் உமரு வெப்பை ஹாஜியார் இரண்டாவது முறை மக்கா வக்குப் போகிறார்.

தாம்பத்தீயம்

செல்லம்மாள் தனிமையில் உட்கார்ந்திருந்தாள். உலகத்தில் விருப்பு வெறுப்புகளிலெல்லாம் இருந்து விடுபட்டவளைப் போல் அந்த அறையின் ஒரு மூலையில் தனிமையில் உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தாள்.

செல்லம்மாளுக்கு வயது இருபத்தியெட்டு. இருபத்தி யெட்டு வருசம் இந்த உலகத்தில் லாழ்ந்து விட்டதி னாலோ, அல்ல பத்து வருடக் குடும்ப வாழ்க்கையில் இரண்டு குழந்தைகளுக்குத் தாயாகி விட்டதினாலோ எந்தப் பெண்ணும் உலகத்தை வெறுத்து விட முடியாது.

செல்லம்மாளுக்கு அழகு இருந்தது. அழகுக்கேற்ற வயது இருந்தது. வயதுக்கேற்றப் பாழ்க்கை வசதி இருந்தது. வீட்டிற்குள் துள்ளி விளையாட இரண்டு குழந்தைகள் இருந்தன. இத்தனைக்கும் ஆதரவாக அவள் கணவன் இருந்தார்.

கணவன் இருக்கிறாரா? இந்தக் கேள்வி மனதில் எழுந்ததும், செல்லம்மாள் தலையைத் தூக்கிப் பார்த்தாள், எதிரே வெள்ளையடித்த சுவர்தான் இருந்தது.

சற்று நேரத்துக்கு முன் அவளுடைய எட்டு வயது குழந்தை ரமணி கொண்டு வந்து கொடுத்த ஒரு சஞ்சிகை அவள் மடியில் கிடந்தது, அதைக் கையில் எடுத்தபடி சன்னல் வழியே உலகத்தைப் பார்க்க முயன்றாள், உலகம் தெரியவில்லை! மழை பெய்வதற்கு ஆயத்தம் செய்து கொண்டிருக்கும் இரண்டு வானம்தான் தென்பட்டது. ஒரு பெருமுச்ச விட்டபடி கையில் இருந்த சஞ்சிகையை

புரட்டினாள். மனம் எதிலும் ஈடுபடவில்லை. பக்கம் பக்கமாகப் புரட்டிக் கொண்டிருக்கும்பொழுது “தாம்பதி தியம்” சற்றுப் பெரிய எழுத்தில் அச்சிடப்பட்டிருந்த அந்தப் பெயர் ஒரு சிறு கதையின் தலைப்பு என்பது அவருக்குத் தெரிந்தது. அது அவள் கவனத்தைக் கவர்ந்தது. குடும்ப வாழ்க்கை குலைந்து போகாமல் இருப்பதற்காக, மணதிற்குக் கடிவாளர்ம் போட்டு வாழ்ந்த தாம்பதியக் கதாபாத்திரங்களைப் படித்திருக்கிறாள், அவள். ஆனால்!

கவரிவிருந்த கடியாரத்திலிருந்து டா...ண்! என்று ஒசை கேட்டது. செல்லும்மாள் தலையைத் தூக்கிப் பார்த்தாள்; மணி நாலரை.

மனிதன் கண்ட அறிவுப் புரட்சி அந்த மனிதக் கூடு, பத்து வருட காலமாக அந்த வீட்டில் ஒரு வினாடி கூடத் தவறாமல் தன் வேலையைச் செய்து கொண்டிருக்கிறது. ஏன்? அவருடைய தாம்பதியமும் கடந்த பத்து வருட காலமாக எவ்வித குறையுமின்றி ஒழுங்காகத்தான் ஓடிக் கொண்டிருந்தது. ஆனால்! அவள் பார்வை அந்த நேரம் காட்டும் இயந்திரத்தில் வியித்துப் போயிருந்தது.

ஒரு நாள் அதோ அந்தச் சுவரோரம் ஒரு ஸ்டூலைப் போட்டு அதன்மேல் ஏறி நின்று அந்த மணிக்கூட்டை கவரில் மாட்டினான் அவள். கணவர் கணேசன். அவன் ஏறி நின்ற ஸ்டூல் ஆடாமல் இருப்பதற்காக அதைப் பிடித்துக் கொண்டு நின்றாள் அவள், மணிக்கூட்டை கவரில் மாட்டி விட்டு கீழே இறங்கிய கணேசன், செல்லும்மாளைப் பார்த்துக் கொண்னான்.

“மனைவி செய்ய வேண்டிய வேலை இதுதான்.”

“எது?” அவள் கேட்டாள்.

“வாழ்க்கையின் அசைவுகளினால் கணவனின் கால்கள் தவறி விடாமல் பார்த்துக் கொள்வது”

இதைச் சொல்லி விட்டு அவள் கன்னத்தில் தட்டினான் அவள். அவள் சிரித்தபடி ஸ்டூலை அப்புறப்படுத் தினாள்.

இந்தப் பழைய நிலைவுகளில் செல்லும்மாளின் கண்கள் கலங்கின. அவள் கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டு அந்த மணிக்கூட்டைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். மணிக் கூட்டின் அந்த பனிரெண்டு இலக்கங்களும் பனிரெண்டாயிருப் பார்த்துக்கொடு தோன்றியது அவருக்கு. மணிக் கூட்டின் முட்கள் அந்தப் பனிரெண்டு இலக்கங்களையும் நிலைக்களாக வைத்து எதிர்காலத்தைச் சுற்றிச் சமூல வதைப் போல, அவருடைய மனமும் அந்த மணிக்கூட்டை நிலைக்களாக வைத்துக் கடந்த காலத்தைச் சுற்றி வந்தது.

செல்லும்மாளுக்கு விவாகமாகி ஏழெட்டு மாதங்களுக்குப் பிறகு தனிக் குடித்தனம் ஆரம்பித்து ஐந்தாறு நாட்களாகியிருந்தன. ஒரு நாள் மதியஸ் சாப்பாட்டுக்குப் பின் வேலை எதுவும் இல்லாமல் போகவே பக்கத்து வீட்டுக்குப் பேசுக்கத் துணைக்காகப் போயிருந்தாள். அன்று மின்றும் பெண்களுக்குப் பேசுகென்றால் அப்பத்தைத் தேணில் தொட்டுச் சாப்பிடுவது போன்றதுதான். எனவே பேசுக்கப் போக்கில் நேரம் போன்று தெரியாமல் இருந்து விட்டாள் செல்லும்மாள். அந்த வீட்டுக் குழந்தைகள் பள்ளிக்கூடம் விட்டு வந்த பிறகுதான் அவளால் நேரத்தை உணர முடிந்தது. அவசரவசாமாக வீட்டுக்கு ஓடி வந்து தேநீருக்கு அடுப்பில் தண்ணீரை வைத்து விட்டு வீட்டு வேலையில் ஈடுபட்டாள். அடுப்பிலேற்றிய தண்ணீர் கொதிப்பதற்குள் அவள் கணவன் வந்ததும் அவருக்கு ஒன்றுமே ஒடவில்லை. பரபரப்புடன் தேநீர் ஊற்றும் வேலையில் கவனம் செலுத்தினாள்.

கணேசன் அவருடைய பரபரப்பைக் கண்டு உள்ளுக் குள் சிரித்தான். ஒன்றுமே பேசாது சுசிச் சேரில் படுத்திருந்தான் அவள் வரவை எதிர்பார்த்து.

தேநீர் இல்லாமல் அவனைப் பார்க்க அவள் விரும்ப வில்லை. காரியாலயத்தில் வேலைத் தொல்லைகளால் அலுத்துப் போய் விடு வரும் கணவனை ஆசவாசப் படுத்த முடியாத ஒரு மணவில் வீட்டில் இருந்து என்ன பயன்? என்ற எண்ணியதில் ஏற்பட்ட பரபரப்பு கணவர் கோபித்துக் கொள்வாரோ என்ற பயம். இவைகளுக்கு மத்தியில் தேநீர் கோப்பையுடன் கணேசனிடம் வந்தாள் செல்லம் மாஸ், அவள் முகத்தில் வியர்வை வழிந்தது.

“வானம் இருஷ்டு குளிர் காற்று வீச்கிறதே! அங்கே வியர்வை வழிவது ஆச்சரியம்தான். ஆனால்! அழகாய் இருக்கிறது” என்றான் கணேசன்.

செல்லம்மாள் முந்தாணையால் முகத்தைத் துடைத்துக் கொண்டாள்.

“செல்லா! இப்படி உட்காரலாமே?” என்றான் அவன்.

அவள் அவன் பக்கத்தில் உட்கார்ந்தாள்.

“தேநீரை விட தேவி தரிசனம்தான் முக்கியம்” என்றான் அவன்.

“பிரசாதம் இல்லையென்றால் தேவியிடம் பக்தனுக் கென்ன வேலை?” இப்படிக் கேட்டு விட்டு ஒரு பில்க் கட்டை எடுத்து நீட்டினாள் அவள். இருவரும் தேநீர் அருந்தினர். அவருக்கு அவன் இனித்தான். அவனுக்கு அவள் இனித்தாள். இருவருக்கும் வாழ்க்கை இனித்தது.

இந்த சம்பவத்துக்குப் பிறகு மறு நாள் அலுவலகத்தில் இருந்து வரும் பொழுது ஒரு மணிக்கூடு வாங்கி வந்தான் அவள் கணவன். அந்த மணிக்கூடுதான் இன்றும் அந்தச் சுவற்றில் தொங்கிக் கொண்டிடி க்கிறது.

மனைவி தவறு செய்யும் பொழுது அந்தத் தவறுக்குக் காரணம் என்ன? என்பதை அறிந்து மேலும் தவறு செய்யாமல் இருப்பதற்கு வழி வகுத்துக் கொடுப்பதுதான் தாம் பத்தியத்துக்கு இன்றியமையாதது. கணவனின் கடமை யும் கூட, இந்தக் கடமையைக் கணேசன் அறிந்திருந்தான். அதைச் செய்தும் கொடுத்தான். அந்தச் செய்கையால் காலம் அறிந்து காரியம் செய்வது என்ற நியதி அவள் வாழ்க்கையில் நிலை பெற்று விட்டது. கணவனுடைய கடமை ஒழுங்கு பெற மனவிக்கும் பொறுப்புணர்ச்சி ஏற்பட்டது. அதனால் அவருடைய தாம்பத்தியமும் ஒழுங்கு பெற்றது.

மனி நாலரை டா...ண்! என்றிடக்கும்பொழுது தேந்ருடன் கணவனை எதிர் பார்ப்பாள் செல்லம்மாள். அந்த நாலரை மனிதான் அவருடைய இன்ப வாழ்க்கையின் திறவு கோலாக அமைந்திருந்தது. காலையில் எட்டரை மனிக்குக் காரியாலயம் செல்வான் கணேசன். மதிய போசனம் ஒரு வேலைக்காரி மூலம் கிடைக்கும். திரும்பவும் நாலரை மனிக்குத்தான் வீட்டுக்கு வருவான். அந்த இடத்தில்தான் அவர்களின் வாழ்க்கையின் இனிமை ஆரம்பமாகும். சொல்லப்போனால் அந்த நாலரை மனிதான் அவர்கள் தாம்பத்தியத்தின் தலைவாசலாக அமைந்திருந்தது. இன்றும் அந்தத் தலைவாசல் இருந்தது. ஆனால்! அதைத் திறக்க அவன் இல்லை,

செல்லம்மாள் சேவைத் தலைப்பால் தன் கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டாள், சன்னல் வழியே வந்த குளிர் காற்று செல்லம்மாளின் பார்வையை வெளி உலகத்துக்கு

இமுத்தது. திரும்பவும் தன் வெறிச்சிட்ட பார்வையை சன்னனுக்கு வெளியே ஒடிவிட்டாள். அப்பொழுதுதான் மழை பெய்ய ஆரம்பித்தது. மழையென்றால் அவன் கணவனுக்குத்தான் எவ்வளவு பிரியம்? மழை பெய்து கொண்டிருக்கும்பொழுது அவன் சொல்வான்.

“வேலை செய்யாமல் சம்பளம் தருவதற்கு யாராவது இருந்தால், மழைக்காலத்தைப் போல் மகிழ்ச்சியான காலம் வேறொவும் இருக்க முடியாது. அதிலும் மழை பெய்யும்பொழுது அடுப்புக்கருகில் உட்கார்ந்து மனைவிக்கு ஒத்தாசை செய்தால் உடம்புக்கும் மனதிற்கும் குளிரே தாவு முடியாது!” என்று.

அவன் சொல்லும் இந்த வார்த்தைகளிலிருந்து ஒன்றைக்கூட அவள் மறக்கவில்லை. மழை காலத்தில் அவன் வீட்டில் இருக்கும் பொழுதெல்லாம் காரமாக ஏதாவது செய்து கொடுப்பாள். அதைத்தான் எவ்வளவு ருசித்துச் சாப்பிடுவான் அவன்.

செல்லம்மாள் கண்ணீர் மறைத்துக் கொண்டிருந்த தனது கண்களால் திரும்பவும் மனிக்கூட்டைப் பார்த்தாள். அது எப்பொழுதும் போல் தன் வேலையைச் செய்து கொண்டிருந்தது.

மனிக்கூடும் மனித வாழ்க்கையும் ஒட்டிப் பிறந்த இரட்டைக் குழந்தைகள். மனித வாழ்க்கையில் ஒரு வினாடி கூட மனிக்கூட்டின் உதவியின்றிச் செல்வது கிடையாது மனிதன் தன் வாழ்க்கையையே மனிக்கூட்டிடம்தான் ஒப்படைத்திருக்கிறான்.

இதே மனிக்கூடு செல்லம்மாளின் வாழ்க்கையில் புஷ்ட பத் தொட்டிலில் படுத்துறங்கும் அனுபவத்தைக் கொடுத் திருக்கிறது. ஆனால் அதே மனிக்கூடு இன்று இரத்தம்

வடியும் வெட்டுக் காயத்தில் ஜிடனை ஊற்றுவது போன்ற எரிவைக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தது.

அப்பொழுது செல்லம்மாள் கரப்பினியாக இருந்தாள். வாழ்க்கையில் முதல் அனுபவம் இனிமையானதுதான். “பிரகவம் பயங்கரமானது.” என்று பலர் சொல்லியும் செல்லம்மாள் அந்த முதல் அனுபவத்தை மகிழ்ச்சியுடன் எதிர்பார்த்திருந்தாள். அவனுக்கு மாதம் நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது. இப்பொழுதெல்லாம் அவள் இரவில் சாப்பிடுவ தில்லை. இல்லையென்று சாப்பிட்டாலோ, நெஞ்சில் கல்லை ஏற்றியது போன்ற அவஸ்தைதான், அன்றிரவு தூக்கமே இருக்காது. இது ஒரு ஒழந்தைக்குத் தகப்பனாகும் நாளை எதிர் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் கணேசனுக்குத் தெரியாமல் போனது ஆச்சரியமில்லை. ஆனால்! செல்லம் மானும் இதை அவனுக்குச் சொல்லவில்லை, சில சமயம் செல்லம்மாள் சாப்பிடவில்லை என்று அவன் அறிந்து விட்டால் அவனும் சாப்பிட மாட்டான். எப்படியும் சாப்பிட வைத்த பிறகுதான் அவனும் சாப்பிடுவான். செல்லம் மாள் அதிகம் பிடிவாதம் செய்தால், அவனுடைய கடைசி ஆயுதம் இதுதான்.

“நான் உன் அன்புக் கணவன். உன்னை விட ஜிந்து வருடம் முந்திப் பிறந்தவன்; நான் சொன்னால் நீ சாப்பிட மாட்டாயா?”

இப்படிக் கொஞ்சலும் கெஞ்சலுமாகப் பேசும் கணவனை மீற முடியாமல் சாப்பிட்டு விடுவாள். வாழ்க்கையிலே அவளை முந்திப் பிறந்த கணவன் மரணத்திலும் அவளை முந்தி விட்டானே.

செல்லம்மாள் தன் இரு கரங்களாலும் தன் முகத்தை மூடிக் கொண்டு விம்பினாள்.

“டா...ன்! டா...ன்!”

செல்லம்மாள் நிமிர்ந்து பார்த்தாள்; மணி ஐந்து! இந்த ஐந்து மணி அடிக்கும் பொழுது அனேகமாக அவள் கணவு னுடன் தேநீர் அருந்திக் கொண்டிருப்பாள். அந்த நேரம் தான் எவ்வளவு இனிமையாக இருக்கும்! வாழ்க்கையில் கழியும் ஒவ்வொரு வினாடியும் மிகவும் பெருமதியானது என்று புதகத்தில் படித்த ஞாபகம் அவனுக்கு. என்றாலும் வாழ்க்கையில் கழியும் ஒவ்வொரு வினாடியும் மிகவும் இனிமையானது என்பதை அவனுடைய தாம்பத்தியத்தில்தான் அனுபவித்திருக்கிறாள். கடந்த பத்து வருட காலமாக இந்த ஐந்து மணி அடிக்கும் பொழுது இருந்த மனநிலை வேறு; இன்றிருக்கும் நிலை வேறு. அன்றும் இன்றும் அந்த மணிக்கூடு ஐந்து மணியை ஒரே சுருதியில்தான் அடித்துக் கொண்டிருக்கிறது. ஆனால்! அவனுடைய வாழ்க்கை தான் சுருதி மாறிவிட்டது! சுருதி மாறி விட்டதா? ஒரு தந்திய ருந்து அப்கரம் பேசிக் கொண்டிருக்கிறது.

முதல் பிரசவம் ஆஸ்பத்திரியில்தான் நடைபெறவேண்டுமென்று சொல்லிக் கொண்டிருந்தாள் கணேசன் பிரசவ காலம் நெருங்கிவிட்ட சமயம் அரசாங்க அலுவலாக கணேசன் வெளியூர் போகவேண்டி வந்துவிட்டது. செல்லம்மாளுக்குத் தைரியம் சொல்லிவிட்டு அவன் போய் விட்டான். அவன் போன மறுநாள் வழக்கம்போல் மருத்துவ பரிசோதனைக்காகச் சென்றாள் செல்லம்மாள். ஆஸ்பத்திரிக்குப் போகும் போதே அவன் இடுப்பு நரம்புள்கடுத்துக் கொண்டிருந்தன. செல்லம்மாளுக்கு அதன் அர்த்தம் புரியவில்லை. வீட்டுக்கு வரும்பொழுது மணி பதினொன்றாகி விட்டது. செல்லம்மாளின் தாயார் ஏதோ கசாயம் போட்டுக் கொடுத்தாள், ஆனால்! இரண்டு மணிக்கெல்லாம் பிரசவ வேதனை ஆரம்பித்து விட்டது. மருத்துவத் தாதி ஸந்தாள்; சரியாக மணி ஐந்தடிக்கும்பொழுது கழந்தை பிறந்து விட்டது.

கழந்தை பிறக்கும் பொழுது கணேசன் இல்லை; இதை நினைத்து அந்த பிரசவ நேரத்தில் செல்லம்மாள் அழுதாள்.

இரண்டு நாள் கழித்து கணேசன் வந்தாள். குழந்தை பிறந்து விட்டதை அறிந்து மகிழ்ச்சியுடன் செல்லம்மாளின் அறைக்குள் ஓடினான். கணவனைக் கண்டதும் செல்லம்மாளின் கண்களில் நீர் மல்கியது.

“செல்லா?” என்றான் கணேசன். அந்த அழைப்பில் எல்லாவற்றையும் மறந்தாள் அவள். அந்த அழைப்பின் இனிமையில் கண்களை மூடிக்கிடந்தாள். அவள் கண்களில் இருந்து நீர் வடிந்தது. அவன் அவள் பக்கத்தில் உட்கார்ந்து குழந்தையைப் பார்த்தான்; அது நன்றாகத் தூங்கிக்கொண்டிருந்தது. செல்லம்மாளின் தலையை வருடிக்கொண்டே கணேசன் கேட்டான்.

“நான் உன்னைத் தனியாக விட்டு விட்டுப் போய் விட்டேன் என்று பயந்தாயா?” என்று.

அவள் பதில் சொல்லவில்லை, அவனைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள், அவன் அவள் கையை எடுத்து தன்தாடையில் வைத்து அணைத்தபடி சொன்னான்.

“நீ பயுப்படக் காரணமே இல்லை. என் உயிர் உன் பக்கத்தில்தானே இருந்தது!”

அவள் தலையைச் சரித்துக் குழந்தையைப் பார்த்தாள். அவளால் ஒரு வார்த்தை கூடப் பேச முடியவில்லை. அந்த இனிமையிலே அவள் வாய்டைத்துப் போய் விட்டது; கணேசன் மேலும் சொன்னான்.

“உன் அன்புக்கு இன்னொரு பங்காளி தோன்றி விட்டான் இனி என்னை யார் கவனிக்கப் போகிறார்கள்?”

செல்லம்மாள் அவன் கண்ணத்தைக் கிள்ளினாள்.

இந்த இடத்தில் செல்லம்மாள் தன் எண்ணெத்தை நிறுத்திக் கொண்டாள், மேலும் தொடர்ந்தால் அவள் உள்ளம் வெடித்து விடும் போல் இருந்தது.

செல்லம்மாள் மனிக்கூட்டடைப் பார்த்தாள். கண்களுக்குத் தெளிவாகத் தெரியவில்லை. இருட்டு அந்த அறைக்குள் மெதுவாக வந்து கொண்டிருந்தது. யாரோ வரும் சத்தம் கேட்டது, செல்லம்மாள் தன் பார்வையைக் கதவுப் பக்கம் திருப்பினாள். அவனுடைய முத்த குழந்தை ‘ரமணி’ வந்து கொண்டிருந்தாள்.

“அம்மா! இருட்டுக்குள் உட்கார்ந்து கொண்டிருக்கிறீர்களே? விளக்கைப் பொருத்தட்டுமா?” என்று கேட்டாள் ரமணி,

“வேண்டாம் அம்மா! நான் பொருத்திக் கொள்கிறேன்” என்றாள் செல்லம்மாள்.

விளக்கு வெளிச்சத்தை விட இப்பொழுது இருள்தான் அவனுக்கு ஆறுதல் அளிக்கக் கூடியதாக இருந்தது.

ரமணி வாடிய முகத்துடன் அறையை விட்டு வெளி யேறிக் கொண்டிருந்தாள். மகளிடம் செல்லம்மாள் சொன்னாள்.

“ரமணி! கதவைச் சாத்தி விட்டுப் போம்மா!” என்று.

ரமணி கதவை அடைத்துவிட்டுச் சென்றாள். இருந்த வெளிச்சமும் மறைந்து இருள் எங்கும் இடம் பெற்று விட்டது. இப்பொழுது செல்லம்மாள் இருஞ்குள் இருளாய் ஒன்றிப் போய் விட்டாள். ஆனால்? அவனுடைய தாம்பத்தியம் எப்பொழுதோ இருஞ்குள் ஒன்றி விட்டதே!...

அமைதி

வாழ்க்கையும் வாழ்வதற்கு வேண்டிய வழிவகைகளும் தெரிந்தவர்கள் இருக்கிறார்கள். உலகமும் உலகத்தின் உண்மையும் தெரிந்தவர்கள். இருக்கிறார்கள். சமூகமும் அதன் சாக்காடும் தெரிந்தவர்கள் இருக்கிறார்கள். ஆனால்! சிந்திப்பவர்கள்தான் மிகக் குறைவு.

தெரிந்ததைச் சிந்திப்பதில்லை, சிந்தனையில் கண்ட உண்மையை வாய் விட்டுச் சொல்வதில்லை. இந்த இரண்டையும் பின்னணியாகக் கொண்டதுதான் பெரிய மனிதத் தன்மை. இந்தப் பெரிய மனிதத் தன்மையால்தான் சமூகமே சாக்காடாகி விட்டது, ஏன்? மனிதனுமல்லவா பின்மாசி விட்டான்.

வெறுப்புடன் மேசையில் கிடந்த கடித்தைப் பத்தா வது தடவையாகப் படித்தேன். அந்தக் கடிதம் சற்று நேரத்துக்கு முன்தான் என்கையில் கிடைத்தது.

“நீண்ட காலமாக உங்களை இந்தப் பக்கமே காண வில்லை. உங்கள் நண்பர் (என் கணவர்) பயங்கரமான சூழ்நிலையில் சிக்கிச் சிதைந்து கொண்டிருக்கிறார். ஒரு முறை எங்கள் வீட்டுக்கு வாருங்கள், வந்து நல்ல புத்தி மதியைச் சொல்லுங்கள் அவருக்கு. ஆண்டவன் உங்களைக் காப்பாற்றுவான்.”

உங்கள் சகோதரி
சமீமா

கடித்தைப் படித்து விட்டுத் திரும்பவும் சிந்திக்க ஆரம்பித்தேன்.

ரவீந்! இதுதான் என் நண்பனின் பெயர். எவ்வளவு நல்லவன், பள்ளிக்கூட வாழ்க்கையில் ஒழுக்கத்துக்கும் நேர்மைக்கும் உதாரணமாக இருந்தவன், அந்த ஒழுக்கமும் நேர்மையுமல்லவா அந்தப் பணக்காரர்க் குடும்பத்துக்கு மாப்பிள்ளையாக்கியது, ஆனால்! சென்று அவனுடைய நிலை என்ன? அவனாகத்தான் மாறினானா? அல்லது ஏதோ ஒன்று அவனை மாற்றி விட்டதா? புரிந்து கொள்ள முடியாத ஒரு பிரச்சினை இது.

ரவீநின் இந்த மாற்றத்தைப் பற்றிச் சமீமாவிடம் கேட்டுத்தான் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். இப்படியொரு எண்ணம் தோன்றியது எனக்கு.

விவாகமான தம்பதிகளின் வாழ்க்கையில் ஏற்படும் கோளாறுகளைத் தீர்க்க வேண்டுமானால் கணவன் மனைவி இருவரையும் நெருங்கித்தான் முடிவு கட்ட வேண்டும். ஆனால்! சமீமாவை நெருங்க முடியாதே? இவள் இல்லாமியப் பெண்!

“ஆண்களின் கொடுரோமான பார்வையில் இருந்தும் பெண்களைக் காப்பாற்றுங்கள்,” என்று நபிகள் நாயகம் கூறியிருக்கிறார்கள், என்பது உண்மைதான். ஆனால்! ஆண்களின் கருணையான பார்வையில் இருந்தும் பெண்களைக் காப்பாற்றுங்கள் என்று யார்! தீர்க்க தரிசனம் கூறியிருக்கிறார்களோ எனக்குத் தெரியாது, நான் தெரிந்து கொண்டதெல்லாம். இந்தச் சமூகப் பெண்கள் உண்மையும் உலகமும் தெரியாமல் முட்டாள் தனத்தில் சாயந் தோய்த் தெடுக்கப் பட்டவர்கள் என்பதுதான்.

“ஆண்டவன் உங்களைக் காப்பாற்றுவான்” என்று முடிவடையும் கடிதம் இன்னும் என் மேசை மேல்தான் கிடக்கிறது. இப்படி எத்தனையோ பேர் என்னை ஆசிரவதித்திருக்கிறார்கள், ஆனால் யாருடைய வாழ்த்துதலும் இன்னும் பூர்த்தியாகவில்லை. ஏனென்றால் வாழ்க்கையில்

அவ்வளவு கஷ்டம் எனக்கு. ஒரு சமயம் ஆண்டவன் அருள்தான் இந்தக் கஷ்டமோ? எது எப்படி இருந்தாலும் நண்பன் ரவீந்தைக் காணவேண்டும். அவன் வாழ்க்கையில் சூழ்ந்துள்ள பயங்கரமென்ன? என்பதையறிய வேண்டுமென்ற எண்ணத்தில் அவன் வீடு நோக்கி நடந்தேன?

உலகம் மங்கிக்கொண்டிருந்தது, மலர்க் கரங்கள் மனை விளக்கேற்றும் நேரம். நான் அவன் வீட்டு வாசவில் நின்றேன். ஆம். ஆறு மாதங்களுக்குப் பிறகு நான் எனது நண்பன் வீட்டின் வாசவில் நின்று அவனைக் கூப்பிட்டேன்.

“உம்!” என்று ஒரு முரட்டுச் சத்தம் வீட்டுக்குள் இருந்து வந்தது, அதை அடுத்து ரவீந் வந்தான், என்னைக் கண்டதும் அவன் தன்னைச் சரிப்படுத்திக் கொண்டு, சிரிக்க முயன்றான், அவன் என் தோலில் கையைப் போட்டுக் கொண்டே சொன்னான்.

“எனக்குத் தெரியும் நீ என்றாவது ஒரு நாள் என்னிடம் வருவாய் என்று.”

“அது எப்படித் தெரிந்தது உனக்கு?” என்றேன் நான்.

“ஆறு மாதங்களுக்கு முன் என்னிடம் சண்டை போட்டுக்கொண்டு போகும் போதே எனக்குத் தெரியும். என்னை வெறுத்துத் தள்ள உன்னால் முடியாது என்று, ஏனென்றால் நம்முடைய நட்பு அப்படிப்பட்டது.”

அவன் வார்த்தைகள் என் உள்ளத்தைத் தொட்டன. அந்த வார்த்தைகளோடு கலந்து வந்த குடி நாற்றம் என் மூக்கைத் துளைத்தது. இருவருமாக அவன் ருமுக்குள் நுழைந்தோம். வழியில் கதவு சாத்தும் ஒசை கேட்டு நான் திரும்பிப் பார்த்தேன். ரவீந் ஒரு கதவைச் சுட்டிக் காட்டி. “அதோ உன் தெய்வீக சகோதரி? உன்னைக் கூடக் கண்ணால் பார்க்கமாட்டாள். கதவிடுக்கால்தான் பார்ப்பாள்.”

இதைச் சொல்லிவிட்டுச் சிரித்தான் அவன். நான் தலையைக் குனிந்து கொண்டேன். அவனுடைய ஏனை மான வார்த்தைகள், புரிந்து கொள்ள முடியாமல் இருந்த அவன் வாழ்க்கையின் மரமக் கதவைத் திறந்துவிட்டது போல் இருந்தது எனக்கு. சிரித்துக் கொண்டே ரூமுக்குள் நுழைந்து ஒரு நாற்காவியில் உட்கார்ந்தேன்.

“உனக்கு ஒரு புதுமை தெரியுமா?” என்றான் ரஷித்.

“என்ன?” என்று ஆவலுடன் கேட்டேன்.

அவன், இல்லாமியப் பெண்களின் குறைபாடுகளைக் குடி போதையிலும் கூட வெகு தெளிவாகச் சொல்லிக் கொண்டு போனான்.

அவனுடைய அந்த வார்த்தைகள் மேலும் அவனுடைய வாழ்க்கையைத் தெளிவாக்கியது எனக்கு. ஏமாற்றப்பட்ட உள்ளம் சமுகத்தைப் பார்த்து நையாண்டி செய்கிறது. இது அவனுடைய இன்றைய நிலை; அந்த நிலையை எனக்குப் புரியவைத்தான் அவன்.

அவன் சிரித்தான். சிரித்துக்கொண்டே மேசை மீது பக்கவாட்டில் உட்கார்ந்தான். பக்கத்தில் இருந்த விஸ்கி போத்தலை எடுத்து கிளாசில் ஊற்றிக் குடித்தான். பிறகு என்னைப் பார்த்து சிகரட் பாக்கெட்டை நீட்டினான். அவன் நன்றாகக் குடித்திருந்தான், அவன் கண்கள் சிவந் திருந்தன. நான் ஒரு சிகரட்டை எடுத்துப் பற்றவைத்துக் கொண்டே கேட்டேன்.

“இந்த சாக்கடைத் தண்ணீர் இருந்து விட்டால் இந்த உலகத்தில் வேறொதுவும் உனக்குத் தேவை இல்லை அல்லவா?”

“அவன் சிரித்தான் மேசை மீது கையால் ஓங்கி அடித்த படி சிரித்தான் பிறகு அவன் சொன்னான்.

“இதுவா சாக்கடைத் தண்ணீர்? இந்த உலகம், இந்த சமூகம் வீடு, நீ. நான், எல்லாமே சாக்கடைத் தண்ணிதான். ஆனால்! இது தன் உருவத்தை மாற்ற வில்லை! அவவளவுதான்.”

மேசை மீது இருந்த விஸ்கி போத்தலைத் தன் மார்புடன் அணைத்துக் கொண்டு சோகமாக என்னைப் பார்த்தான். பிறகு மங்கிய குரவில் சொன்னான்.

“நண்பா! இதைச் சாக்கடைத் தண்ணி என்று நீ சொல்கிறாய்? ஆனால்! இதுதான் என் உலகம், வாழ்க்கை, மனைவி எல்லாம்! இப்படி நான் சொல்வது உனக்கு ஆச்சரியமாக இருக்கலாம்; ஆனால்! இது என்னை அதன் பக்கம் இழுக்கவில்லை யென்றால்? உன் நண்பன் இன்று இருக்க மாட்டான். ஒன்று ஊரை விட்டு ஒடி இருப்பான்; அல்லது உயிரை விட்டிருப்பான்!”

“குடிகாரனாக வாழ்வதை விட உயிரை விடுவது எவ்வளவோ மேல்” என்றேன் நான்.

“நான் குடிகாரன் என்று நீ சொல்கிறாய், நீ மட்டு மென்ன? இந்தப் பகுதியே அப்படித்தான் சொல்கிறது! ஆனால்! நான் ஏன் குடிகாரனானேன்? என்று உனக்குத் தெரியாது, இந்த உலகத்தைக்கேள். அது உனக்கு பதில் சொல்லாது, ஆனால்! என் உள்ளத்தைக் கேள் அது நீண்ட கதையை உனக்குச் சொல்லும்.”

அவன் கொஞ்சம் விஸ்கியை அருந்தி விட்டு மீண்டும் சொன்னான்.

இயற்கை, மனிதனுக்கு எவ்வளவோ கடமைப்பட்டிருக்கிறது. மனிதனும் இயற்கைக்குக் கடமைப் பட்டிருக்கிறான். இயற்கையால் மனிதன் சிறந்தான், மனிதனால் இயற்கை சிறந்தது, இந்த இரண்டு சக்திகளுக்கும் மத்தியி

வேதான், வாழ்க்கை அறிவு, ஆராய்ச்சி என்ற தத்துவங்கள் பிறந்தன, வாழ்க்கைக்குத் தத்துவங்கள் உதவாது என்கிறார்கள். மனிதனே தத்துவமாக இருக்கும் பொழுது தத்துவம் பேசக் கூடாது என்று சொன்னால் அதற்கு அந்த அர்த்தமிருக்கிறதா?"

இப்படி ஒரு கேள்வியைப் போட்டு விட்டு என்னைப் பார்த்தான் ரஷ்ட். நான் ஏதாவது பதில் சொல்லுவேன் என்று அவன் எதிர் பார்த்திருக்க வேண்டும். என்றாலும் நான் ஒன்றும் கொல்லவில்லை, அவனுடைய இந்தத் தத்துவங்களுக்கு பதில் சொல்ல வார்த்தைகள் இல்லை என்னிடம். நான் அவனையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். அவன் கொஞ்சம் குடித்துவிட்டு திரும்பவும் பேசத் தொடங்கினான்.

"கணவன், மனைவி என்றால் உறவும் உடலும் மட்டும் தானா? உள்ளத்திற்கு அதில் பங்கு கிடையாதா? இன்று இந்த இல்லாமியக் குடும்பங்கள் இருதயமில்லாத வாழ்க்கை தானே வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றன. ஊரோடு ஒத்து வாழவேண்டுமென்பதற்காக நியாயங்கள் கட்டுப்படுத்தப் பட வேண்டுமா?"

"இயற்கை மனிதனுக்கு எண்ணற்ற இன்பங்களை வாரிக்கொடுத்துக் கொண்டிருக்கின்றது. அந்த இன்பத்தைத் தடை செய்ய, ஒரு சமூகத்தின், சாதியின், பழையமையும் பண்பும் குறுக்கிடுமானால். அந்த சாதியைப் பற்றி சமூத்தைப் பற்றிக் குறிப்பிடுவதற்கு என்ன இருக்கிறது? காலைச் சூரியனின் கதிரொளியும், மாலைத் தென்றலும், முன்னிரவுச் சந்திரனும் இல்லாமியப் பெண்களின் ஜென்ம விரோதிகளா? இயற்கையின் இன்பத்தையும், புதுமையின் அழகையும் அனுபவிக்கக் கணவன் தனித்து நிற்க வேண்டுமானால்! வாழ்க்கையில் மனைவியின் பங்குதான் என்ன?"

கே. எம். எம். ஷா

49

இந்த இடத்தில் அவன் தன் பேச்சை நிறுத்தினான். பிறகு ஒரு சிக்கெரட்டைப் பற்றவைத்துக் கொண்டு திரும்பவும் பேசினான்.

"வாழ்க்கையில் மனைவியின் பங்கு என்ன? என்று தெரிந்து கொள்ளாத பெண்களால் இந்த மனித குலத்திற்கு எவ்வளவு நஷ்டம் தெரியுமா? இது நம் சமூகத்துக்கே ஒரு பெரும் சாபக்கேடு, கட்டுப்படுத்தப்படாத தொத்து நோய் மாதிரி. இந்த முட்டாள்தனம் நாளுக்கு நாள் அதிகரித்துக் கொண்டே இருக்கிறது. இந்த நிலைமையில் வாழ்க்கை எப்படிச் சுகமடைய முடியும்? இந்த சமூகத்துக்கு என்றொரு அகராதி ஏற்படுத்தினால் அதிலே மனைவி என்ற பெயருக்கு 'அடிமை என்றுதான் பொருள் கொடுக்க வேண்டி வரும்! நம் சமூகத்துக்கு வெட்கமே கிடையாது.'"

அவனுடைய பேச்சு நின்றது. மழை பெய்து ஓய்ந்த மாதிரி ஒடிந்து போன அவனுடைய உள்ளம் சிந்திய வார்த்தைகள், அவர்களுடைய வாழ்க்கையை வெகு இலகுவாகத் திறந்து காட்டின. என்றாலும் அவனுடைய மனதை மாற்ற வேண்டுமென்ற எண்ணத்தில், நான் மெதுவாகச் சிரித்துக்கொண்டு சொன்னேன் "தனி மனிதனின் செய்கைக்கு ஒரு சமூகத்தைக் குறை கூறுவது தவறு" என்று.

"தனி மனிதனின் செய்கையல்ல. நமது சமூகத்தின் பெண்களே அப்படித்தான்" என்றான் அவன்.

"பெண்கள் ஆண்களின் ஆதரவில் வாழ்பவர்கள். அவர்களுக்கு விளக்கம் கொடுக்க வேண்டியவர்கள் நாம்தானே?" என்றேன்.

"மாணிக்கத்தைச் சேற்றில் மறைப்பவர்கள் அவர்கள்! நம் புத்திமதிகளை முந்தானையால் மூடுபவர்களிடம் எண்ணதை எதிர்பார்க்கிறாய் நீ?

அவனுடைய கேள்விக்கு பதில் கிடைக்கவில்லை: எனவே சமாதானம் கூறும் பாவனையில்,

“வாழையடி வாழையாக வந்து விட்ட பழக்கம் அது. பொறுத்துப் போகவேண்டியது நம்முடைய கடமையில்லையா?”

“மனைவியின் கடமை தெரியாதவர்களுக்கு, கடமை செய்ய நான் தயாராக இல்லை, கடமை என்ற ஒன்றுக்காக என்னையும் என் உள்ளத்தையும் உயர்த்திக் கொள்ள நான் விரும்பவில்லை. பொருத்துப் போக எனக்கு நேர மில்லை. வாழ்க்கையை விரும்பித்தான் விவாகம் செய்தேன். அந்த விவாகத்தில் எனக்கு வாழ்க்கை கிடைக்கவில்லை யென்றால் நானாக ஒரு பாதையை அமைத்துக் கொண்டு வாழ்வது என்ன தவறு? ”

“அமைத்துக் கொண்ட பாதையில் வாழ்க்கை கிடைக்கு மென்று எதிர்பார்க்கிறயா?” என்றேன் நான்.

“இழந்த பிறகு எதிர்பார்ப்பதற்கு என்ன இருக்கிறது? என்றான் அவன்”.

“ஒன்றுமில்லாதபோது ஒரு பெண்ணை ஏன் துன்பத் துக்குள் தள்ள வேண்டும்?”

“துன்பம் அது அவனாக ஏற்படுத்திக் கொண்டது. அதை முற்றாக அனுபவிக்க வேண்டியவள் அவள்தான், எனக்கு வேண்டியது அமைதி!” அவ்வளவுதான்.”

இதைச் சொல்லிவிட்டு அவன் திரும்பவும் குடித்தாள். பிறகு சொன்னான்.

“அந்த அமைதிக்காக, மன ஆறுதலுக்காகத்தான் குடிக்கிறேன். இந்தக் குடியினால் உள்ளத்தை மறக்கிறேன் உலகத்தை மறக்கிறேன் ஏன்? என் உடலையே மறந்து

விடுகிறேன். இந்த மறதியிலே ஒரு அமைதி கிடைக்கிறது, அந்த அமைதியே எனக்குப் போதும்”.

இதைச் சொல்லி விட்டுப் பக்கத்தில் கிடந்த படுக்கையில் விழுந்து படுத்துக் கொண்டான். நான் சிறிது நேரம் அவனையும் அவனது வாழ்க்கையையும் சிந்தித்துக் கொண்டிருந்து விட்டு அவனைப் பார்த்தேன். “ரஷ்ட்” என்று கூப்பிட்டேன். பதில் கிடைக்கவில்லை. குதிரை மூச்ச விடுவது போல் இருந்தது அவனுடைய மூச்சு. அவனையே சிறிது நேரம் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன் மனி எட்ட டித்தது. திரும்பவும் ‘‘ரஷ்ட்’’ என்று கூப்பிட்டேன். பதில் அவனுக்கும் அவன் மனைவித்தும் இல்லை, இடையே ஏற்பட்டிருக்கும் இடைவெளியை நிரப்ப என்னிடம் எதுவும் இல்லை! எழுந்து நின்று ‘‘ரஷ்ட்’’ என்று கூப்பிட்டேன் பதில் கிடைக்கவில்லை,

“வருகிறேன் நன்பா! என்று சொல்லிக் கொண்டே வெளியே வந்தேன், நான் வருவதை உணர்ந்த ரஷ்டின் மனைவி சமீமா! தன் அறைக்கதவைச் சாத்திக்கொண்டாள்! உலகம் இருண்டு கிடந்தது. அந்த இருஞ்குள் நுழைந்து நடந்தேன் வீட்டை நோக்கி.

நாலைந்து நாட்களுக்குப் பிறகு ஒருநாள் கண்விழித் தெழுந்தபொழுது என் மனைவி சொன்னாள்.

“உங்கள் நண்பர் ரஷ்ட் மறைந்தாகி விட்டாராம்!” என்று.

செய்தி கேட்டு என் உயிர் மயங்கியது, நீண்ட நேரத் திற்குப் பிறகு ஒரு பெரு மூச்சு வெளி வந்தது அதை அடுத்து வந்த வார்த்தைகள் இவை.

“நீ விரும்பிய அமைதி உணக்குக் கிடைத்து விட்டதா? நன்பா!”

கே. எம். எம். ஷா

நீத்தார் பண்டிகை

பகலெல்லாம் மார்க்ட்டில் சுற்றிக் கொண்டிருந்த தானி யேல் பசிக்களை மிகுதியால் மரக்கறிக் கடையின் ஒதுக்குப் புறத்தில் போய் படுத்துக் கொண்டான்.

உணவருந்திப் பசியைப் போக்கும் இந்த உலகத்தில், நித்திரையால் பசியைப் போக்குவது தானியவின் புதிய கண்டு பிடிப்பு! பசியைப் போக்க அந்த வழி மட்டும் அவ ஆக்குக் கிடைக்கவில்லையென்றால், ஏதாவது ஒரு ஹோட்டலுக்குள் புகுந்து பசி திருமட்டும் சாப்பிட்டு விட்டு காசு கொடுக்காமல் வெளியேற வேண்டும்! இது அவனால் செய்ய முடியாத காரியம். எனவே யாருக்கும் தொல்லை இல்லாமல் நித்திரையை நிஷ்டயாக்கிக் கொண்டான்.

‘தேவகுமாரன் மறுபடியும் இந்த உலகத்தில் அவதரிப்பார்’ என்பதில் நம்பிக்கை இல்லாவிட்டாலும், தேவகுமாரன் தன்னை அடியோடு கை விடமாட்டார் என்ற கூறு நம்பிக்கையில் மார்க்ட்டுக்குள் சுற்றித் திரிந்து ஏதாவது கூவி வேலை செய்து தன் காலத்தைக் கழித்து வந்தான் அவன். மார்க்கட்டில் எப்பொழுதும் கூவி கிடைக்கு மென்று சொல்ல முடியாதுதான்; சில சமயம் ஒன்றுமில்லா மலும் போய்விடும். அன்றைக்கும் அப்படித்தான் ஒன்றும் கிடைக்கவில்லை. பசியைப் போக்கப் படுக்கையில் விழுந்து விட்டான்.

மனிதன் சன்னலை அடைத்தால் கடவுள் கதவைத் திறந்து விடுவார் என்று அவன் தாய் அடிக்கடி சொல்லு வாள். ஆனால்! அவன் வாழ்க்கையில் மனிதன்

தான் கதவை அடைத்தான். அதற்குப் பதிலாகக் கடவுள் மார்க்கட்டில் கிடைக்கும் கூவி மூலம், இலேசாகச் சன்னலைத் திறந்து காட்டிக் கொண்டிருந்தார். என்றாலும் அன்று கடவுளும் சன்னலை அடைத்து விட்டார்! அதனால்தான் அவனுக்கு ஒன்றும் கிடைக்கவில்லை. எனவே பசியை ஏமாற்ற நித்திரையில் தஞ்சம் புகுந்தான் அவன்.

தானியல் பசியை மறக்கடிக்கும் உபாயத்தில் இருந்து கண் விழித்தெபாழுத உகைம் நன்றாக இருட்டிக் கிடந்தது. மார்க்கட்டின் மத்தியில் இருந்த மின்சார விளக்கு பனிப் புணக்கினாடே மங்கலாகத் தெரிந்தது. உடம்பை முறித்து சுடக்கு வட்டுக் கொண்டே எழுந்து நடந்தான் தானியல். உலக வாழ்க்கையில் எவ்வித இலட்சியமும் இன்றி சலன மற்ற நிலையில் நடந்தான் அவன்.

நீத்தார் பண்டிகையைக் கொண்டாட உகைம் நெருப்புடன் விளையாடிக் கொண்டிருந்தது! தேவகுமாரன் பிறந்ததையும் பிறக்கப் போவதையும் என்னி மகிழ்ச்சி யிடைந்த மனிதர் கூட்டம் காசைக் கொடுத்துத் தலை யிடியை விலைக்கு வாங்கிக் கொண்டிருந்தது. ஊரின் நான்கு திசைகளிலும் இருந்து வரும் வெடிக் சத்தங்கள் ‘இன்று நீத்தார் பண்டிகை’ என்பதை ஞாபகப்படுத்திக் கொண்டிருந்தது. அவன் வானத்தை நியிர்ந்து பார்த்தான். வானத்தில் தாரகைகள் தெளிவாக இல்லை. பனிப்புகை மறைத்துக் கொண்டிருந்தது. குளிர் சாற்றால் அவன் உடல் சிலிர்த்தது. தனது இரு கைகளையும் மார்பில் கட்டிக்கொண்டு, நகரத்தின் மத்தியில் இருந்த பாலத்தில் ஏறிக்கொண்டிருந்தான் அவன்.

பாலத்தின் மத்தியில் தொங்கிக் கொண்டிருந்த மெர்க்குரி விளக்கு வெளிச்சம் தானியவின் கறுத்த உடம்பில் இலேசான நீல நிறத்தைப் பூசியது.

என்னென்பதாத சிக்கேறிய தலை, கழுத்தில் கருத்த நாடாவில் தொங்கிக் கொண்டிருக்கும் கறுத்துப் போன அலுயினியத்தினாலான சிலுவை. அழுக்கேறிய பைஜாமா காரன், இவைகள்தான் தானியல் அல்லது தானியல்தான் அவைகள் என்றபடி அமைந்திருந்தது அவனது தோற்றம்,

பாலத்தில் இருந்து வீசிய குளிர் காற்றில் தண்ணெப் பாதுகாத்துக் கொள்ள, பாலத்தின். சுவரோரம் ஒண்டி உட்கார்ந்து கொண்டான். பக்கத்தில் இருந்த பஸ் கொம் பனியில் மனி பத்தடித்தது! தெருவில் போய்க் கொண்டிருந்த வாலிபர்கள் ஒரு யானை வெடியைக் கொஞ்சத்திப் பாலத்தின் மத்தியில் போட்டனர், அது வெடித்த சத்தம் தானியலின் மனதில் ஒரு சலன்த்தை உண்டாக்கி விட்டுப் போயிற்று.

இன்றைக்கு பதினெண்நிது வட்டருங்களுக்கு முன் தானிய லுக்கு பத்து வயதிருக்கும். இது போன்ற ஒரு நந்தார் பண்டிகை தினம், நாலைந்து நாள் காய்ச்சலுக்குப் பின் கொஞ்சம் குணமடைதிருந்தான் தானியல். என்றாலும் அவனால் நடக்க முடியவில்லை. எனவே அவன் தாயார் “தானி! நந்தார் பிரார்த்தனையை வீட்டிலேயே செய் வோமா?” என்று கேட்டாள். தானியலும் ‘ஓம்!’ என்றான் பிரார்த்தனைக்கு ஆயத்தம் செய்தாள் அவன் தாய்.

நன்றாக அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்த ஒரு பீடத்தில் பாலன் பிறந்த கதையைச் சித்தரிக்கும் படம் ஒன்று வைக் கூப்பட்டிருந்தது. பீடத்தைச் சுற்றி மெழுகுதிரிகள் எரிந்து கொண்டிருந்தன. தானியலின் தாய் பீடத்துக்கு முன்னால் உட்கார்ந்தாள். தானியலும் அவள் பக்கத்தில் உட்கார்ந்திருந்தான். தாய் தேவ கீதம் பாடினாள். சின்ன தானிய லும் தனக்கு தெரிந்தவரை முன்னுழுத்தான்.

பாலன் பிறப்பதற்குச் சற்று நேரம் இருந்தது. தானியலின் தாய் பக்கத்தில் பரவசமாகப் பாடிக் கொண்டி

ருந்தான். குழந்தை தானியல் உலகத்தை மறந்து தாங்கிக் கொண்டிருந்தான் “டு...ம்!” மாதா கோவில் பீரங்கி அலறியது. அந்தச் சத்தத்தில் “அம்மா!” என்றலறியபடி எழுந்தான் தானியல். பீரங்கிச் சத்தத்துக்கில்லாத சக்தி மூந்தையின் அம்மா என்றழைப்புக்கு இருந்தது! பாட்டை நிறுத்தி விட்டுத் தானியலைப் பார்த்தாள் அவன் தாய். தானியல் படுக்கையில் உட்கார்ந்து அங்குமிங்கும் பார்த்து விழித்துக் கொண்டிருந்தான். விசயத்தை உணர்ந்து விட்ட அவன் தாய் சொன்னாள்.

“பாலன் பிறக்கப் போகும் சமயத்தில் தூங்கலாமா? அதுதான் கடவுள் கோபித்துப் பீரங்கிச் சத்தம் போட்டு எழுப்பினார்!” என்று.

“தூங்கினால் கடவுள் கோபித்துக் கொள்வாராம்மா?” தானியல் கேட்டான்.

எரிந்துபோன மெழுகு திரிகளுக்குப் பதிலாக வேறு மெழுகு திரிகளை ஏற்றி வைத்துக் கொண்டே அவள் சொன்னாள்.

“உம்...! கோபித்துக் கொள்வார்! அவர் கோபித்துக் கொண்டால் உனக்குப் பட்டுச் சட்டை தரமாட்டார். உன் காய்ச்சலைச் சுகமாக்க மாட்டார்! தெரியுமா?” என்றான்.

“சரியம்மா! நான் தூங்கமாட்டேன்” என்று சொல்லி விட்டு முழங்காவில் உட்கார்ந்து பிரார்த்தனை செய்வது போல் பாவனை செய்தான் தானியல்.

தாயார் சிரித்துக் கொண்டே, “தானி பாலன் பிறந்தார் என்ற பாட்டைப் பாடுகிறேன் நீயும் பாடு” என்றாள். அவனும் அவளோடு சேர்ந்து பாடினான். சிறிது நேரம் பாடிவிட்டுச் சொன்னாள்.

கே. எம். எம். ஷா

56

பித்தன் கதைகள்

“தானி! பீடத்தைப் பார் பாலன் பிறக்கப்போகிறார்”
என்று.

தானியல் பீடத்தை உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான், அவன் தாய் பீடத்தை மறைத்திருந்த ஒரு வெள்ளைத் துளியை அகற்றினாள். அங்கே செலோலைட் டினாலான் ஒரு பாலன் பிறந்திருந்தார்! தானியலுக்கு ஏதோ அற்புதம் நிகழ்ந்த மாதிரி இருந்தது.

“அம்மா! பாலன் பிறந்தாச்சி!” என்று சொல்லி மகிழ்ச்சியுடன் கைதடியான்.

அதன் பிறகு அவ்வளவு இனிமையான நந்தார் பண்டிகை தானியலுக்குக் கிடைக்கவில்லை! ஏனென்றால் அடுத்த பண்டிகைக்கு முன் அவன் தாயார் இறந்து விட்டான்! இல்லை கொலை செய்யப்பட்டான்!

தெருவில் ஏற்பட்ட ஆரவாரம் தானியவின் கிந்தனையைக் கலைத்தது. அவன் நிமிர்ந்து பார்த்தான். வர்ணவிளக்குகளால் அலங்காரம் செய்யப்பட்ட ஒரு கரோல் பஸ் வண்டி பாலத்தின் மேல் அவனைத் தாண்டிப் போய்க் கொண்டிருந்தது. அதில் இருந்தவர்கள் ஆடிப்பாடுக் கொண்டிருந்தனர். அந்த பஸ் அவன் பார்க்கவில் இருந்து மறையும் வரை பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். பஸ் மறைந்ததும் வானத்தைப் பார்த்தான்; வானம் இன்னும் தெளிவடையவில்லை! பனிப்புகை மூடியிருந்தது. மனி பதி னொன்று.

வெகு நேரமாக அடங்கிக் கிடந்த பசி தானியவின் வயிற்றைக் குடைந்தது, வலது கையால் வயிற்றைத் தடவிக் கொடுத்தபடி நிமிர்ந்தான். பாலத்தின் இரு ஓரங்களிலும் சனங்கள் நடந்து கொண்டிருந்தார்கள். சாரி சாரியாக நல்ல கிறிஸ்தவர்கள் அந்த நடு நிசியில் கோவிலுக்குப்

போய்க் கொண்டிருந்தார்கள், பட்டு உடையும் பாதித் தூக்கமும் முட்டி மோத நடந்து கொண்டிருந்தார்கள் அவர்கள். சிறு வயதில் அவள் தாய் இருந்த காலத்தில் இதே போன்று இந்த நேரத்தில் கோவிலுக்குப் போய்ரிக்கி றான் அவள். ஆனால் இன்று?

தாய் இல்லாத காரணமோ அல்லது தன்னைப் போல் மற்றவர்களையும் நேசிக்கும் தன்மையற்ற காரணமோ? என்னவோ? கிறிஸ்தவர்களின் முக்கியமான தினத்தில் அனாதையாக தெருவோரத்தில் ஒதுங்கிக் கிடந்தான் அவன். தாயைப் பற்றி அதிகமாக அவனுக்கு ஒன்றும் தெரியாது. அவள் ஒரு ‘நர்ஸ்’! யாரோ ஒருவன் ஏதோ ஒரு காரணத் துக்காக அவளைக் கொலை செய்து விட்டான்! அவ்வளவு தான் அவனுடைய முன்னிறி தெய்வத்தைப் பற்றி அவன் தெரிந்து கொண்டதெல்லாம்.

பாதையில் நடந்து கொண்டிருந்த மனிதன் ஒருவன் அவன் காலில் இடறி விட்டுத் திரும்பிக் கூடப் பார்க்காது போய்க்கொண்டிருந்தான். தானியல் அந்த அவசரப் பிரகிருதியைப் பார்த்து விட்டுத் தன் கால்களை இன்னும் கொஞ்சம் அதிகமாக முடக்கிக் கொண்டான்.

நந்தார் பண்டிகையின் நடு இரவுப் பிரார்த்தனைக்கு முதலாவது அழைப்பு மனி மாதிரி கோவிலில் ஒலித்தது. மனியோசையைக் காது கொடுத்துக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தான் தானியல். பாலன் பிறக்கும் வைபவத்தைக் காண கிறிஸ்தவர்களை அழைக்கிறார்கள். ஏன் நானும் போனால் என்ன? பனிரெண்டு வருடங்களுக்குப் பிறகு இப்படியொரு எண்ணம் தோன்றியது அவனுக்கு! குனிந்து தான் உடுத்தி யிருந்த கிழிந்து போன பைஜாமாவை பார்த்தான் பிறகு ஏதோ ஒன்றை எண்ணிச் சிரித்தான்!

“உன்னைப் போல் அவ்வளையும் நேசி” இந்த வாக் கியத்தை தானியவின் வாய் முன்முனுத்தது. புத்தாடை

புனைந்து பிரார்த்தனையில் ஈடுபட்டிருக்கும் ஆயிரம் ஆயிரம் கிறிஸ்தவர்களுக்கு மத்தியில் இந்த அழுக்கேறிய உடையுடன் அவன் எப்படிப் போவான்.”

“சளீர்” தானியலின் வயிற்றுக்குள் பசி குத்தியது! இனி அவனால் அந்த வேதனையைத் தாங்க முடியாது. எப்படியாவது ஏதாவது சாப்பிட வேண்டும். தானியல் தன் இருப்பிடத்தை விட்டெடுமுந்தான். எழுந்து நடந்தான். அவன் பார்வை எல்லையற்றிருந்தது. அவன் நடையும் ஜீவனற்று இருந்தது. சற்றுத் தூரம் சென்றிருப்பான், விளக்கு வெளிச்சம் அவன் கணக்களைக் குத்தியது. தலையைத் தூக்கிப் பார்த்தான். வர்ண விளக்குகள் அவன் கரிக்கப்பட்டிருந்த மாதா கோவிலைக் கண்டான்.

வர்ண விளக்குகளுடன் போட்டி போட்டுக் கொண்டு ஆடவரும் பெண்டிரும் அலங்கார உடையளிந்து கோயி ஹக்குப் போய்க் கொண்டிருந்தனர். இந்தக் காட்சியைக் கோயிலின் தலைவாசலில் நின்று பார்த்தான் தானியல். புனிதமான தினத்திலே பரிசுத்தமான கிறிஸ்தவர்களுக்கு முன்னால் தன்னை ஒரு காட்சிப் பொருளாக வைக்க விரும் பாதவன் போல் கோயில் சுவரோரமாக இருந்த இருட்டுக் குள் தன்னை மறைத்துக் கொண்டான்.

“ஆராதனைக்கு நேரமாச்சி இன்னுமென்ன செய்றிங்க! கெதியா வாங்க”.

சத்தம் வந்த திசையில் தலையைத் திருப்பிப் பார்த்தான். அவனுக்கு நேரே ரோட்டுக்கு மறுபுறத்தில் இருந்த விட்டுப் படியில் நின்று வீட்டுக்குள் இருந்தவரிகளைத் துரிதப்படுத்திக் கொண்டிருந்தாள் ஒரு முதியவன். தானியல் உற்றுப் பார்த்தான். “திரேஸா ஆன்ரீ!” ஆச்சரியத்துடன் முன்னுழுத்தான் அவன்.

திரேஸா ஆன்ரீயை அவனுக்கு நன்றாகத் தெரியும். அவனுடைய தாய் இருந்த காலத்தில் எத்தனையோ முறை அந்த வீட்டுக்குப் போயிருக்கிறான் அவன். “சின்ன தானி! சின்ன தானி! என்று திரேஸா ஆன்ரீ முத்தமிடாத நாள் ஒன்று கூட இருக்காது. ஆனால்! இன்று?

அவன் திரும்பவும் அந்த வீட்டுப் பக்கம் தன் பார் வையை ஓடவிட்டான். அப்பொழுதுதான் அவசரவசர மாக வெளியே வந்து கொண்டிருந்தது, ஒரு இளம் ஜோடி!

“கெதியா வாங்க! கெதியா வாங்க!” என்று சொல்லிக் கொண்டே திரேஸா ஆன்ரீ படி இறங்கினாள். அந்த இளம் ஜோடி அவளைப் பின் தொடர்ந்தது, தானியல் தன்னை இருங்க்குள் நன்றாக மறைத்துக் கொண்டான். அவர்கள் அவனைத் தாண்டிச் சென்றனர்.

“என்ன? திரேஸா ஆன்ரீகுப் பின்னால் செல்பவன் லீலாவா?” அவன் வாய் முன்னுழுத்தது.

ஆச்சரியத்துடன் கண்களை அகலத் திறந்து பார்த்தான். ஆம் லீலாதான்! சிறுவயதில் அவனுடன் ஆடிப் பாடித் திரிந்த அதே லீலாதான்! இன்று எல்லவளவு பெரிய வளாகி விட்டாள்? அவனுக்கு ஒரு கணவனும் வந்து விட்டான். இன்னும் சில காலத்தில் அவனுக்கு ஒரு குழந்தையும் வந்து விடும். “லீலா?” அவன் அடிவயிற்றில் இருந்து கிளம்பியது அந்தச் சத்தம், அவள் கண்கள் மலர்ந்து கலங்கியது.

“கதவுக்குப் பூட்டுப் போட்டியா லீலா?” திரேஸா ஆன்ரீ கேட்டாள்.

“இல்லையம்மா சும்மாதான் சாத்திவிட்டு வந்தன்”, லீலா சொன்னாள்.

முவரும் சற்றுத் தயங்கினர். திரேஸா ஆன்றி சொன்னாள்,

“சரி, சரி நேரமாகது. வாங்க இந்த நேரத்தில் எந்தக் கள்ளன் வரப் போரான்?”

முவரும் கோயிலை நோக்கி நடந்தனர்.

அவர்கள் கோயிலுக்குள் நுழையும் வரை பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் தானியல்.

அவன் வயிற்றுப் பசி விஸ்வருபம் எடுத்தது பசியைப் போக்க அவன் வழக்கமாகக் கையாளும் தூக்கத்தை எதிர் பார்த்தான். தூக்கம் வரவில்லை; பசிதான் வந்தது.

“வேறு வழியில்லை. திரேஸா ஆன்றியின் வீட்டுக்குள் நுழைய வேண்டியதுதான்.”

இந்த எண்ணம் தோன்றியதற்குப் பின் தயக்கமும் தோன்றியது. வாழ்க்கையில் ஒரு நாளும் செய்யாத ஒரு காரியத்தைச் செய்யத் துண்டியது அவன் பசி। “திரேஸா ஆன்றியின் வீடுதானே?” இப்படிவொரு கேள்வியோடு சமாதானம் கிடைத்தது அவனுக்கு, வேறு வழியில்லை. அடிமேல் அடிவைத்து வீட்டுக் கதவுடிக்கு வந்தான். அவன் உடல் இலேசாக நடுங்கியது, தெரியத்தை வரவழைத்துக் கொண்டு கதவைத் திறந்தான். நடு ஹோலுக்குள் விளக் கெரிந்து கொண்டிருந்தது மேசையின் மீது கிறிஸ்த்துமஸ் கேக், வாழைப் பழம், சில பண்டிகைப் பலகாரங்கள் எல்லாம் ஒழுங்காக வைக்கப்பட்டிருந்தன. இரண்டெட்டில் மேசையை அனுகினான். ஒரு கேக்கை எடுத்துச் சாப்பிட்டான். வாழைப் பழம், பிஸ்கட், பலகாரம் இப்படியே மூன்று வளையம் வரும்பொழுது வயிறு நிரம்பி விட்டது. இப்பொழுது தண்ணீர் தேவைப்பட்டது.

பக்கத்தில் இருந்த ஒரு கண்ணாடி அலமாரிக்கு மேல் ஒரு சிறிய கண்ணாடிக் கூசாவில் தண்ணீர் இருந்தது. தண்ணீர் கூசாவை எடுத்தான், என்ன ஆச்சரியம்? கண்ணாடிக் கூசாவுக்குப் பக்கத்தில் ஒரு தங்க மோதிரம் இருந்து மின்னீக் கொண்டிருந்தது! தானியல் ஸ்தம்பித்து விட்டான். அது தங்க மோதிரம் தானா? தங்கத்தை இங்கே ஏன் போடுகிறார்கள் பித்தனை மோதிரமாக இருக்குமோ? தானியல் தன் மக்கைத்த தட்டிக் கழித்து விட்டுத் தண்ணீரைக் குடித்தான். திரும்பவும் அவன் மனம் அந்த மோதிரத்தைச் சுற்றி வந்தது. கையில் எடுத்து விளக்கு வெளிச் சத்தில் பார்த்தான். “ஓம் தங்கந்தான்!” மோதிரத்தை இருந்த இடத்தில் வைத்தான். பிறகு அங்கிருந்து திரும்பி னான். அவன் கண்களில் சிகரட் தெண்பட்டது. ஒரு சிகரட்டை எடுத்துப் பற்ற வைத்தான். நேராக வாசலுக்கு வந்தான்.

“மனிதன் சன்னலை அடைத்தால் கடவுள் கதவைத் திறப்பார்?” என்ற வாக்கியம் ஞாபகத்துக்கு வந்தது. திறந்த கதவைச் சாத்திவிட்டு தெருவில் இறங்கி நடந்தான் அவன்.

“பாலன் பிறந்தார் பாவிகளை மீட்க” என்ற பாட லோசை கோயிலுக்குள் இருந்து வந்தது.

தானியல் ஒரு ஏப்பம் விட்டு விட்டு நடந்தான். நத்தார் பண்டிகை மற்றவர்களை விட வயிறு நிரம்பி இனிமையாக இருந்தது அவனுக்கு.

“பாலன் பிறந்தார் பாவிகளை மீட்க” என்ற பாடலை முன்முனுத்தபடி நடந்தான் தானியல்.

இருட்டறை

உலகம் நன்றாக இருண்டு கிடந்தது, கிராமத்தை விட்டு ஒதுக்கித் தனியாக இருந்து கிழவி சகிளாவின் குடிசை இருட்டுக்குள்ளே இருளை அடக்கிக் குருட்டுத் தவம் செய்துகொண்டிருந்த அந்தக் குடிசையின் முற்றத்தில் உட்கார்ந்து ஏதோ சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தாள் கிழவி சகிளா! இருட்டோடு ஒட்டிக் கொண்டிருந்த சகிளாவின் குடிசை இருள்ளைத்து கிடப்பதை உணர முடியாதபடி சிந்தனைக்கு இடம் போட்டுக் கொடுத்திருந்தாள். நேற்று வரை பொழுதோடு விளக்கேற்றி வைத்துவிட்டு மறு காரியம் பார்க்கும் அவள் இன்று எல்லாவற்றையும் மறந்து யோசித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

அறுபது வருடங்களுக்கு முன் ஒருநாள் அந்தக் குடிசையில்தான் சகிளா பிறந்தாள். இன்று வரை அந்தக் குடிசையில்தான் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறாள். அவனுக்கு முன் அவள் தாய் தந்தையர்கள், அவர்கள் தாய் தந்தையர்கள் என்று எத்தனையோ தலைமுறைகள் இருந்து மடிந்து விட்டார்கள் அந்தக் குடிசையில். இது அவனுடைய முறை

அறுபது வருடங்கள் எப்படியோ உயிரோடு இருந்து விட்டாள்.

அறுபது வருடங்கள்!

நாளைக்கு இருப்பது நிச்சயமில்லை என்று சொல்லும் இந்த உலகத்தில். அறுபது வருடங்கள் நீண்ட காலம்தான் இந்தக் காலத்திலே நேற்று வரை ஏற்படாத கலக்கம்

கவலை, சிந்திக்க வேண்டிய சந்தர்ப்பம் இன்று அவனுக்கு ஏற்பட்டிருந்தது. ஏறக்குறைய அவனுடைய பந்துகள் எல்லாரும் செத்து மடிந்து விட்டார்கள். இந்த நிலையிலும் கூட அவள் ஒரு நாளும் கவலைப்பட்டது கிடையாது. அந்தக் கிராமத்தில் உள்ளவர்களுக்கு முன்னாலும் அவன் கவலையற்றவளாகத்தான் காணப் பட்டாள், வாழ்க்கையில் எல்லாவற்றையும் தாங்கிக் கொள்ளும் சக்தியுள்ளவள் என்ற என்னத்தில் தலை நிமிர்ந்து நடந்தவள் அவள். இதற்குக் காரணம் அவள் மனதில் கொண்டிருந்த பெருமிதம்தான். அந்தப் பெருமிதத்துக்கும் காரணம் இருக்கத்தான் செய்தன. அதில் ஒன்று அறுபது வருடங்கள் இந்த உலகத்தில் வாழ்ந்து விட்ட நம்பிக்கை. மற்றது அவள் மகன் ரஸாக் இருக்கிறான் என்ற தெரியம். இந்த இரண்டு மூலதான் அவனுடைய வாழ்க்கையின் பிடிப்பு இருந்தது.

வாழ்க்கையில் நம்பிக்கையற்றுத் தளர்ந்து போகும் நேரங்களிலெல்லாம் அவன் தனக்குள்ளேயே சொல்லிக் கொள்வான்.

“எனக்கென்னடி கொறைசீசல்? அறுபது வருசம் இந்த ஒலகத்துல் சிவிசிசிட்டன். கடைசி காலத்துக்கு ஒரு மகன் இருக்கான வேலயப்பாரு” என்று.

இந்த நம்பிக்கையிலேதான் அவள் வாழ்க்கை தொங்கிக் கொண்டிருந்தது. இந்த நினைப்பில்தான் தள்ளாத யதிலும் தலைநிமிர்ந்து நடக்க முடிந்தது, அவளால்.

ஆனால் எந்த நம்பிக்கையில் வாழ்ந்தாளோ அந்த நம்பிக்கையில் அவள் மகன் மண்ணையளிப் போட்டு விட்டான், அந்த மன் அவன் மனதில் கிடந்து கரித்தது! அதிலே வேதனையோடு ஏமாற்றமும் வழிந்தது.

கையில் இருந்த அப்பத்தை காகம் பறித்துக் கொண்டு பறக்கும் பொழுது குழந்தையின் மனதிலை எப்படி

இருக்குமோ அப்படித்தான் இருந்தது, அவனுடைய மன நிலையும்.

யாருக்காக இந்த உலகத்தில் இன்னும் கொஞ்ச காலம் வாழ வேண்டும் என்று நினைத்தானோ? யாருடைய தெரியத்தை ஊன்று கோலாகக் கொண்டு வாழ்ந்தானோ? அந்த மகன் அவள் வாழ்க்கையை அர்த்தமற்றது என்று சொல்லிவிட்டான்! அவள் உயிரோடிருந்த அறவது வருட வாழ்க்கையையும் வெட்ட வெளியாக்கி விட்டாள்.

இந்த நிலையிலும் அவள் தனக்குள்ளே முனுமுனுத்துக் கொண்டாள்! இந்த முனுமுனுப்பு வாழ்க்கையில் பழகிப் போன ஒன்று.

“உனக்கென்னடி கொறைச்சல்? இந்த உலகத்துல அறவது வருசம் சீவிச்சிட்டா.....!”

இந்த வார்த்தைகள் முடிவதற்குள் அவள் மகன் சொன்ன வார்த்தைகள் ஞாபகத்துக்கு வந்தன. அந்த ஞாபகத்திலே தந்தி அறந்த வீணை போக, சுருதியற்றுப் போய் விட்டது, அவனுடைய முனுமுனுப்பு. ஒரு பெரு முச்சு விட்டபடி எழுந்து குடிசைக்குள் புகுந்தாள். அப் பொழுதுதான் இரவாகி விட்டதை அவள் உணர்ந்தாள்.

“அடி! நாசமானவளே! இன்னும் விளக்கேத் தல்லவே?” என்று தன்னைத்தானே நொந்து கொண்டு இருட்டில் தட்டுத்தமோறி விளக்கை ஏற்றி வைத்தாள்.

செய்வதற்கு வேலை இல்லை. கிழவியின் மனம் இருந்த நிலையில் எதையும் செய்ய ஊக்கம் இல்லை. எனவே வழக்காகப் படுக்கும் இடத்தில் தனது கிழிந்த பாயை விரித்து அதில் உட்கார்ந்தாள்.

“ரஸாக் சாப்பிட வருவானே!” என்ற எண்ணம் சுமன் றது. “வந்தாலென்ன? மதியச் சோறு இருக்குது திம்பான்” என்று தனக்குள்ளேயே சமாதானம் செய்து கொண்டாள்.

இந்த இடத்தில் திரும்பவும் ரஸாக் சொன்ன வார்த்தைகள் உள்ளத்தில் கோடு கிழித்துக் கொண்டிருந்தன. அந்த எண்ணத்தை மறந்து விட முயன்றாள். ஆனால்! எதை மறக்க முயன்றாளோ அதே எண்ணங்கள் தான் சொக்கு மாடுபோல் சுற்றிச்சுற்றி வந்து கொண்டிருந்தன. வந்து தொல்லை கொடுத்துக் கொண்டிருந்தன.

எண்ணத்தை மாற்றும் முயற்சியில் தன் இரு கால்களை யும் நீட்டிக் கொஞ்சம் சௌகரியமாக உட்கார்ந்து கொண்டாள்.

“வாய் புளிப்பேறிக் கிடக்குது வெத்தில் போட்டு எவ்வளவு நேரமாக்க?”

அவள் கண்கள் வெற்றிலைப் பெட்டியைத் தேடின கைக் கெட்டிய தூரத்தில்தான் இருந்தது. வெற்றிலைப் பெட்டியை இடது பக்கமாகச் சாய்ந்து இழுத்துப் பக்கத்தில் இருந்த இரும்புலக்கை பக்கமாகச் செற்றிலை துவைக்கும் உரல் இவைகளை எடுத்து வைத்துக் கொண்டு வெற்றிலை கூட்ட ஆரம்பித்தாள். புகையிலை காய்ந்து சருகாகிக் கிடந்தது!

“நாசமாப் போன மொய்தீன் கடப் போயில் எப்பவும் சருகுதான்”.

அவள் வாய் வெறுப்பால் கோனியது. வெற்றிலையைப் பக்குவமாக மடித்து வெற்றிலை உரலுக்குள்வைத்துப் பெருவிரலால் அமர்த்தி விட்டாள். இரும்புலக்கையை எடுத்து உள்ளங்கையில் தேய்த்து தூட்டத்து விட்டு வெற்றிலை துவைக்க ஆரம்பித்தாள். வெற்றிலைக் கூட்டு

இருகி வரும்பொழுது எழுந்த வாசனை, கிழவியின் சோர்ந்து போன நரம்புகளுக்கு உற்சாகத்தை ஊட்டியது. சிறிது நேரத்தில் துவைப்பதை நிறுத்தி விட்டு ஆள்காட்டி விரலால் துவையலைத் தோண்டி எடுத்து வாயில் போட்டுக் கொண்டாள். வெற்றிலைச் சாறு உடலுக்கு விறுவிறுப்பைக் கொடுத்தது. அந்த விறு விறுப்பிலே மகனைப் பற்றிய எண்ணங்கள் திரும்பவும் சமூன்றது. கால்களை நீட்டி வலது பக்கமாகச் சரிந்து படுத்தாள், கிழவி. கண்கள் தன் நாலேயே மூடிக் கொண்டன. திரும்பவும் அவள் மகன் பேசிய வார்த்தைகள் ஞாபகத்துக்கு வந்தன.

“போறான் உட்டுட்டு வேலைப்பாரு” அவள் மன திற்குக் கட்டிலையிட்டாள். மனம் விடுவதாக இல்லை. அது எதிர்நீச்சல் அடித்துக் கொண்டிருந்தது. “ஆப்படித் தான் என்னத்தச் சொல்லிவிட்டான்?” இந்தக் கேள்விக்கு அவள் மனம் விடை சொல்ல முயன்றது.

“என்னடா தம்பி! நேரங்காலத்தோட ஊட்டுக்கு வந்துட்டா?” என்று கிழவி கேட்டாள்.

“வராம என்ன செய்யச் சொல்ரா? மாடு மாதிரி ஒழைச்சாலும் புண்ணியமில்ல!”

அலுப்போடு சொன்னான் ரஸாக். அதில் கோபமும் கலந்திருந்தது.

“ஏன்டா தம்பி கோபம்? யாருக்கிட்டயாசிகம் சண்ட கிண்ட போட்டுக்கிட்டு வந்தியா...?” கிழவி கேட்டாள்.

“சண்டையா? அவன் மண்டய ஒடச்சிருப்பங்கா தப்பிட்டான், மாட்டுக்கும் மனுசனுக்கும் வித்தியாசம் தெரியாதவன்” என்று கத்தினான்.

“ஏன்டா என்ன நடந்திச்சு?”

“என்ன நடக்கிறகா அவன்ட மாடு வெயிலில் நின்டுச் சாம் வாணத்துக்குக் கிளம்பறான்?”

“அவன்ட கொண்ந்தான் தெரியுமே! நாமென்னத் துக்கு அவன்ட மாட்ட வெயிலில் உட்ட?”

“அவன்ட கொண்ம் அவன்ட ஊட்டுல இருக்கட்டும்கா மாடுதானா பெரிக? நானும்தான் விடிஞ்சா பொழுது பட்டா வெயிலில் கெடக்கிறன் என்னப் பத்தி யோசிச் சானா?

“உம்... நீ ஒலகம் தெரியாத புள்ளி, யாரப்பத்தியும் யாரும் கவலப்படமாட்டாங்க. நம்மப்பத்தி நாமதான் கவலப்படனும்; வயிரொன்று இருக்குதே!”

“வயித்தப் பாத்தாப் போதுமா? மானத்தக் காப்பாத்தவேனாமா? என்று கத்தினான் ரஸாக்.

“கோவம் பசிய ஆத்தாதுடா தம்பி! நீயென்ன செய்வா ஒனக்குத் தெரிஞ்சது அவ்வளவுதான்” என்றாள் கிழவி.

“ஓ! ஒனக்கு எல்லாந்தெரியும்.” அலுத்துக் கொண்டான் ரஸாக்.

“இன்னொரு தரம் சொல்லுடா? மகனே! நானென்ன ஒலகம் தெரியாதவா?” கிழவி கொஞ்சம் பெருமித்த தோடு கேட்டாள்.

“ஒலகம் தெரிஞ்சதுனால் தாங்கா ஒனக்கு இந்தக் கேடு”. ஒரு வெறுப்போடு சொன்னான் ரஸாக்.

கிழவி தலையைத் தாக்கி மகளைப் பார்த்து விட்டுச் சொன்னாள்.

“எனக்கென் கேடு வந்துட்டுதா? இந்த ஒலகத்தில அறுவது வருசம் சீவியம் செஞ்சிட்டான்! ஒன்னப் போல கொழந்தயா நான்? இருமாப்போடு கேட்டாள் கிழவி.

குழந்தை என்றுதாய் சொன்னது ஒரு மாதிரியாத்தான் இருந்தது, ரஸாக்குக்கு. என்றாலும் இந்தக் கிழவியோடு பேசி முடிவு காண முடியாது என்ற ஒரு முடிவுக்கு வந்த ரஸாக் துண்டை எடுத்துத் தோளில் போட்டுக் கொண்டு கேட்டான்.

“ஒலகம் தெரிஞ்ச மாதிரிப் பேசுவியே, ஓட்ட முகம் உனக்குத் தெரியுமாகா?”

இந்தக் கேள்வியைக் கேட்டுவிட்டு அவன் போய் விட்டான். அவனைப் பொறுத்த வரையில் அது சாதாரணமான கேள்விதான். ஆனால் அவனுடைய மனதையல் வவா அது உலுக்கி விட்டது? அறுபது வருடம் இந்த உலகத்தில் உயிர் வாழ்ந்து விட்டேன் என்ற நம்பிக்கையில் வாழ்ந்து கொண்டிருந்தவளைப் பார்த்து மகன் கேட்ட கேள்வி ஒரு பெரும் தாக்குதல்தான். அந்தத் தாக்குதலிலே அவன் உயிர் நாடி தளர்ந்து விட்டது. அறுபது வருட வாழ்க்கையும் அர்த்தமற்றதாகி விட்டது! அப்படியானால் என்ன? அவன் முகம் அவனுக்குத் தெரியாதா? இந்த இடத்தில் கிழவியின் மனம் வாழ்க்கையின் ஆரம்பத்துக்கே சென்று விட்டது.

அப்பொழுது சகினாவுக்கு ஆறு வயது இருக்கும். ஒரு நாள் அவனுடைய தகப்பனார் ஒரு சிறு தகரப் பெட்டி ஒன்றை வாங்கி வந்தார். பல வர்ணங்களில் சித்திர வேலைப்பாடு செய்திருந்த அந்தப் பெட்டியின் முகப்பில் ஒரு கண்ணாடி பதித்திருந்தது! அந்தச் சின்னங்கு சிறு தகரப்பெட்டி சகினாவின் குழந்தை உள்ளத்தை வெளு வாக்க கவர்ந்தது. அதில் மயங்கிப் போன சகினா அந்தப் பெட்டியை ஆயிரம் தடவை புரட்டிப் புரட்டிப் பார்த்தாள். அப்பொழுதுதான் அதில் பதித்திருந்த கண்ணாடியைக் கண்டாள்.

கண்ணாடியைக் கூர்மையாகப் பார்த்தாள் சகினா! அந்தக் கண்ணாடிக்குள் இருந்து ஒரு குழந்தை சகினாவை உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தது. தன்னைப் போல் ஒரு குழந்தை அந்தப் பெட்டிக்குள் இருந்து பார்த்துக் கொண்டிருந்தது. பெரும் ஆச்சரியத்தைக் கொடுத்தது சகினாவுக்கு. பெட்டியை எடுத்துக் கொண்டு தாயிடம் ஓடி “உம்மா! இங்கப்பாருங்க இங்குக்குள் ஒரு புள்ளி” என்று சொல்லிக் கண்ணாடியைப் பார்த்தபடி கூத்தாடினாள். இதைப் பார்த்த தாயார் கண்ணாடிப் பெட்டியைப் பறித்துக் கொண்டாள். தன்னுடைய மிகிழ்ச்சியைப் பறித்துக் கொண்ட தாயாரைப் பரிதாபமாகப் பார்த்துக் கொண்டு நின்றாள் சகினா. அழுகை வெளிக் கிளம்ப ஆயத்தமாகிக் கொண்டிருந்தது.

கண்கலங்கி நிற்கும் குழந்தையைப் பார்த்துத் தாய் சொன்னாள். “பொன்னாப் பொறந்தவள் கண்ணாடி பாக்கக் கூடாதுடி!” என்று.

“ஏனும்மா?” என்று அழுதுகொண்டே கேட்டாள்.

“சொன்னாக் கேளு சகினா! ஆகாதென்டா ஆகாது தான்; வாய் முடிக்கிட்டு பேசாமல் போ!” என்று தாய் கத்தினாள்.

மேலும் நின்றால் அடி விழும் என்ற பயத்தால் அங்கிருந்து போய் ஒரு மூலையில் உட்கார்ந்து அன்றையைப் பொழுதை அழுது கொண்டே கழித்தது அந்தக் குழந்தை.

அவ்வளவுதான். அதன் பிறகு கண்ணாடியில் முகம் பார்ப்பது ஆகாத காரியமாகி விட்டது சகினாவுக்கு. அந்த ஆகாத காரியத்தை அதன் பிறகு ஒரு நாளும் அவன் செய்தது கிடையாது. அது மட்டுமா இன்னும் எத்தனையோ காரியங்கள் ஆகாது என்ற காரணத்தால் அவன் வாழ்க்கையை விட்டு விலகிப் போய் விட்டன! அந்த ஆகாது

என்ற வார்த்தை அவள் வாழ்க்கையின் ஒவ்வொரு பகுதி யையும் கட்டிப் போட்டுக் கொண்டே வந்திருக்கிறது. இன்ம் தெரியாத ஒரு சுமையைச் சமந்து கொண்டுதான் இந்த அறுபது வருடங்களையும் கழித்திருக்கிறாள் அவள்! இன்று அதை எண்ணிப் பார்த்த பொழுது எல்லாம் வெறும் சூனிய மாய் வெட்ட வெளியாய் இருந்தது அவனுக்கு!

காலமும் அதன் மாற்றமும் தொட்டுக் கூடப் பார்த்த தில்லை. உலகத்தையும் அதன் போக்கையும் ஒரு நாள் கூட அவள் எண்ணிப் பார்த்ததில்லை. குடிசையைச் சுற்றி இருந்த அந்தத் தட்டு வேலிக்குள்தான் தனது அறுபது வருட வாழ்க்கையையும் கழித்திருக்கிறாள் அவள். அவளே மட்டுமென்ன? இல்லாமயியப் பெண்களே இப்படித்தான் இருந்திருக்கிறார்கள்.

காலத்தையும் அதன் மாற்றத்தையும் உணராதவர்கள் அறுபது வருடமென்ன? ஆயிரம் வருடங்கள் வாழ்ந்தாலும், அர்த்தமற்ற வாழ்க்கைதான். வாழ்க்கையில் எவ்வளவு தூரம் ஏமாந்து விட்டோம். இல்லை ஏமாற்றப் பட்டு விட்டோம் என்பதை எண்ணிய பொழுது அவள் உள்ளும் விமியது. இருட்டிலே திசை தெரியாத ஒரு இடத்தில் அகப்பட்டுக் கொண்டது போல் தத்தளித்தாள். முச்சுத் திண்ணியது. முடியிருந்த கண்களைத் திறந்தாள்; குடிசை இருண்டு கிடந்தது.

சற்று நேரத்திற்கு முன் ஏற்றி வைத்த விளக்கு எண்ணெய் இல்லாமல் அணைந்து போயிருந்தது. அதன் திரி மட்டும் புகைந்து கொண்டிருந்தது. அந்தச் சுடர் விளக்கு என்ன தத்துவத்தைப் போதித்ததோ? அவள் அதையே பார்த்துக் கொண்டே இருட்டுக்குள் உட்கார்ந்திருந்தாள்.

உலகமும் அவள் வரையில் இருட்டுக்குள்தான் இருந்தது.

பைத்தீயக்காரன்

அவன் இந்த உலகத்துக்கே ஒரு புதிர்! விளங்காத காவியம்! அவனைப் பற்றி யாருமே சரியாகத் தெரிந்து கொள்ளவில்லை. தெரிந்து கொள்ளாமலே பலப்பல அவனைப் பற்றிப் பேச ஆரம்பித்து விட்டார்கள் இந்த மனிதர்கள்.

மர்மத்தில் மயங்கிப் போகும் மனிதர்கள் கூட்டம் அவனையும் ஒரு மர்மமாக்கிப் பொழுது போக்கியதில் ஆச்சரியமில்லை. ஆனால்! அவனை அதிசயமாக்க அவர்கள் ஆச்சரியமாகிக் கொண்டிருந்ததுதான் புதுமை.

அவர்களுடைய கோணல் பார்வை பல கோணத்தில் இருந்தும் அவனைத் தாக்கிற்று. வாழுத் தெரியாதவன், சோம்பேறி, ஊமை, செவிடு என்றெல்லாம் சொல்லித் தங்கள் பேச்சுச் சுதந்திரத்தை உறுதிப் படுத்திக் கொண்டனர். வேறு சிலர் உலகத்தையும் வாழ்க்கையையும் அதிகமாகத் தெரிந்துகொண்ட மஸ்ப்பான்மையில் அவனைப் பைத்தீயக்காரன் என்றனர். பித்தம் தலைக் கேறியவன் வைத்தியசாலைக்கு அனுப்பப்பட வேண்டிய வன் என்றெல்லாம் சொன்னார்கள். முடிவில் அவன் பித்தன் என்றே கருதப்பட்டான்.

நாளுக்கு நாள் அவனைப் பித்தன் என்று சொல்லும் மனிதக் கும்பல் அதிகாரித்துக் கொண்டே இருந்தது. ஒடுக்கிறவனைப் பார்த்து நாய் குலைப்பது போல! ஆனால்! அவன் ஓடவுமில்லை ஒதுங்கவுமில்லை. அவன் போக்கே ஒரு தனிப்பாதை.

உலகம் யாரைப் பித்தன் என்று கூறியதோ? அந்த அவர்கள் அணியில் ஒருவனாக ஆக்கும் தகுதியைத் தெரிந்தோ தெரியாமலோ அவனையும் அந்த வரிசையில் வைத்துப் பார்க்கத் தொடங்கி விட்டார்கள் இந்த மனிதர்கள்.

மாணிட சாதியின் சுதந்திரத்துக்குப் பாடுபட்டவர்களை எழுத்தாலும் பேச்சாலும் மனித உள்ளங்களைத் தட்டி எழுப்பியவர்களை, இலக்கியத்திலே கருத்திலே புதுமையைப் புகுத்தியவர்களைப் பித்தர்கள் என்பதில் அர்த்த மிருக்கிறது.

நடமாடித் தீரிந்தவன் முடமாகிப் போனது புரிந்து கொள்ளப் படாத மர்மம்! சடுகாடு, நடு இரவு. மனித எலும்புக் கூடுகளின் மத்தியில், ஆனந்தக் கூத்தாடினானே அவனையும் “பித்தன்” என்று தான் அலமுக்கிறார்கள்.

ஆனால்! அவன்?

அவன் அவனே தான். அவனைப்பற்றித் தெரிந்து கொண்டவனும் அவனாகத்தான் இருக்க முடியும்.

அதோ அவன் வருகிறான். நொண்டி நொண்டி நடந்து வருகிறான். நகரத்தின் முக்கிய பாதை அது. வேகமூம் விழுவிழுப்பும் நிறைந்த அந்தப் பாதையில் அவன் சாவதானமாக நடந்து வருகிறான். நாகர்கத்தின் உச்சநிலை, அவசரமூம் அகங்காரமூம் தான்! என்று முடிவுக்கு வந்து விட்ட மனிதப் பிரகிஞ்சிகளின் மத்தியில் நிதானமாக நடந்து வருகிறான். அவசரவசரமாகப் போய் வந்து கொண்டிருக்கும் மனித நடமாட்டத்திலே, கடி வாளம் இடப்பட்ட குதிலரல்யப் போல தார் ரோட்டில் நின்று கையை நீட்டுகிறான். ஓடிக் கொண்டிருக்கும் ரெயில் வண்டியில் இருந்து விடுபட்ட ரெயில் பெட்டியைப் போல, அத்தனை பேரில் ஒருவன் ஒரே ஒரு மனிதன் அவன் அருகில் நின்று ஏதோ அவன் கைக்குள் வைத்து விட்டுப்

போகிறான். அவன் திரும்பவும் தன் நடையை ஆரம்பிக்கிறான். இதுதான் அவனுடைய முடிவில்லாத பிரயாணம்.

குரியன் சுட்டெடுரித்துக் கொண்டிருக்கும் நடுப்பகல்; அன்றைக் கக்கும் தார் ரோட்டு. இந்த இரண்டுக்கும் மத்தி யிலே நிதானமாக அடியெடுத்து வைத்து நடப்பான். நடந்து கொண்டே இருப்பான். திடீரென்று ஒருநாள் பயங்கரமான காற்றும் மழையும் அடிக்கும். அப்பொழுதும் அவன் ஒடமாட்டான் ஒதுங்கமாட்டான்; அதே நிதானம்; அதே நடை! பசி இல்லை பணமும் இருந்ததில்லை அவனிடம், நோயுமில்லை, மருந்தும் தேவைப்படவில்லை, அவனுக்கு வாழவேண்டுமென்று நினைத்தவனுமில்லை; சாவைப் பற்றிச் சிந்தித்தவனுமில்லை, பயமுமில்லை; கடவுளுமில்லை அவனுக்கு! விறுப்பு வெறுப்பற்று வாழ்க்கையின் எல்லைக் கோட்டுக்கப்பால் நின்று உலகத்தை ஏனாமாகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

விறுப்பு வெறுப்பற்றவன் ஒரு துறவிதான். என்றாலும் துறவிகள் தங்கள் உடலைப் பாதுகாத்துக் கொள்ளள எப்பொழுதும் மறந்ததில்லை. ஆனால்! அவன்? பைத்தியக்காரன் இவைகள் எல்லாவற்றிற்கும் அப்பாற்பட்டவன். ஆம் அவன் மனிதன்! அவனுடைய கதை?...?

மாயா லோக தத்துவத்தைத் தாண்டி மனித வாழ்க்கையை மரணப் பாதையில் இருந்து தடுக்க ஏற்பட்டது தான் வைத்தியம், அதன் வெற்றி முற்றுப் பெறாத சம்பவம்! அத்தகைய வைத்திய மாணவனாகப் பயிற்சி பெற்ற கொண்டிருந்தவன் தான் சுந்தரம். ஆனால் அவன் உடல் தத்துவத்தை மறந்து போனது ஆச்சரியமில்லை, உள்ளத்தை ஆராய வேண்டிய சமயத்தில் என்னைத்தை இழந்து போனதுதான் அதிசயம்.

அன்று வழக்கம்போல் சுந்தரம் வகுப்பறையில் நுழைந்தான். அங்கே அப்பொழுது இருதய நோயைப் பற்றிய

விரிவுரை நடந்து கொண்டிருந்தது. அவன் தன் ஆசனத்தில் உட்கார்ந்து கொண்டே இடது புறம் திரும்பிப் பார்த்தான். அவன் உள்ளம் அடித்துக் கொண்டது...! ஆசையும் அவசரமும் முட்டி மோதியது. எப்பொழுது வகுப்பு முடியும் என்பதுதான் அவனுக்குக் கவலை. இந்த இரண்டு நாளாக யாரைக் காணாமல் துடிதுடித்தாரோ அவன் வகுப்புக்கு வந்திருந்தாள். ஆம் அவனுடைய உயிர் கமலா வகுப்புக்கு வந்திருந்தாள்.

வகுப்பிலே இருதய நோய் பற்றிய பேச்சு விரிவுரையாகிக் கொண்டிருந்தது. அதே சமயம் உள்ளம் வேறு இடத்தில் வியாக்கியானம் தேடிக் கொண்டிருந்தது.

கமலா! ஏன் இரண்டு நாளாக வகுப்புக்கு வரவில்லை? வகுப்புக்கு வராமல் எங்கே சென்றிருந்தாள்? ஏன் எதற்காக? இந்தக் கேள்விகளுக்கெல்லாம் விடை கிடைக்கவில்லை அவனுக்கு. அவளைப் பற்றிய இந்த இரண்டுநாள் இரகசியம் விளங்காத புதிர்! முடிவுகாண முடியாத வெட்ட வெளி?

இருதய நோயைப் பற்றிய விரிவுரை முடிந்து விட்டது. வைத்திய மாணவர்கள் ஒருவர் பின் ஒருவராக வெளியே போய்க் கொண்டிருந்தனர். சந்தரமும் அவசரவசரமாக வெளியே வந்தான். கமலாவைச் சந்திக்க விரைந்தான். ஆனால் கமலா போய் விட்டாள்! பெண்கள் விடுதியை நோக்கி வெகுவேகமாகப் போய்க் கொண்டிருந்தாள். சந்தரம் பின் தொடர்ந்தான்; அவன் கிட்டவில்லை. அவளைவிட்டு வெகு தூரம் போய் விட்டாள். பெண்கள் விடுதியின் இரண்டாவது மாடியில் அவன் தன் படுக்கையறையில் நுழைவதை அவன் பார்த்தான். அவன் இவளைத் திரும்பிக் கூடப் பார்க்கவில்லை. பூமியை விட்டு வெகு தூரம் உயர்ந்திருந்த அந்த மாடி விட்டைப் பார்த்தான், அவன் படுக்கை அறையையும் அவளையும் ஒரு பிசௌக்காரனைப் போல் பார்த்துக் கொண்டு நின்றான்.

ஆயிரம் கேள்விகள் அவன் உள்ளத்தில் தோன்றின. அவனுடைய பார்வையில் இருந்து ஓவ்வொரு பொருளும் மறைந்து கொண்டே இருந்தது. முடிவில் பூதாகரமான ஒரு பெரும் கேள்வியடையாளந்தான் அவன் கண்களுக்குத் தென்பட்டது.

அந்தக் கேள்வியடையாளத்துக்குள் அவன் காதலி கமலா நின்று கொண்டு மெளனம் சாதி த்தாள். அவன் பதில் அளிக்கவில்லை. சுற்றிச் சூழன்று கொண்டிருந்த இருதயத்தை சுய உணர்வால் தாங்கிப் பிடித்தபடி தன் விடுதியை நோக்கி நடந்தான்.

காதல் கதை கண்ணீர் கணிதான். ஆரம்பம் கரைபுரண் டோடும் காட்டு வெள்ளம்! முடிவு தண்ணீர் போன தடம், காய்ந்து வறண்டு வெடித்துப்போன நிலம்தான் மிஞ்சம். காதல் என்றால் வாழ்க்கைத் தோல்வி என்று பொருள் கொடுக்கவில்லை, அகராதி. அனுபவம்தான் அப்படிச் சொல்கிறது.

சந்தரமும் கமலாவும் ஒரே கிராமத்தில் ஒரே குடும்பத்தில் பிறந்தவர்கள். பெரியவர்களுக்குள் ஏற்பட்ட விரோதம், அந்தச் சிறு உள்ளங்களைச் சுக்குநாறாக்கி விட்டது. பெரியவர்களால் அவர்கள் பாதையிலே வெட்டி விடப்பட்ட பள்ளத்தில் கமலா மிகவும் சுலபமாக விழுந்து விட்டாள். அத்தோடு சந்தரமும் இழுத்துச் செல்லப் பட்டான்.

கமலாவின் தந்தை ஒரு கரடு முரடான மனிதர். தனது எண்ணத்தைச் சாதிக்க சந்தரத்தின் தாய்வழி பைத்தியக்காரர் சந்ததி என்ற கதையைக் கட்டி விட்டார். ஒருநாள் சந்தரத்தையும் அந்த நோய் பாதிக்கும் என்று நம்பச் செய்து விட்டார். அந்த மனிதர். கமலா சற்று யோசித்தாள். என்ன செய்வது? என்ற கேள்விக்கு விடைகிட்டாமல் திண்டாடினாள். இந்தத் திண்டாட்டத்தைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு வேறு ஒரு வாலிப்பனுடன் முடிச்சுப்போட முனைந்தார் அவன் தந்தை, படிப்பு முடிந்தவுடன் விவாகம்

என்ற ஓப்புதலுடன் ஒரு படித்த வாலிபணைத் தேடினார், அவனும் கிட்டி விட்டான்.

இதையறிந்த கமலா கற்சிலையானாள், அவளால் அந்த நிகழ்ச்சியில் இருந்து விடுதலை பெற முடியவில்லை! முயலவில்லை. இந்த வாழ்க்கை ஒப்பந்தத்தின் காரணமாகத் தான் அவள் கல்லூரிக்கு வரவில்லை. இந்த விவகாரங்கள் ஒன்றும் சுந்தரத்துக்குத் தெரியாது. தெரிந்தாலும் என்ன! இதைவிட அதிகமாக நிலை குலைந்து போக அவனிடம் என்ன இருக்கிறது?

நிலை தவறியவள் நெறி தவறவில்லை. நேராகத் தன் விடுதியை நோக்கி நடந்தாள். விடுதியிலே ஆறுதல் அளிக்கக் கூடிய இடம் வாசக சாலை ஒன்றுதான், எனவே வாசக சாலைக்குள் புகுந்து ஒரு மூலையில் கிடந்த நாற் காவியில் உட்கார்ந்து சிந்திக்கத் தொடங்கினாள்.

“கமலாவின் இந்தச் செயலுக்குக் காரணம் என்ன? நெருப்பிலே பொன்னைப் புடம் போடுவது போல் உள்ளத்தை வேதனையில் தள்ளுவது தானா? காதலி! இந்தக் காதலைப் பற்றித்தான் கவிஞர்கள் காவியம் இயற்றி னார்கள்? வீம்புக்கு வேட்டையாடி இருக்கிறார்கள் வெறும் புகழுக்காக!

காளிதாசன் காதல் காவியத்தை வான்னாவப் புகழ் கிறார்களே எல்லாம் தெரிந்தது போல, அப்படியானால் அவன் இலக்கியங்கள் சமுதாயத்துக்குச் செய்த கொண்டு என்ன? கருத்துக்குப் பொருத்தமற்ற செயல், பண்புக்குப் பொருத்த மற்ற நிலை... ....சிடு.....! வாழத் தெரியாத உலகம்.

அவனுடைய சிந்தனையைத் தடை செய்தான் ஜெயம்!

“என்ன சுந்தரம் உலகத்தை விட்டு ஒதுங்கி விட்டவன் போல் ஒரு மூலையில் உட்கார்ந்து விட்டாய்! நீ இன்றயப் பத்திரிகையைப், படிக்க வில்லையா! என்று கேட்டாள்.

சுந்தரம் ஒன்றுமே பேசவில்லை மெதுவாக நிமிர்ந்து அவளைப் பார்த்தான். அப்பொழுது ஜெயம் ஒரு ஆங்கிலசீ செய்தித்தாளைப் படித்துக் கொண்டிருந்தாள். அதில் :-

“வைத்தியக் கல்லூரி மாணவி கமலா தேவிக்கும், தொழில் நுட்பக் கல்லூரி மாணவன் நடராஜனுக்கும் அரசாங்கச் சட்டப்படி வாழ்க்கை ஒப்பந்தம் செய்யப்பட்டது...”

இந்தச் செய்திக்கு மேல் சுந்தரத்தின் காதில் எதுவும் விழுவில்லை! அவன் கண்களில் இருந்து இரண்டு சொட்டுக் கண்ணீர் பூமியில் விழுந்தது!

செய்தித்தாளைப் படித்துவிட்டு சுந்தரத்தைப் பார்த்த ஜெயம், அவன் இருந்த நிலையைத் தெளிவாகப் புரிந்து கொண்டாள். சுந்தரமும் கமலாவும் உறவினர்கள் மட்டுமல்ல; உள்ளத்தால் ஒன்றுபட்ட காதலர்கள் என்பதையும் உணர்ந்தாள்; வேதனைப்பட்டாள்.

“சுந்தரம்! இந்தச் செய்தி உன் உள்ளத்தை பெரும் வேதனைக்குள்ளாக்கி விட்டது என்ன?” என்று கேட்டாள்.

சுந்தரம் சிரித்தான்! அந்தச் சிரிப்பில் காய்ந்து போன சருகு இலையின் சலசலப்புக் கூட இல்லை. அவன் எழுந்து நின்றான். அவன், அடிவயிற்றில் இருந்து ஒரு பெருமுச்சு. வெளிவந்தது: அதன் பிறகு அவன் வாயில் இருந்து வார்த்தைகள் வெளி வந்தன.

“வேதனை உள்ளத்துக்கல்ல ஜெயம்! உலகத்தின் கருத்துக்கு, காதலைக் காவியமாக்கிய கயமைத் தலைத்துக்கு! உலகம்! காதல் !! தூ !!.”

அவன் அறிவு கொதித்தது அந்தச் சொதிப்பின் எதிரொலி போல் அவன் சிரித்தான்!

அந்த எக்காலச் சிரிப்பின் எதிரொலி காதலின் கருத்துக்கு எட்டியதோ என்னவோ? ஆனால் மனிதர்களின் காதுக்கு எட்டியது அதனால்தான் அவன் பைத்தியக்காரன்.

கே. எம். எம். ஷா

ஓலைப்படலையின் உருவத்தில் எட்டடிக் குச்சில் என்பாரி களே அதுதான் அந்த வீட்டின் பரப்பு!

அணைந்து போவதற்காக எரிந்து கொண்டிருந்த ஒரு தகரவிளக்கு, அதற்குச் சற்று அப்பால் நாலைந்து மன்பாளைகள் சேர்ந்த ஒரு அடுக்கு, பக்கத்திலே சிற்டடையால் மூடிய தண்ணீர் குடம், ஒரு மரப்பெட்டி, மூலையிலே இழுத்துக் கட்டிய கயிற்றுக் கொடி; அதிலே கந்தைத் துணிகள். இவைகள்தாம் அந்த வீட்டில் வாழ்க்கையின் நடுவிலே பிதுங்கிய சம்பத்து.

இவைகளுக்கு மத்தியிலேதான் ஒரு கிழிந்த பாயில் படுத்துப் பூரண்டு கொண்டிருந்தாள் செயறம்பு. அவளுக்குத் தூக்கம் வரவில்லை. தூக்கம் எங்கிருந்து வரும்? அடுத்த வீட்டில் கலியாணம்! செயிறம்பின் உயிர்த் தோழி ருக்கியா வக்கு கலியாணம். கலியாண வீட்டு உணர்ச்சியின் உந்த லுக்கு உள்ளத்தைப் பறிகொடுத்து கூரை முகட்டைப் பார்த்தபடி படுத்துக் கிடந்தாள் அவள்.

செயிறம்பின் வாழ்க்கையில் பின்னிப் பினைந்து கிடந்த ஒரு உயிர் இன்று மணப்பெண்ணாக மாறி விட்டாள்! நாளை மனைவி பிறகு அவள் பாதை வேறு; ஆணால்! இவள்?

வாழ்க்கையில் இரண்டு வருடங்கள் பிந்திப் பிறந்தவள் ருக்கியா? காது குத்துதில் இருந்து பூப்பெய்தியது வரை ருக்கியா பிந்தித்தான் வந்தாள். ஆனால் கலியாணத்தில் மட்டும் செயிறம்புவை முந்தி விட்டாளே?

கலியாணத்திற்கு பந்தக்கால் நாட்டி வெள்ளைகட்டி நிறத் தாள்களால் சோடனை செய்தது வரை வேடிக்கை பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள் செயிறம்பு. அந்த வேலைகளைல்லாம் வேடிக்கை விசயமாகத்தான் தெரிந்தது அவளுக்கு.

தாக்கம்

எழுந்து நின்று பிரசங்கம் செய்வது போன்றதல்ல வளைந்து நெளிந்து வாழ்க்கை நடத்துவது?

மனித சமுதாயத்தின் துண்பங்கள் எங்கே இருந்து ஆரம்பிக்கின்றன? என்பது தீர்க்கப்படாத விஷயம் மட்டுமல்ல, பரிகாரம் கிடைக்காத தூர்ப்பாக்கியழும் கூட...

மதமும் வாழ்க்கையும் இரண்டறக கலந்து கிடக்கும். ஒரு சமூகத்தில் ஏழைகளின் கண்ணீர் துடைக்கப்படாத பிரசங்கங்களினாலோ வேதாந்த விசாரங்களினாலோ எவ்வித பயனுமில்லை.

தன் கண்களிலே துளிர்த்த நீரைப் பெருவிரலால் தொட்டுத் துடைத்து விட்டு பூரண்டு படுத்தாள் செயிறம்பு.

வானத்தை முட்டும் மாளிகைகள் எவ்வளவு உண்மையோ அவ்வளவு உண்மை பூமியைத் தொட்டு நிற்கும் மண்குடிசைகளும். அந்தச் சிறிய கிராமத்திலே மனிதத் தன்மையின் இடுப்பு ஒடிந்த விட்ட தரிசனத்தைக் கட்டியங்கூறி நின்றது அந்த ஓலைக் குடிசை. இரண்டு முழு அகலத்தில் ஒரு திண்ணை, சூரைப்பத்திக்கும் பூமிக்கும் மூன்று அடி இடைவெளி; அதை மறைக்கும் கைங்கரியத்தைச் செய்து கொண்டிருந்து ஒரு ஓட்டை விழுந்த சாக்கு.

திண்ணையில் செயிறம்பின் வாப்பா படுத்திருப்பதற்கு அறிகுறியாக இருமல் சுத்தம் வந்து கொண்டிருந்தது. திண்ணையின் இடது புறமாக வீட்டின் வாசல் கதவு

ஆனால் அன்று மாலை பெட்ட்ரோ மாக்ஸ் விளக்குக் களின் ஒளிக் குதிர்கள் இருளை நீக்கிப் பளிச்சென்று பாய்ந்த பொழுது அவள் உள்ளத்திலும் ஏதோ ஒன்று பாய்ந்தது. அதன் பிறகுதான் அவளுக்கு மெல்ல மெல்ல விசயங்கள் புரிந்தன. புரிந்து கொண்ட பிறகு நெஞ்சை உறுத்தின.

கவியான வீடென்றால் இலேசப்பட்டதா? எத்தனை விதமான கூக்குரல்கள்! அதிகாரக் குரல்; அன்புக்குரல்; கேளிக்குரல்; இத்தியாதி இத்தியாதி! இவைகளையெல்லாம் கிரகித்தபடி உணர்ச்சிகளை உள்ளடக்க முடியாமல் தவித்துப் போனாள் செயிறம்பு. கவியான வீட்டிலே ஒரு குரல்;

“என்னத்தகா ... பார்த்துகிட்டு...? பொன்னுக்கு மருதாணியப் போடுங்க.”

இதையடுத்து மற்றொரு குரல்;

“மச்சியக் கூப்பிடுகா ... அவதான் போட்டும் மொதல்ல...”

இந்தச் சத்தங்கள் காதில் விழுந்ததும் செயிறம்பு தன் வலக் கரத்தைப் பார்த்தாள். பத்து நாளைக்கு முன்பு தான் ஹஜ்ஜரப் பெருநாள் வந்து போனது. அன்று கையில் இட்ட மருதாணியின் சாய்ச் சிவப்பு இன்னும் மறைய வில்லை. அதற்குள் இன்னொரு முறையா? இது மனப் பெண்ணுக்கு மருதாணி போடும் சம்பிரதாயம், வளமையான முத்திரை.

மருதாணி போடுவது இல்லாமியப் பெண்களுக்கு ஒரு கலை. இந்தக் கலை செயிறம்புக்குக் கை வந்திருந்தது. புத்தி தெரிந்த நாள் முதலாய் பெருநாள் காலங்களில் கைக்கு மருதாணி போட்டுக்கியா செயிறம்பை நாடித்தான் ஒடிவருவாள்; ஆனால் இன்று?

இயற்கை உவந்தளித்த அழகு, செயிறம்பிடம் பரிபூரணம் பெற்றிருந்தது. இந்த அழகிலே ருக்கியாவுக்குக் கொள்ளை ஆசை. நினைத்த பொழுதெல்லாம் செயிறம் பின் சமுத்திலே தனது இரு கரங்களையும் போட்டு இழுத்து இறுக அணைத்தபடி ருக்கியா சொல்லுவாள்,

“அடி செயிறம்பு! நீ மட்டும் ஆம்பிளையா இருந்தானான் ஓன்னத்தாண்டி கட்டிக்குவன்.”

இந்த அணைப்பிலே இருவர் மார்பும் இருகி நிற்கும். இருவருடைய நெஞ்சில் இருந்தும் குடான மூச்சக் கிளம்பும். அப்படிப்பட்ட ருக்கியா இன்று ஒருவருக்குக் கழுத்தை வளைந்து கொடுக்க ஆயுத்தமாகி விட்டாள். ஆனால் செயிறம்பு?

விழித்துக் கொண்டு படுத்திருப்பது ஒரு பயங்கர சோதனை. சிந்தனைகளுடன் படுக்கையில் புரண்டு அலுத்துப் போன செயிறம்பு எழுந்து வீட்டுச் செத்தையில் இருந்த ஒரு ஓட்டையினாடாகச் கவியான வீட்டைப் பார்த்துக்கொண்டு நின்றாள்.

கணவழி புகுந்து உள்ளத்தைத் தொட்ட அந்தக் காட்சியிலே உணர்வைச் சுண்டிவிடும். ஒரு சிலிர்ப்பு ஏற்பட்டது அவளுக்கு. புரிந்தும் புரியாத ஒரு உணர்ச்சியின் சீண்டல் உடலெல்லாம் பாய்ந்து பரவியதிலே ஏற்பட்ட ஒரு பரபரப்பு. வாழ்க்கையின் நாதம் அந்தக் கவியான வீட்டில் இருந்துதான் பிறக்கிறது என்பதை அறிந்து கொண்டது போன்ற ஒரு அங்கவாய்ப்பு.

இளமையின் துருதிருத்த நரம்புகள் குடேறி இரத்தம் கொதித்துக் குழிழ் விட்டு, வெடித்து வெளியேறுவது போன்ற ஒரு வெது வெதுப்பு. எல்லாவற்றையும் உதறித் தள்ளிவிட்டு மணப்பெண் இருக்கும் இடத்தில் தான் போய் உடகாந்து கொள்ள வேண்டுமென்கிற ஆவல்! செய்ய

வேண்டுமென்ற துருதுருப்பு; செய்ய முடியாத பெண்மையின் ஏழ்மை.

இந்தப் போராட்டங்களுக்கு மத்தியிலே உடலெல்லாம் வியர்வை சொட்ட கைகளால் அடிவயிற்றை அழுக்கிப் பிடித்தபடி நின்றாள் செயிற்பு. செத்தையில் தீழுட்டு மளவிற்கு அவள் முச்சு குடேறி இருந்தது. இந்த சமயத் தில்தான் கல்யாணப் பந்தலை நோக்கிக் கூச்சல் போட்ட படி வந்தான் ஒரு சிறுவன்.

“மாப்பிள வாராரு! மாப்பிள வாராரு!!

“மாப்பிள வாராரு!” செயிற்பு வாய்க்குள் முனு முனுத்துக் கொண்டாள். தன் விரல்களால் வேலியின் ஓட்டையைப் பெரிதாக்கிக் கொண்டு ஆவலோடு பார்வையைச் செலுத்தினாள். இந்த மாப்பிள்ளையைப் பார்க்க வேண்டுமென்ற ஆசை அவளுக்குமிருந்தது.

ஆறு மாதத்துக்கு முன் இந்த மாப்பிள்ளையைத்தான் செயிற்புக்குப் பேசினார்கள். ஆனால் அவள் இன்று ருக்கியாவின் மாப்பிள்ளையாக வந்து கொண்டிருக்கிறாள்.

செயிற்புவிற்கு இந்தப் பையனை மாப்பிள்ளையாக எடுக்க முயற்சி செய்தார் அவள் தந்தை, முயற்சி பலிக்க வில்லை. சிதனம் என்ற கொடுமை அந்த முயற்சியில் மன்னை வாரிப்போட்டு விட்டு மறுபக்கம் திரும்பிக் கொண்டது. ஆமாம். பணம் பாதையை மாற்றி விட்டது.

செயிற்பின் தந்தை ஒரு தொகைப் பணம் சிதனம் தருவதாகச் சொன்னார். மாப்பிள்ளை அதை விட இரண்டு மடங்கு கேட்டான். பாவும் அந்த அப்பாவித் தந்தை ஏழை மட்டுமல்ல நோயாளியும் கூட; அவ்வளவு பணத்துக்கு எங்கே போவான்?

அதன் பிறகு செயிற்பின் வீட்டில் இருந்த கலியாணம் ருக்கியாவின் வீட்டுக்கு மாறியது. ருக்கியாவின் சகோதரர்கள் நல்ல உழைப்பாளிகள். மாப்பிள்ளை கேட்ட தொகையைக் கொடுக்க சம்மதித்தார்கள். கலியாணம் நிச்சயமாகியது பெண்ணுக்காக அல்ல. பொன்னுக்காக கலியாணம் அங்கே நடக்கிறது.

இந்த எண்ணங்களால் நெஞ்சு வெடிக்குமளவுக்கு விம்மித் தனிந்தது.

வெடி கிளப்பிய கிடு கிடுப்பு ஒரு புறம். பெண்களின் குரவை ஒலி மற்றொரு புறம். இந்த ஒசைகளுக்கு மத்தியிலே மாப்பிள்ளை கலியாணப் பந்தலுக்குள் நுழைந்தான்!

கலியாணச் சம்பிரதாயங்கள் எல்லாம் முடிந்து விட்டன. கோப்பி பலகாரம் பரிமாறிக் கொண்டிருந்தார்கள். செயிற்பின் மனதில் எழுந்த புயல் ஒயவில்லை. அந்தப் புயலுக்கு ஈடுகொடுக்க முடியாமல் அவள்தான் எப்படிச் சோர்ந்து போனாள்? நெஞ்சு வளித்தது போல அவள் கால்களும் வளித்தது. பெருமுச்சு விட்டபடி அந்தக் கிழிந்த பாயில் தளர்ந்து விழுந்தாள்.

நேற்றுத் தன்னைப் போல் தனியாகக் குமரியாக இருந்த ருக்கியா இந்து மனைவியாக மாறிவிட்டாள்! பணம் எப்படியெல்லாம் மனிதனை மாற்றி விடுகிறது? ஒரு பெண் னுக்கு மட்டும்தான் ஆன் தேவையா? ஆனுக்குப் பெண் தேவையில்லையா? தேவையென்றால் இந்த ஆண்கள் ஏன்? ஆடு மாடுகளை விலை கூறி விற்பது போல் தங்களைத் தாங்களே விலை கூறி விற்கிறார்கள்,

மஹர்ப் பணம் கொடுத்த பின்னர்தான் கணவன் என்ற உரிமையோடு ஒரு பெண்ணின் கையைப் பிடிக்க வேண்டும்’ என்று குர் ஆன் கூறுவதாக ஹதிஸ் சொல்லுகிறார்கள்.

இது வெறும் பிரசங்கம் மட்டும்தானா? வாழ்க்கையின் நடைமுறைக்கு வரவேண்டாமா? குர் அனின் கோட்பாடு கனை வாழ்க்கையிலும் கடைப்பிடித்தாலென்ன?

அவள் கண்களில் இருந்து கண்ணீர் வடிந்தது. அந்த இளம் உள்ளத்தின் ஆசைகள் எல்லாம் கரைந்து ஏன் வழி யாக வந்து கொண்டிருந்தன. கேட்ட பண்ததைக் கொடுத் திருந்தால் அந்தக் கவியானத் திருக்கோலம் அத்தனையும் இந்த வீட்டில் அல்லவா நடந்திருக்கும்? வாழ்க்கையின் தலைவாசலில் இன்று செயிறம்பு அல்லவா நின்றிருப்பாள்.

இந்த இடத்தில் அவள் உடல் சிலிர்த்தது. நெஞ்சு விமியத் தணிந்தது. நாவறண்டு தாகம் எடுத்தது. பக்கத் தில் இருந்த தண்ணீர்க் குடத்தை இழுத்து அது முடி இருந்த சிரட்டை திறைய நீரை கொண்டு குடித்தாள்.

தாகம் தீர்ந்ததா?

எப்படித் தீரும்!

தாகம் நாவில் ஆல்ல; அவள் நெஞ்சில் இருந்தது!

—1968

திருவிழா

திருவிழாக் கோலம் பூண்டு திருவாகனமேரிக் கடவுளர் திருக்கோலமாக வீதி வலம் வரும் காட்சி பக்தி சிரத்தையுள் னவர்களுக்கு நெஞ்சை நிரப்பும் காட்சிதான்.

இந்தத் திருக்கோலம் கடவுளுக்கு மட்டுமல்ல. மனிதனுக்குமுண்டு.

வாழ்க்கை சிலருக்குத் திருக்கோலமாகத் திருவிழாக் கோலமாக அமைந்து விடுகிறது! பலருக்குத் தீவெட்டி பிடிக்கும் வேலை தான் மிச்சம்!

முருகப்பனுக்குத் தீவெட்டி பிடிக்கும் வேலை என்னவோ இல்லைதான். ஆனால் தீயோடு விளையாடும் வேலை அவனுடையது! பசியில் கொதிக்கும் வயிற்றுக்குள் நெருப்பை அள்ளிப் போட்டு நிரப்பவில்லை அவன், உடம்பைத்தான் நெருப்பில் வாட்டியெடுத்தான்.

முருகப்பன் ஹோட்டல் சமையல்காரன்.

ஓரு காலத்தில் சாதாரண தேநீர் கடை சிப்பந்தியாகத் தான் இருந்தான் முருகப்பன். இன்றைய பெரிய ஹோட்டல் அன்றைய தேநீர் கடையாக இருந்த பொழுதுதான் அவன் அங்கு வேலைக்குச் சேர்ந்தான். சமையல் வேலையில் அவன் கைவைத்த அன்று முதல் கடையில் வியாபாரம் பெருகியது. அவன் கையில் என்ன மந்திர சக்தி இருந்ததோ? அந்த வட்டாரத்து மக்கள் அவன் கைபட்ட உணவில் தனி ருசி இருப்பதாகப் பேசிக் கொண்டார்கள்.

நானுக்கு நாள் சமையல் சட்டிகள் பெரிதாகிக் கொண்டே வந்தன. கல்லாப்பெட்டி என்றழைக்கப்பட்ட கல்லிப்பெட்டி இப்பொழுது தேக்குமர மேசையாக மாறி யது. சாப்பாட்டுப் பகுதி, தேநீர் பகுதி, முதலாம் கிளாஸ், இரண்டாம் கிளாஸ் என்றெல்லாம் உருவாகித் தேநீர் கடை ஹோட்டலாக மாறியது! காஷியரின் ஆசனம் கூடச் சற்று பெரிதாகத் தென்பட்டது. இப்பொழுதெல்லாம் பட்டனத் திலே முதல் தரமான பெரிய ஹோட்டல் அது ஒன்றுதான். இந்த மாற்றங்களெல்லாம் முருகப்பணை அசைக்கவில்லை! அவன் இன்றும் சமையல்காரனாகத்தான் இருந்தான்.

பெரிய விறகு அடுப்புகளிலே நாலு பெரிய சட்டிகளை ஒரு காலத்தில் வைத்து முருகப்பண் சமையல் செய்வது பார்ப்பதற்கு ஒரு அலாதியான காட்சிதான், சட்டிக்குள் இருக்கும் பதார்த்தங்களை ருசி பார்க்க முனைவதுபோல தீ நாக்குகள் எழும்பிப் பின்வாங்கும். அந்த நேரத்தில் முருகப்பணின் கையும் அவன் கைக்குள் சிக்கியிருக்கும் கரண் டியும் சற்றிச் சுழன்று வரும் லாவகம், கைதேரிந்த சிலம்ப விளையாட்டுக்காரனைத்தான் ஞாபகப்படுத்தும். அந்த வேளையிலே சற்று ஒதுங்கி நின்று பக்கவாட்டில் அவன் உடம்பைக் கவனித்தால் நெருப்புக்குப் பக்கத்தில் வைத்த மெழுகுச் சிலை எப்படி உருகிப் பளமளக்கும்? அப்படிச் சுடர் விடும் அவனது கறுத்த மேனி!

ஆயிற்று,

சமையல் வேலை முடிந்து நிமிர்ந்து ஆள்காட்டி விரிலை வளைத்து நெற்றியில் வைத்து கறுக்கே ஒரு இழுப்பு, சர்...ர்! என்று தண்ணீர் வடியும். தண்ணீரா அது? உழைப்பால் உடலைப் பிழிந்த சாறு! வியர்வை நீர்.

மற்றவர்கள் நினைப்பது போல் அவனுக்கு அந்த ஒருவேலை சமையல்ல! கைவந்த ஒரு விளை

யாட்டு! அவன் மனைவி ராசம், மகள் நளினி, இவர்கள் வாழுத்தான் அவன் அப்படி விளையாடினான். வேடுக்கை காட்டினான்!

உலகம் ஒரு நாடக மேடையென்றால், சமையல்கார முருகப்பனும் ஒரு நடிகள் என்பதை ஒப்புக்கொள்ள ததான் வேண்டும். ஏனென்றால் இந்த சமையல்கார வேடத்தைக் கலைந்து விட்டு அந்த ஹோட்டலில் இருந்து. வெளியேற வேண்டிய நாள் ஒன்று அவன் குறுக்கே வந்து நின்றது.

முதலாளியின் தம்பிக்கும் முருகப்பனுக்கும் வாய்த்தர்க்கம். எதிர்பாராத சமயத்தில் முதலாளியின் தம்பி முருகப்பனை அடித்து விட்டான். அவனை ஒரே பிடியில் பிழிந்து அடுப்புக்கு நெருப்பாக்கி இருப்பான் முருகப்பன். ஆனால் மற்றவர்கள் விடவில்லை. நாலைந்து பேர் வந்து அவனைக் கெட்டியாகப் பிடித்துக் கொண்டார்கள். அதற்குமேல் முருகப்பணால் அங்கே இருக்க முடியவில்லை. வெளியேறி விட்டான்.

அந்த ஹோட்டலில் அவன் சேரும்பொழுது தனிக் கட்டையாகத்தான் இருந்தான். இன்று அதை விட்டு வெளியேறும் பொழுது மனைவியும் ஒரு குழந்தையும் இருந்தனர். அதுதான் அவன் வாழ்க்கையின் மிஞ்சிய மதிப்பு!

வாழ்க்கை இதோடு முடிந்து விடுகிறதா? அவன் திரும்பவும் ஒரு தேநீர் கடையில் போய்ச் சேர்ந்தான். அவசியம் ஏற்படும்பொழுது அடுப்பிலும் மற்ற நேரங்களில் மேசையிலும் அவன் கைகள் விளையாடின.

இன்பத்திலும் துன்பத்திலும் இடறி விழுபவன்தான் மனிதன். அதற்குத்தான் பெயர் வாழ்க்கை. ஆசையும் பாசமும் அதற்கு ஊண்டுகோல். உயிர் ஊட்டும் சத்து!

அன்று மட்டக்களப்பில் திருவிழா, கிழக்கு மாதாண்மே சாதி மத பேதமின்றித் தருக்கோலம் பூண்டு திரஞ்சு மாமாங்கப் பிள்ளையார் கோயில் திருவிழா!

அன்று காலை முருகப்பன் கடைக்கு போகப் புறப் பட்டபொழுது மனைவிராசம் சொன்னான்.

“இன்றுதான் கடைசித் திருவிழா கொஞ்சம் நேரத் தோடு வாங்க என்ன? ”

“சரி”

“இனுமொன்று!” அவள் வார்த்தையை இழுத்துப் பிடித்தாள்.

“என்ன?”

“இந்த முற எப்படியாவது ஒரு செப்புக்குடம் வாங்கவேணும்; கடையிலே கொஞ்சம் தாசி வாங்கி வாங்க!”

“செப்புக்குடம் வாங்குவதென்டா குறஞ்சது முப்பது ரூவா வேணுமே?”

“அவ்வளவு பெரிய குடமா வாங்கப் போறம்? பத்து ரூபாக்கல்லாம் வாங்கலாம் போதும்.”

முருகப்பன் ஒன்றும் பேசவில்லை. கடைக்குப் போய் விட்டான்.

ஆசை என்பது மனித உள்ளத்தின் ஊற்று நீர்! அது எப்பொழுதும் ஏதாவது ஒன்றுக்கு அஸ்திவாரம் இட்டுக் கொண்டெதான் இருக்கும்!

ஆனால்! ராசத்துக்கு ஆசை வருவதும் அதிசயமாகத் தான் வரும். அவள் விவாகம் செய்து நாலு வருசங்களா

கின்றன. இந்த நாலு வருசங்களில் ஒரே ஒரு முறைதான் அவருக்கு ஆசை வந்தது. அதுவும் குழந்தை நளினி பிறந்த பிறகுதான் அதுவும் வந்தது.

குழந்தை நளினிக்குக் காது குத்தி அந்தத் துவாரத்தில் தங்கத்திலான ஒரு தூக்கனம் போட்டுப் பார்க்க வேண்டுமென்று ஆசைப்பட்டாள். அந்த ஆசை இரண்டு வருடங்களுக்குப் பிறகு எப்படியோ நிறைவேறியது. இப்பொழுது மற்றொரு ஆசை செப்புக்குப் ரூபத்தில் எப்படியோ அவள் மனதில் வந்து விழுந்திருந்தது.

ஆசைகளைத் தூரத்தி விட்ட சந்நியாசியல்ல அவள். ஆசைகளுக்கு இடம் போட்டுக் கொடுக்கும் வாழ்க்கை வசதிகள் தன் கணவனுக்கு அமையவில்லை என்ற காரணத் தினால் விருப்பு வெறுப்புகள் அற்ற ஒரு வாழ்க்கைச் சூழ்நிலையைத் தனதாக்கிக் கொண்டிருந்தாள்.

இந்தச் சமயத்தில்தான் அவள் உள்ளத்தில் வந்து விழுந்தது அந்த ஆசை. இரண்டு மாதங்களுக்கு முன் ராசம் தன் மாமியின் வீட்டுக்குப் போயிருந்தாள், அவள் மாமியும் அப்படியொன்றும் வசதியானவள் அல்ல. ராசத்தைப் போல்தான் அவர்கள் வாழ்க்கையும். என்றாலும் அந்த வீட்டில், செப்புக் குடம், குத்து விளக்கு, வட்டில் போன்ற செப்புப் பாத்திரங்கள் நாலைந்து இருந்தன. வீட்டில் செப்புப் பாத்திரங்கள் இருப்பது ஒரு மங்களமான காட்சியல்லவா?

ராசத்திடம் செப்புப் பாத்திரம் என்று சொல்லக்கூடிய மாதிரி எதுவும் இருக்கவில்லை. ஒரே ஒரு எண்ணெய் விளக்குத்தான் இருந்தது. அதுவும் எண்ணெய்க் கரி பிடித்து இரும்பு விளக்காகக் காட்சியளித்தது. தன் வீட்டிலும் குறைந்தது ஒரு செப்புக் குடமாவது இருக்க வேண்டாமா? இந்த ஆசை அவள் மனதில் விழுந்தது, அதோடு

இந்தத் திருவிழாவிலே அதை வாங்கிவிட வேண்டும் என்ற திட்டமும் இருந்தது.

முருகப்பன் இத்தகைய சிந்தனைகளில் மனதை மேய விட்டு உடப்பைக் கடை வேலையில் வளைத்துக் கொண் டிருந்தான்.

ஆயிற்று, நகரசபை மின்சார நிலையத்தில் இருந்து வளமையாக ஆறு மணியை அறிவிக்கும் ஊது குழல் ஒசை எழுப்பிற்று. முகத்தை அலம்பித் துவாலையில் துடைத்தபடி. முதலாளி மேசை என்றழைக்கப்படும் அந்தப் பச்சை நிறக் கல்லிப் பெட்டிடிக்கு முன்னால் வந்து நின்றான் முருகப்பன்.

தொழிலாளி வேலையைத் தாண்டி முதலாளி என்ற இலக்கண வரம்புக்குள்ளாரும் கட்டுப்படாது. சற்று இடைக் காலத்தில் முன்னேறவதற்கு முசிசு விட்டுக் கொண்டிருந்த அந்தக் கடைச் சொந்தக்காரர் தலையைத் தூக்கி முருகப்பனைப் பார்த்தார்.

“என்ன முருகப்பா?”

“இன்று திருவிழாவுக்குப் போக வேணும். அதுதான் கொஞ்சம்...”

“அப்படியா சரி! வேறென்ன வேண்டும்!”

“செலவுக்குக் காசி கொஞ்சம் வேணும்!”

“சுகு...சுகு...! நேரத்தோடு சொல்லி இருக்கக் கூடாதா முருகப்பா?”

அவர் கை கல்லாப் பெட்டியை ஆராய்ந்தது. இரண்டு ரூபாய் நோட்டு, ஒரு ரூபாய் ஐம்பது சதம் என்று எல்லா மாக ஜிந்து ரூபாய் அவன் கைக்குள் வைத்தார்.

“இந்தா முருகப்பா இப்போதைக்கு இவ்வளவுதான் இருக்கிறது.”

அவன் காசு கேட்டு இல்லையென்று சொன்ன நாட்கள் மிகவும் குறைவுதான். முருகப்பன் அவர் முன்னால் எதுவுமே பேசவில்லை. படி இறங்கி விட்டை நோக்கி நடந்தான்.

தெருவில் நடப்பது அபாயம் போல் இருந்தது. திருவிழாவுக்குப் போவதும் வருவதுமாக இருந்த கார்களும் பஸ்களும் ஊர்வலம் செலவது போல் காட்சியளித்தன! மனித நடமாட்டமும் அப்படித்தான். கரும்பு, தோடம் பழம் சரிபத் போத்தல் இவைகளைத் தூக்க முடியாமல் சுமந்து கொண்டு செல்பவர்கள் ஒரு புறம், பெட்டி பாய விளையாட்டுச் சாமான்களுடன் செல்பவர்கள் மற்றொரு புறம், இவர்களுக்கு மத்தியிலே திருவிழாவை நோக்கி ஆடை கசங்காமல் அழகு நடை போடுபவர்கள், இத்தியாதி அவசரமும் அழகு நடையும் ஒன்றையொன்று முட்டி மோதித் தள்ளித் தடுமாறிக் கொண்டிருக்கும் அந்தத் தெருவிலே எப்படியோ வளைந்து நெளிந்து நடந்து விடுவந்து சேர்ந்தான் முருகப்பன், நன்றாக இருட்டி விட்டது.

அவன் முகபாவத்தைப் பார்த்ததும் ராசத்துக்கு விசயம் புரிந்து விட்டது.

“என்ன? ஒங்களத்தான்! திருவிழாவுக்கு எங்க போக; உடம்புக்கு ஒரு மாதிரியா இருக்கு!

“ஏன் உடம்புக்கென்ன?

“தலையிடி மயக்கம் வராப்பிள இருக்கு...!”

“அதெல்லாம் சரியாகிடும்; கெதியா வேலை முடிதி சிட்டு வெளிக்கிடு...”

“குழந்தையும் தூங்கிட்டாள்...!”

“தூங்கினா என்ன ராசம்? இரண்டு முன்று நாளா ஒரே கருப்பு பலான் என்று கேட்டுக் கொண்டே இருந்தது. பாவம் ஏமாந்து போகும், எழுப்பிச் சட்டையப் போடு; நான் தூக்கிக் கொள்ளன்”.

ராசத்துக்கு அதற்குமேல் பேசுவதற்கு இடம் இருக்க வில்லை; பேசாமல் திருவிழாவுக்குப் போகப் புறப்பட்டாள்.

குழந்தை நளினியைத் தோளில் போட்டுக்கொண்டு முன்னால் நடந்தான் முருகப்பன் பின்னால் நடந்தாள் ராசம். பாம்பு ஊர்ந்து கொண்டிருப்பதுபோல் நகர்ந்து கொண்டிருந்த அந்தக் கும்பலோடு அவர்களும் கலந்து கொண்டனர்.

முருகப்பன் நடந்து கொண்டிருந்தான்; அவன் மனம் எங்கெல்லாமோ சுற்றிச் சுழன்று அலைந்து வந்தது.

பழைய முதலாளியை ஒரு முறை நினைத்துக் கொண்டான். அவன் அந்தக் கடையில் உழைத்துக் கொண்டிருந்த பொழுதுதான் அவர் உயர்ந்தார். அவன் இன்னும் உழைத்துக் கொண்டிருக்கிறான் உயரவில்லை.

இப்பொழுது மென்ன அவன் போனால் வேண்டா மென்றா சொல்லுவார்? முதலாளியின் தம்பி இருப்பதால் அவன்தான் போக மறுக்கிறான். தெருவில் முதலாளி கண்டால் சிரிக்காமல் போக மாட்டார்! முதலாளிகளில் ஒருவர், நன்றி மறவாத நல்லவர்!

யார் நல்லவராக இருந்தும் அவனுக்கென்ன ஸாபம். மணவியின் செப்புக்குட ஆசையைப் போக்க முடியாதவ னாக மரக்கட்டையாகத்தானே போய்க் கொண்டிருக்கி றான்!

நெருக்கடியான கூட்டமும் கூச்சலும் கோயில் வந்து விட்டதை அறிவித்தன. அவன் தனவையத் தூக்கித்

தெருவைப் பார்த்தான். கோயில் பக்கம் இருந்து வந்த கார் ஒன்று அவன் கண்ணில் பட்டது. என்ன நினைத்துக் கொண்டானோ கையைக் காட்டினான்; கார் நின்று விட்டது. காரை நெருங்கினான் முருகப்பன். பழைய முதலாளி சாரதியின் இடத்தில் இருந்தார்.

“யார் முருகப்பனா! கோயிலுக்கா?”

“.....”

“என்ன வேணும் முருகப்பா?”

“இருபது ரூபா காச தாங்க!”

முதலாளி ஆச்சரியத்துடன் அவன் முகத்தைப் பார்த்தார். அந்த முகத்தில் எவ்வித உணர்ச்சியும் தெரிய வில்லை.

அடுத்த நிமிசம் அவன் முகத்துக்கு முன்னால் இரண்டு பத்து ரூபாய் நோட்டுக்கள் விரிந்தன! அதை வாங்கிச் சட்டைப் பைக்குள் போட்டுக்கொண்டு பின்னால் நகர்ந்தான் முருகப்பன்.

முதலாளி இலேசாகச் சிரித்தார், அவர் நெஞ்சு நிறைந் திருந்தது. கார் மெல்ல நகர்ந்தது.

"உண்மையைச் சொல்லமாட்டாயா? என்னடி உனக்கு நேர்ந்தது?"

இராதை ஒன்றுமே பேசவில்லை; வெறும் ஹார்வை ஒன்றைத் தோழி மீது படர விட்டாள்.

சசி திரும்பவும் தொடர்ந்தாள்.

"ஒன்றுமில்லை என்று சொல்கிறாயே இராதை! உன் கண்களேன் இப்படிப் பால்போல் வெளுத்தக் கிடக் கின்றன...?" மினு மினுக்கும் மேனியேன் புழுதி படிந்து கிடக்கின்றது? மூக்கிள் நுனியிலே முத்துமுத்தாகக் கேர்த்து நிற்குமே வியர்வைத் துளிகள்! அவைகள் மறைந்தபோன மர்யமென்ன? இத்தனையும் உண்ணில் வைத்துக் கொண்டு ஒன்றுமில்லையென்கிறாயேடு! இதை நான் நம்ப வேண்டுமா?"

சசியின் குரலில் கருணையும் கவலையும் கைகோர்த்து நின்றன.

இராதை, தலையைத் தூக்கித் தன் தோழியைப் பார்த்தாள். அவள் கண்களில் கண்ணீர் கரை கட்டி இருந்தது. கரகரத்த குரவில் மெல்லப் பேசினாள் இராதை.

"சசி! என்னவென்று சொல்லேன்டி! ஒன்றுமே புரிய வில்லையே? உணவிலும் இன்பமில்லை, உரக்கத்திலும் அமைதியில்லை. உள்ளத்தை மத்துப் போட்டு கடைவது போன்ற ஒரு பாவனை! அந்தப் பாவனையிலே நான் பல மிழந்து போனது போன்ற ஒரு வேதனை. உடல் தளர்ந்து, உற்சாகமிழந்து உலகமே ஒரு இருட்டுக் குகை போன்று தென்படுகிறது! என்னடி செய்வேன் நான்?"

"இப்படியெல்லாம் உன்னைத் துன்புறுத்தி, உன் அழகை மங்க வைத்துக் கொண்டிருக்கிறதே ஒன்று! அது என்னவென்றுதான் உன்னைக் கேட்கிறேன்?"

ஊதுகுழல்

இராதையின் அருகில் அவள் தோழி சசி!

நீண்ட ஓந்ரமாக ஏதோ ஒன்றை அறிவதற்காக முயற்சி செய்து கொண்டிருந்தாள் சசி! அந்த முயற்சியில் ஒன்றன் பின் ஒன்றாகப் பல கேள்விகள் பிறந்தன அவளிடமிருந்து.

"இராதை!"

"உம்!"

"என் ஒரு விதமாக இருக்கிறாய்?"

"ஒன்று மிகவே! எப்பொழுதும் போல்தான் இருக்கிறேன்.."

"இத்தனை நாளும் இப்படித்தான் இருந்தாயா?"

"வேறு எப்படி? இருந்தேனாம்!"

"அதோ நீரில் தெரியும் உன் முகத்தைப் பாரி: அது உனக்குப் பதில் சொல்லும்.."

இராதை நீரைப் பார்த்தபடி பேசாமல் இருந்தாள். சிறிது நேர மௌனத்திற்குப் பிறகு சசி பேசினாள்.

"இராதை!"

"உ.....ம்...!"

இராதை தன் நெஞ்சில் உள்ள பாரத்தைக் குறைத்துக் கொள்வது போன்று ஒரு பெருமுசீசு விட்டாள். நெஞ்சு உயர்ந்து தனிந்தது.

“எப்படிச் சொல்வேன், என்னவென்று சொல்வேன்டி. நெஞ்சில் இருப்பது புரிகிறது, புரியாமலும் இருக்கிறது! எல்லாவற்றையும் உண்ணிடம் சொல்லிட நினைக்கிறேன். அணால் வார்த்தைகளை மறந்து விடுகிறேன், எல்லாம் தெரிந்ததுபோல் இருக்கிறது. தெரியாதது போலும் இருக்கிறது, என்னடி செய்வேன் நான்?”

இதைச் சொல்லி விட்டு இராதை சோர்ந்து போய் சசியின் தோள் மேல் சாய்ந்தாள். இராதையின் இந்த நிலையைக் கண்டு வெளுவாக கலங்கினாள் சசி! இவஞக்கு நோயா! அல்லது மனக்கவலையா? என் ஏற்பட்டது; எதனால் ஏற்பட்டது? ஒன்றுமே புரியவில்லை அந்த அங்குள்ள தோழிக்கு.

“இராதை! ஒன்று செய்கிறாயா? என்னோடு வருகிறாயா?”

“எங்கேயேடி என்னைக் கூப்பிடுகிறாய்?”

“எங்கே போனாலென்ன! பயமா இருக்கிறதா?”

“பயமில்லை சசி. ஏதோ இனம் தெரியாத ஒரு ஏக்கம்!”

“அந்த ஏக்கம்தான் என்னவென்று கேட்கிறேன் நீ சொல்ல மறுக்கிறாய், ஏதோ கனவுகைத்தில் பேசுவது போன்று பேசுகிறாய்! உனக்கும் புரியவில்லை எனக்கும் புரியவில்லை! வேண்டாம் நீ சொல்ல வேண்டாம் எழுந்து வந்தால் போதும் வா!”

சசி இராதையின் கையைப் பிடித்து இழுத்தாள். இராதையும் அவளைப் பின் தொடர்ந்தாள். இருவரும்

கே. எம். எம். ஷா

7

ஆடல் கூடத்தை நோக்கிச் சென்றார். ஆடல் கூடத்தை நெருங்கியது, இராதை சற்றுத் தயங்கி நின்றாள்.

“என்ன இராதை!.”

“ஆடல் கூடத்துக்கு அழைத்து வந்தால் என்மனக் கவலை மாறிவிடும் என்று நினைக்கிறாயா?”

“நீ கவலையில் சோம்பிக் கிடக்கிறாய். உன்னோடு சேர்ந்து நானும் உற்சாகமற்றுப் போகிறேன், இருவருக்கும் தெம்புட்டத்தான் இப்படி உன்னை அழைத்து வந்தேன்.”

“சசி!”

“ஒன்று செய்கிறாயா?”

“ஒன்பது செய்கிறேன்; என்னவென்று சொல்லேன் இராதை”

“நான் இப்படியே இந்த மேடையில் உட்கார்ந்து உங்கள் ஆட்டத்தைப் பார்க்கிறேன் நீ போய் ஆடு கிறாயா?”

“உன்னால் ஆட்டத்தில் கலந்து கொள்ள முடியாதா ராதை?”

“முடிந்தால் இப்படிச் சொல்லுவேனா சசி?”

“என்னமோடி? உன் மனக்கவலை நீங்கு நீ பழை நிலைக்கு வந்தால் பொதும், இந்த மாலைக் காடசாயும் மங்கையர் ஆட்டமும் உண உள்ளதுதற்கு ஆதம் அளிக்கிறதா பார்ப்போம்.”

இதைச் சொல்லிவிட்டு சசி ஆடல் கூடத்தை நோக்கி நடந்தாள். தனிமையில் விடப்பட்ட இராதை ஆட்டத்தைப் பார்க்கவில்லை; ஆகாயத்தைப் பார்த்துக் காண

மிருந்தாள். இரண்டொரு வெள்ளைத் துண்டுகள் கிழக்குத் திசையில் இருந்து மேற்குத் திசையை நோக்கி நகர்ந்தன. அவள் உள்ளும் ஏதோ ஒன்றைத் தேடி அலைந்தது. குழப்பமடைந்து கொண்டிருந்த அந்த நெஞ்சிலே மெல்ல மெல்ல ஏதோ ஒன்று புரியத் தொடங்கியது.

நேற்று மாலை காற்றிலே மிதற்று வந்து அவள் காதுக்குள் புகுந்த இனப் லாகிரியை ஊட்டியதே ஒரு ஒசை! ஆமாம் குழல் ஒசை ஒரு வினாடி நேர்ந்தான் அதன் பிறகு அது மறைந்து விட்டது. அவ்வளவுதான் அந்த நெஞ்சிலேயே அவள் உடல் தளர்ந்து உள்ளம் நவிந்து இன்னொரு முறை அந்த ஒசையைக் கேட்கமாட்டோமா? என்று ஒரு ஏக்கம் அவள் உள்ளத்தைக் கொள்விக் கொண்டது. அது எப்படி? எங்கிருந்து வந்தது? புரியவில்லை இராதைக்கு. புரியாத புதிராக இருந்து அழித்துவிட முயல்கிறது! அவள் அந்த ஆடல் கூடத்தினுருகில் இருந்து மேடையில் அமர்ந்தபடி நித்தனையில் மூழ்கியிருந்தாள்.

இருந்தாற்போவிருந்து அவள் உணர்ச்சியும் உடல் நரப்புகளும் குத்திட்டு நின்றன. காதுகள் இரண்டையும் கூரிமையாககிக் கொண்டு கவனித்தாள். இராதை! நேற்று மாலை கேட்ட அதே குழலோசை அவள் காதுக்குள் வந்து புகுந்தது! கண்கள் மலர நான்கு பசிக்கும் பார்வையைச் சுழற்றினாள் இராதை! எங்கிருந்து வருகிறது ஒசை?

மேகத்தின் அசைவிலே, மென்காற்றின் நெளிவிலே, செடிகளின் கிஞிகிஞிப்பிலே அந்த ஒசை கேட்டது! தோழி களின் ஆட்டத்திலே அவர்கள் சிரிப்பொலியிலே அந்தக் குழலோசை கேட்டது இராதைக்கு! அவள் இரத்த ஓட்டத் திலே அந்த ஒசை கேட்டது! உள்ளத் துடிப்பிலே, உணர்ச்சிக் கொந்தளிப்பிலே அந்த ஒசை கேட்டது! உலகமே ஒசையாக, ஒசையே உலகமாகத் தோன்றியது அவளுக்கு.

சோகமும் சோர்வும் நீங்கியவளாக எழுந்து நின்றாள். இராதை; பெருவெள்ளம் தனக்குள் அஸ்பட்டதையெல்லாம் இழுத்துச் செல்வது போல அந்தக் கானவெள்ளம் இராதையை இழுத்தது. அந்த இழுப்புக்குத் தன்னை அர்ப்பணித்து விட்டு மெல்ல நகர்ந்து கொடுத்தாள் இராதை! இராதை போய்க்கொண்டிருந்தாள். கிராமத் தின் எல்லையில் இருந்த கடைசி விட்டையும் தாண்டிப் போய்க் கொண்டிருந்தாள். பார்த்த இடமெல்லாம் பச்சை நிறமாகத் தோன்றிய புல்தரையில் கால்களைப் பதியவைத்து நடந்து போய்க் கொண்டிருந்தாள்.

மேயச் சென்ற மாடுகள் தங்கள் மேய்ச்சலையும் கண்ணுகளையும் விட்டுவிட்டு அந்தக் குழலோசையைக் கேட்டு நகர்ந்தன. இராதையும் நடந்தாள். அவள் உள்ளத்தில் மூச்சைத் தவிர வேரொன்றுமிருக்கவில்லை! கண்களிலே சிலியிருந்தது. ஆனால்! உலகம் அவள் வரையில் மறைந்து விட்டது! காற்றைப்போல அந்தக் கானமும் நிறைந்திருந்தது.

“இராதை!”

“என்னடி சசி?”

“எல்லாம் நிறைந்து விட்டதா?”

“குறை எப்போதடி இருந்தது எனக்கு?”

“உண்மை, உண்ணையே நீ மறந்திருந்தபொழுது, வேறு எதைப் பற்றி ஞாபகம் இருக்கப் போகிறது?”

“அப்படி நான் என்னடி செய்தேன்?”

“நீயல்ல, உனக்குள் நீயாகவும், நீயல்லாமலும் இருந்ததே ஒன்று அது!”

தோழிகள் இருவரும் கலகலவென்று சிரித்தனர்.

“சசி! என்னியது கிட்டும் பொழுது இன்பத்தின் எல்லையே கிடைத்து விடுகிறதடி!..”

“ஆமாம் அந்த இன்பத்தின் எல்லையை நானும் கேட்டேன், இத்தனை நாள் எங்கேயடி இருந்தான்?..”

“எனக்குள்தான் ரூபமாகவும் அரூபமாகவும் இருந்தான்! தெரிந்தவனாகவும் தெரியாதவனாகவும் இருந்தானடி! ஒசையாக ஒசையின் நாதமாக, அந்த நாதத்தின் ஒங்காரமாக இருந்து என்னை வாட்டி வதைத்து விட்டானடி! அந்தக் குழலோகசயின் வயிப்பிலே என்னை மட்டுமல்ல, எல்லாவற்றையும் புரிந்து கொண்டேனடி நான்.”

பித்துப் பிடித்தவள்போல் பேசிய இராதையின் பேசுசைக் கேட்டு “கிளஞ்சு” கென்று சிரித்தாள் சசி. இந்தச் சிரிப்பில் இராதை கலந்து கொள்ளவில்லை. அவள்தான் ஒசையில் வயித்திருந்தானே?..”

காலம் மெல்ல நகர்கிறது.

அந்தக் கிராமம் காடு, மேடு, களம் எல்லாமே அந்தக் கான வெள்ளத்தில் மயங்கிக் கிடக்கின்றன. இராதை உண்ணும்பொழுதும் உறங்கும்பொழுதும் அந்த ஊது குழலின் ஒசையையே உயிர் நாடியாகக் கொண்டிருந்தாள்.

ஒரு நாள் திடீரன்று அந்தப் பிரதேசமே செலையற்றுப் போயிற்று? கம்பியறந்த வீணையின் நாதம் தடைப்பட்டது! கிராம போல் அந்த ஊது குழலின் ஒசை தடைப்பட்டது! கிராம மக்கள் தடோமாறினர். மேய்ச்சலை நிறுத்தி விட்டு ஆவினங்கள் ஆகாயத்தைப் பார்த்துக் கொண்டு நின்றன. கோழிகள் குப்பையைக் கிளறவில்லை. பெண்கள் மத்துக் கயிரோடும் பால் செம்போடும் தெருவை நோக்கி வந்தனர். செய்த

வேலைகளையெல்லாம் விட்டு விட்டு. ஆன் பெண் குஞ்சு குழந்தை என்று பேதமில்லாமல் எல்லாரும் தெருவில் நின்று வெகு தூர்த்துக்கப்பால் ஏக்கத்தோடு பார்த்துக் கொண்டு நின்றனர்.

இராதை சற்றும் முற்றும் பார்த்தாள். அவள் உடல் வியர்வையால் நன்றான். உள்ளம் துடித்தது. உயிர் பதறியது, மேல் மூசிசுக் கீழ் மூச்சு வாங்க வெட்ட வெளி யைப் பார்த்துக் கொண்டு நின்றாள். இனம் தெரியாத ஏக்கம் இழப்பு அவள் உள்ளத்தில் பட்டு வெடித்தது. அந்த வெடிப்பிலே தண்ணெத்தான் அழித்துப் புதைத்து விட்டது போன்று குமைந்து நின்றாள் அவள்.

“எங்கே ராதை?”

சசி விசயம் புரிந்தவளாக இராதையின் வீட்டை நோக்கி ஓடினாள்.

“எங்கே இராதை? இராதை எங்கே வீட்டுக்குள் இருந்து கூக்குரல் கிளம்பியது! இராதையைத் தேடி வாச ஊக்கு ஓடி வந்தாள் சசி!

அதோ இராதை ஓடுகிறாள்! வெறிபிடித்தோடுகிறாள். வீதியை விட்டுத் தெருவைக் கடந்து ஓடுகிறாள், முந்தானை காற்றில் பறக்க முடியவிழ்ந்து முகத்தை மறைக்க இராதை ஓடுகிறாள்! காற்றுக்கில்லாத வேகம் அவள் கால்களுக்கு எப்படி வந்தது? உடலையும் உலகத்தையும் மறந்து ஓடுகிறாள் இராதை! அவள் ஓட்டத்தைக் கண்டு தோழி சசி அவளைப் பின் தொடர்கிறாள்.

“இராதை!”

“உ...ம...!”

“எனின்டியம்மா அப்படிஓடி வந்தாய்?”

“ஓடி வந்தேனா?”

“இல்லை இல்லை! காற்றாய்ப் பறந்து வந்தாய்?”

இராதை தலையை சரித்துச் சிலையப் பார்த்தாள்.

“ஏன் அப்படிப் பார்க்கிறாய் இராதை? எதற்காக ஓடினாய்?”

“இதென்ன கேள்வி இது? இந்தக் கிராமமே செய் வற்றுப் போன்போது அதைப் பார்த்துக் கொண்டு சும்மா இருக்கச் சொல்கிறாயா? ஏன் ஓடினேன்? எதற்காக ஓடி னேன்? எனக்கே புரியவில்லை சசி! ஆயிரம் குதிரைகள் பூட்டி இழுத்த ஒரு வேகம்!”

“கண்டாயா அவனை?”

“உம்...!”

“அதோ இரதம் ஒன்று போகிறதே! அதில் அவன் தான் போகிறானா?”

“உ...ம்...!”

“எங்கே போகிறான்?”

“கேட்காத கேள்விக்குக் கிடைக்காத பதில் தானே அது!”

“இது என்ன இந்த முந்தானைக்குள்?”

“ஹது குழல்!”

“அவன் ஞாபகமாக இதை வைத்துக் கொள்ளச் சொல்லித் தந்தானா?”

“இது என்னடி! இப்படிச் சொல்கிறாய்? இதில் தானே என் உயிர் உறைந்து கிடந்தது!”

“காதலன் தந்த காணிக்கை! என்று சொல்ல வெட்க மாக இருக்கிறதா?”

“சசி...!” இராதை ஆச்சரியத்தோடு அலறினாள். அவன் கண்களை நேருக்கு நேர் சந்திக்க முடியாமல் தடு மாறினாள்.

“கண்ணன் என் காதலனா?”

“ஹரும் மக்களும் அப்படித்தான் சொல்கிறார்கள்..”

“ஹரும் உலகமும் எப்பொழுதும் உண்மையைத்தான் பேசுகிறதா?”

“எனக்கென்னடியம்மா தெரியும்? காதில் பட்டதைச் சொன்னேன்”

“கண்ணன் என் காதலன்!” இராதை ஒரு புன் சிரிப்பை உதிர்த்தாள். பிறகு தெஞ்ச அதிரும்படி பேசினாள்.

“இராதை கண்ணனின் காதலி?”

“காலங்களை வென்று காலத்தையும் வென்றபின் காதலியாடி நான்? நாம் எல்லாவற்றையும் மறந்து துறந்து அவனைக் கண்டோமா? அவன் நம்மைக் கண்டானா? ஹது குழலின் ஒசையிலே நாம் மயங்கினோமா? அவன் மயங்கினானா?”

“காவிங்களுக்கு எடுத்துச் சென்ற பால் குடங்களை கிராமத்துக் குழந்தைகளுக்கு, எடுத்துச் செல்லுங்கள் என்று சொன்னபொழுது, மக்கள் அரசன் கட்டவைக்கு அடிப்பணிந்தார்களா அல்ல. அவனுக்கா? காவிங்கள் கக்கிய

கொடிய நச்சுக் காற்றிலே சிகிகிச் சிதைந்தது உலகமா? அல்லது ஹம்சன் என்ற கொடுமையா? இத்தனைக்கும் பிறகு உலகம் அவனாகவும் அவனே உலகமாகவும் வியாபித்து நின்ற பொழுது தலை நிமிர்ந்து பார்க்கும் தெரிபம் யாருக்கு வந்தது? யாருக்கு வந்தது?" யாருக்கடி வந்தது?"

"இராதை!...!"

சசியின் இந்த அலறவிலே ராதையின் ஆவேசம் சற்றுத் தனிந்தது என்றாலும் அவள் மேலும் பேசினாள்.

"சசி எனது இந்தக் கேள்விகளுக்கு விடை கிடைக்கும் பொழுது உலகத்துக்கும் உண்மை கிடைத்து விடும்".

சசி அங்போடு இராதையின் தலையை வருடி விட்ட படி கேட்டாள். "ஓன்றுமில்லாத ஒட்டைக் குழலுக் காகவா? உன்னையே மறந்து ஓடினாய்!"

தோழியைப் பரிதாபத்தோடு பாரித்து முறுவளித்தாள் இராதை.

"சசி ஓன்றுமில்லாத ஓன்றிலே பிறந்ததுதானேடு கடவுள் என்ற தத்துவம், வெறும் ஒட்டைக் குழலின் ஒசையிலே இந்த உலகம் மயங்கவில்லையா? உலகத்தோடு சேர்ந்து நம் உயிரும் உறங்கவில்லையா? உலகமெனும் ஊசவிலே உயிர் கொண்ட மனிதர்களை உறங்க வைத்து உயிக்க இந்த ஊதுகுழல் அவசியந்தான்! அதனால்தான் ஓடினேன். மீட்டு வந்தேன்! இதைவிட வேரொன்றும் அறியேனடி நான்! வா போகலாம்."

இராதை யமுனைப் படுகையிலே அடியெடுத்து வைத்து நடந்தாள். புரிந்தும் புரியாதவளாக அவளைப் பின் தொடர்ந்தாள் தோழி சசி!.

சோதனை

சில சமயம் சில சிறுக்கைகள் நம்மிடையே வாழ்ந்து மறைந்தபோன மனிதர்களின் ஞாபகச் சின்னமாக அமைந்து விடுகின்றன.

ஞாபகச் சின்னங்கள் சிலையாக மட்டுமல்ல. கதையாகவும் இருக்கலாம், இருக்க வேண்டும்.

எழுத்துக்கள் கொள்கைகள், இலட்சியங்கள் எல்லாமே ஆரம்பத்தில் வெற்றிலை நோக்கித்தான் சென்று கொண்டிருக்கின்றன. முடிவில் தோல்வியில் துவண்டு விடுவது முண்டு.

தோல்வியைக் கண்டு துவண்டு விடுவதினாலேயே அதிகமானவர்கள் தோற்றுப் போய் விடுகிறார்கள். வள்ளுவன் சொன்னது போல் ஒரு புன்னகையால் அலட்சியப்படுத்தி விட்டால், தோல்வியும் வெற்றியாகிவிடும்.

வெற்றியும் தோல்வியும் வாழ்க்கையோடு ஒட்டிப் பிறந்தவை. எனவேதான் இந்த இரண்டுக்கும் மத்தியில் சிகிகிக் கொண்டு சோதனைக்குள்ளாகிறான்.

சோதனையும் வேதனையும் ஓன்று சேர்ந்து மனிதனை வேட்டையாடுகின்றன! இப்படியொரு சோதனையில் தோற்றுப் போன என் நண்பன் ஒரு ஓவியக் கலைஞர்.

நம்மிடையே வாழ்ந்து மறைந்து போன ஒரு மனிதன் கையைப் பிடித்து இழுத்து வந்து மற்றவர்கள் முன்னால் நிறுத்துவது தான் ஞாபகச் சின்னம் என்றால் இந்தக் கதை!;

மாரிக்கண்டு என் பள்ளித் தோழன். நானும் அவனும் ஒன்றாகப் படித்தோம். நண்பர்களானோம். எட்டாம் வகுப்பில் என்று நினைக்கிறேன். மார்க்கண்டு பாட சாலைக்கு வருவதை நிறுத்திக் கொண்டான். நான் தொடர்ந்து படித்தேன். மார்க்கண்டு எங்கே போனான். என்னவானான். ஒன்றுமே தெரியவில்லை. நான் படிப்பை முடித்துக் கொண்டு, உத்தியோகம், குடும்பம் என்று பல சுமைகளைச் சுமந்து திக்குமுக்காடிய வேளையில் மார்க்கண்டின் ஞாபகம் என் மனதில் மறைந்திருந்ததில் வியப்பில்லை.

ஓரு நாள் தெருவில் வந்து கொண்டிருந்த பொழுது மார்க்கண்டு தென்பட்டான்! அவன்தானா? என்று ஆச்சியத்தோடு உற்றுப் பார்த்தேன்.

அவன் என்னருகில் வந்து தோளில் கை வைத்து;

“என்ன அப்படிப் பார்க்கிறாய்? நான்தான் சாச்சாத் மார்க்கண்டு” என்றான்.

அந்த அரும்புச் சிரிப்பு இன்றும் அவனிடம் அப்படியே இருந்தது. இந்தியர்கள் பேசும் பாணியில் பேசினான் அவன்.

“ஆச்சியம் இருக்காதா என்ன? திடீரென்று ஒருநாள் மறைந்து போனவன் இன்று தோன்றி இருக்கிறாய்!” என்றேன்.

“வாழ்க்கையென்றால் அப்படித்தாம்பா இருக்கும். செக்குமாடு போல சுத்தரத நான் விரும்பல்ல. இந்தியா வுக்குப் போனான். போன காரியம் முடிஞ்சு போச்சு வந்துட்டன்” என்றான்.

“என்ன காரியத்துக்குப் போய் எதை முடித்துக் கொண்டு வந்திருக்கிறாய்?” என்று கேட்டேன்.

“உனக்குத்தான் தெரியுமே பள்ளி நாட்களில் சித்திர பாடம் வந்தால் ஒன்று அடிவாங்குவேன். இல்லாட்டா பெஞ்சி மேல் நிப்பன்! அதுமட்டுமா?-உன் விரல்கள் விருக்க வெட்டத்தான் உதவும்; ஓவியம் தீட்ட வராது-என்று நமது ஆசிரியர் நெயாண்டி செய்வாரே? அத சோதனை பண்ணிப் பார்க்கத்தான் இந்தியா போவன். வெற்றியோட திரும்பி வந்தன்” என்றான்.

நான் ஆச்சரியத்தோடு அவன் முகத்தைப் பார்த்தேன்.

என்ன அப்படிப் பார்க்கிறே? என் விரல்கள் எப்படிப் பட்டதுன்னு பாக்க விரும்பினா என் வீட்டுக்கு வரா!” என்றான்.

“எங்கே உன் வீடு?” என்று கேட்டேன்.

“104 பிள்ளையார் கோயில் தெரு.”

“கட்டாயம் வருகிறேன்” என்றேன் நான்.

“நிச்சயம். உன்னை எதிர்பார்ப்பேன் வா!” என்று சொல்லிவிட்டுப் போய் விட்டான்.

அன்று மாலை அவனையும் அவனுடைய திறமையை யும் சந்திக்க அவன் வீட்டுக்குப் போனேன். ஒரு பெரிய ஓவியக் கூடம் ஒன்று என்னை வரவேற்றது. அவன் ஒரு திரையில் ஓவியம் வரைந்து கொண்டிருந்தான். சுவர்களில் சிறியதும் பெரியதுமாகப் பல ஓவியங்கள் காட்சியளித்தன. எல்லாமே அற்புதமான படைப்புகள்தாம். ஒரு திறமையான கலைஞரின் கணவுகள் என்ற மனதிறைவைத் தந்தன.

“அடே! நீ எப்ப வந்தே?” என்று கேட்டபடி என்முதுகில் தட்டினான் மார்க்கண்டு.

“நான் வந்து வெகுநேரமாகி விட்டது. உன் கணவைக் கலைக்காமல் நீ படைத்த கணவுகளோடு உறவாடிக் கொண்டிருக்கிறேன்” என்றேன்.

“இப்பொழுது நீ சொல். என் விரல்கள் விறகு வெட்டவா லாயக்கு?”

“முயற்சி மெய்வருத்தக் கூலி தரும்” என்றேன் நான்.

“முயற்சி மட்டுமல்ல ரோஷமும் என்று சொல்! என்னை நெயாண்டி செய்த ஆசிரியரை மட்டந்தட்ட” என்றான் அவன்.

“அப்படிச் சொல்லாதே மார்க்கண்டு, நீ இவ்வளவு பெரிய ஓவியாக வந்ததே அந்த ஆசிரியரால்தான், அவருடைய நெயாண்டியே உனக்கு ஆசிரிவாதமாக அமைந்து விட்டது.”

என்றேன் நான். அவன் தலையசைத்தான். அதன் பிறகு சமயா சமயங்களில் அவன் வீட்டுக்குப் போவேன். அங்கே இருந்து அவன் வரையும் சரஸ்வதி தேவியின் படத்தைப் பார்த்து விட்டு வருவேன். ஒரு நாள் நான் அவன் வீட்டுக்குப் போன போது உள்ளே ஒரு பெண்ணின் பேச்சுக் குரல் கேட்டது! எனவே நான் உள்ளே போகாமல் வெளியிலேயே தங்கிட்டேன், சிறிது நேரத்தில் அந்தப் பெண் வெளியில் வந்தாள். அவன் முகம் வாடியிருந்தது. முந்தானையால் கண்களைத் துடைத்தபடி சென்று விட்டாள்! நான் ஒசைப்படாமல் உள்ளே சென்றேன், அவன் வளமை போல் ஓவியம் திட்டிக் கொண்டிருந்தான்.

“வந்து விட்டாயா? வா!” என்றான் ஓவியம் திட்டிய படியே.

நான் அவன் பக்கத்தில் உட்காரிந்தேன்.

“வாசலில் ஒரு பொன்னு போகுதே பாந்தியா?” என்று கேட்டேன்.

“பார்த்தேன்; யாரவள்?”

“ஒரு இளம் பெண்; அதிலும் அழகாக இருந்தாள்! யாராய் இகுப்பாள்?” என்றான்,

“ஒரு இளைஞன் ஒரு பெண்ணைப் பார்த்து அழகான வள் என்று சொன்னால் அதிலும் ஒரு ஓவியக் கலைஞன் சொன்னால் நிச்சயம் அவள் அவன் காதலியாகத்தான் இருப்பாள்!” என்றேன்.

“சரியாகச் சொன்னாய் நீ! அவள் ஒரு டாக்டரின் மகள். மறைந்து போன அவள் தந்தைவின் படத்தை வரைந்தெடுக்க என்னிடம் வந்தாள். ஓவியம் முடியும் வரை தினமும் வந்து போவாள். முடிந்த பிறகு அவள் தினமும் வரவேண்டுமென்று நான் கவலைப்பட்டேன். படத்தை முடித்துக் கொடுத்தேன், பணம் வாங்கவில்லை இப்பொழுது தினமும் வந்து போகிறாள்!” என்றான்.

“சரிதான் உன்னையும் உன் திறமையையும் கண்ட பிறகு அவள் உனக்குக் கடன் காரியாகி விட்டாள். அந்தக் கடனைத் தீர்க்கத்தான் இப்படி வருகிறாளோ என்னவோ?”

“அவளா? நானா? யாருக்கு யார் கடன் என்று தெரியவில்லையே?”

“அதிருக்கட்டும் அவள் ஏன் அழுதுகொண்டு போகிறாள்?”

“இதோ பார்! இந்தப் படத்தை வரையத் தந்தவர் சரஸ்வதி பூஜைக்கு வேண்டுமென்கிறார்கள்; இன்னும்

முன்று நாட்களுக்குள் இதை முடித்துக் கொடுத்தாக வேண்டும். இதைப்பத்தி அவருக்குக் கவலை இல்லை! வேலையை விட்டு விட்டு சினிமாவுக்கு வா என்கிறாள். என்னுடைய இலட்சியத்திற்கும் அவனுடைய கனவுக்கும் இடையில் போராட்டம். அதுதான் அழுமுஞ்சித்தனமாகப் போகிறாள்' என்றான்.

"சரிதான் இருவருமே கடன் காரர்கள் தான்!" என்றேன் நான்.

எனக்கும் வேலைத் தொல்லைகள்; முன்று நான்கு நாட்கள் அந்தப் பக்கம் போகவில்லை! ஒரு நாள் ஞாயிற்றுக் கிழமை அவள் வீட்டுக்குச் சென்றேன். அங்கே நாலைந்து வேலையாட்கள் சாமான்களை ஒதுங்க வைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள், சுவரில் மாட்டியிருந்த ஒன்யங்க ளைவாம் கீழே அடுக்கி வைக்கப்பட்டிருந்தன! நான் உள்ளே நுழைந்தபொழுது மார்க்கண்டு எதிர்ப்பட்டான்.

"வா. வா!! உன்னைத்தான் எதிர்பார்த்திருந்தேன்" என்று வரவேற்றான், மார்க்கண்டு.

"இதெல்லாம் என்ன மார்க்கண்டு வீடு மாற்று கிறாயா?" என்று கேட்டேன்.

"விதி மாறிய பிறகு வீடு மார்றதுல ஆச்சரியமில்ல"

"நீ என்ன சொல்கிறாய்?" என்று கேட்டபடி ஆச்சரி யத்துடன் அவன் முகத்தைப் பார்த்தேன்.

"நான் தோற்று விட்டேன்! ஓவியக் கலைஞர்கள் என்று மார்த்திய மார்க்கண்டு தோற்று விட்டான் என்கி றேன்!" என்றான்,

"எனக்கொன்றும் விளங்கவில்லை; மார்க்கண்டு விபர மாகச் சொல்லு" என்றேன்.

"உணக்கு எல்லாம் விளங்கி விடும் என்னுடன் வா!" என்றழைத்துச் சென்றான்.

நான் அவனைப் பின் தொடர்ந்தேன். அங்கோ அவன் எழுதிய சரஸ்வதி பட்டத்தைக் கண்டேன். அற்புதமான படைப்பு! வீணை மீட்டும் அந்த விரல்களில்தான் எத்தனை லாவகம். அந்தத் தளிர் விரல்களைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் பொழுது மென்மையான அந்த வீணையின் நாதம் மெல்ல வந்து காதுக்குள் புகுவது போன்ற ஒரு பிரமை!

"அற்புதமான படைப்பு!" என்று வாய்விட்டுப் பாராட்டினேன்.

"அற்புதம்தான். ஆனால் அவச்சரம் விழுந்து விட்ட அற்புதம்!" என்றான் அவன்.

"ஏன்! என்ன நடந்தது?" ஆவலோடு கேட்டேன்.

"என்ன நடக்கவேண்டுமென்று நான் எதிர்பார்த்தேனோ அது நடக்கவில்லை" எது நடக்கக் கூடாதோ அது நடந்து விட்டது.

"ஏன் இதை அவர்கள் கொண்டு போகவில்லையா?"

"இல்லை கலைவாணிதான் என்னைச் சோதித்து விட்டாளே!"

நான் அவன் முதந்தைப் பார்த்தேன். அவன் பெரு முச்ச விட்டு விட்டு பக்கத்தில் இருந்த படம் ஒன்றை எடுத்துக் கலைவாணியின் படத்துடன் வைத்தான். பிறகு!!

"பார்! நன்றாகப் பாரு! கலைவாணி எப்படி என்னைச் சோதனைக்குள்ளாக்கி இருக்கிறாள் பார்!" என்றான்,

நான் பார்த்தேன். இரண்டு படங்களையும் உற்றுப் பார்த்தேன். ஒன்று அவன் காதலியின் படம், மற்றுத் தலைவாணியின் படம். அந்த இரண்டு படங்களையும் பார்த்து நான் அதிர்ந்து போனேன்! ஏமாற்றத்தோடு அவன் முகத்தைப் பார்த்தேன்.

“உள்ளத்தில் இருந்து உருவத்தில் பதிந்து விட்டது. ஒரு பெண்ணின் முகத்தைப் பார்த்துச் சரஸ்வதிக்கு முக வைத்தது என்று குற்றம் சாட்டினார்கள்! நான்என்ன செய்வேன்? மனித முகத்தைத் தெய்வத்துக்கு வைத்தால் அது வணக்கத்துக்குப் பயன்படாது, என்று சொல்லிவிட்டுப் போய்விட்டார்கள்!” அவன் கண்கள் கலங்கி விட்டன.

என்னால் ஒன்றுமே பேசமுடியவில்லை. நான் அதிர்ந்து போய் நின்றிருந்தேன். திரும்பவும் அவன் பேசினான்.

“இது எனக்குப் பெருத்த அவமானம்டா! ஒவியக் கலைக்கு மாசு கற்பித்த அவமானம்! கலைவாணி என்னைச் சோதித்தாள், நான் தோற்றுப் போய் விட்டேன். அந்தக் காலத்தில் நமது ஆசிரியர் சொன்னாரே? அது போல என் விரல்கள் விறகு வெட்டுவதற்குக் கூடப் பயன்படுமோ என்னவோ?” என்றான்.

“இப்பொழுது என்னதான் செய்யப் போகிறாய் மார்க்கண்டு?” என்று கேட்டேன்.

“நான் அவள் வீட்டுக்கு முட்டை கட்டுகிறேன்” என்றான்.

அதன் பிறகு?

அவன் கலைஞராக இல்லை; கணவனாகி விட்டான்!

ஊர்வலம்

மனிதன் ஏன் பிறக்கிறான்? என்ற கேள்விக்குப் பல தரப்பட்ட பதில்கள் வரலாம்! ஆனால் பெண் ஏன் பிறக்கிறான் என்று கேட்டால், ‘பிள்ளைகளைப் பெற்றெடுக்க’ என்ற பதில் உடனே வரும்!

முகத்தைத் திருப்பிக் கொள்வதில் பயனில்லை. கொஞ்சம் நேராகப் பார்க்கும் தைரியம் வேண்டும் நமக்கு.

நமது சமூகமும் அதன் அமைப்பும் இப்படி முகத்தைத் திருப்பிக் கொள்ளும் மனப்பான்மையில்தான் பின்னப் பட்டுக் கிடக்கிறது. பெண்களைப் பற்றி எண்ணிப் பார்க்கும் பொழுது தாய்மையும் தனித்து நின்று அழிந்து போகும் தன்மையும்தான் மின்சி இருக்கின்றன. இவற்றை விட வேறு ஏதாவது இருக்கிறதா? இருக்கிற தென்றால் அது என்ன? என்ன அது?

ரகுமத்து தனக்குத் தானே இந்தக் கேள்வியைக் கேட்டுக் கொண்டாள். கடைசி வரை பதில் கிடைக்க வில்லை அவளுக்கு.

நீட்டி நிமிர்ந்து படுக்கையில் கிடந்தாள் ரகுமத்து. வீடு இருண்டு கிடந்தது. திண்ணையில் எரிந்து கொண்டிருந்த விளக்கு வெளிச்சம். கதவிடுக்கால் நுழைந்து வீட்டுச் சுவரில் நீண்ட ஓளிக்கோடு போட்டுக் கொண்டிருந்தது. எண்ணங்களை உதறித் தள்ளி விட்டு ஆழந்த நித்திரையில் மூழ்கிவிடத் துடித்தது அவள் நெஞ்சு. முடியவில்லை. நெருப்பில் வாட்டிய வெற்றிகளை போல் துவண்டு கிடற் து அவள் தளிர் மேனி, நெஞ்சு மட்டுமென்னவோ காதரைச் சுற்றி வளைந்து கொண்டிருந்தது.

யார் இந்தக் காதர்?

ரகுமத்தைப் பொறுத்த வரையில் உடல், உயிர், உலகம், வாழ்க்கை எல்லாம் அந்தக் காதராகத்தான் இருந்தான் சற்றுத் தூரத்தில் இருந்து கல்யாண வீட்டுச் சந்தியும் சலசலப்பும் அவள் காதில் வந்து விழுந்து கொண் டிருந்தன. வீட்டுக்கு முன்னால் தெருவில் மனித நடமாட்டமும் பேச்கக் குரலும் கேட்டன. எல்லாம் கலியாண வீட்டுச் சந்திகள்தாம்.

ரகுமத்தின் புலனில் பாதி அழுது வடியும் தனது எதிர் காலத்தைப் பற்றிச் சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தது. மற்றொரு பாதி கலியாண வீட்டுச் சந்திகளைக் கிரகித்துக் கொண்டிருந்தது.

முடியிருந்த கண்களைத் திறந்து இருட்டைப் பார்க்க வேண்டுமென்று நினைத்தாள். ஆனால்! அந்தக் கண்க களுக்குள் காதர் நின்றாள், கண்களைத் திறந்தால் அவன் நழுவி விடுவானோ? அவள் கண்களைத் திறக்கவில்லை. வாழ்க்கையில் நழுவி விட்டவனை, நிலையில் இழுத்துப் பிடித்து நிறுத்த முயன்றாளா? முயல்வதற்கு என்ன இருக்கிறது? உயிர் இருக்கும் வரை அவன் உள்ளாம் இருக்கும் வரை அவன் நிலையும் இருக்கும். அது மறக்காது. மறக்கக் கூடிய வகையிலா அவன் அன்பு செலுத்தினான்! அவன் மனம் அசை போடத் தொடங்கியது.

அன்று மாலை ஹரே கலகலப்பும் கட்டுக்கோப்பும் நிறைந்திருந்தது! நாளை வரப்போகும் ஹஜ்ஜரப் பெருநாளைக் கொண்டாடுவதற்காக, மக்கள் சுறுசுறுப்பாக இயங்கிக் கொண்டிருந்தனர், ரகுமத்தின் வீட்டிலும் அதே நிலைதான்.

ரகுமத்தின் காக்கா செய்யது, தைக்கக் கொடுத்திருந்த உடுப்புகளை எடுப்பதற்காகக் கடைத் தெருவுக்குப் போயிருந்தான். தாயார் கறிபுளி வாங்கச் சந்தைக்குப் போய் விட்டாள். ரகுமத்து காலையில் இருந்து வீட்டு வேலை களை யெல்லாம் செய்து முடித்துவிட்டாள். கருக்களானதும்

வீட்டுக்குள் மஞ்சள் நீர் தெளித்துச் சாம்பிராணி தூபம் போட வேண்டிய வேலைதான் இருந்தது. அத்தோடு இன்னுமொரு வேலை? மருதாணி அரைத்து கையில் இட்டுக் கொள்ளும் வேலைதான் அது.

எந்த இல்லாமியப் பெண்ணுக்கும் மருதாணி போட்டு கொள்ளவில்லையென்றால் பெருநாள், கொண்டாட்டமாக இருக்காது. எனவே ரகுமத்து முற்றத்தில் நின்ற மருதாணி மரத்தை நோக்கி நடந்தாள்.

மரம் சற்று வயதானது, கீழே நின்று ஆய்வதற்கு இவைகள் இல்லை. எனவே மரத்தில் ஏறி ஒரு கந்தில் சாய்ந்து நின்றபடி மற்றொரு கந்தில் இருந்த இவைகளை ஆய்ந்து கொண்டிருந்தாள் ரகுமத்து.

அந்தச் சமயம் பார்த்துதானா அவன் வரவேண்டும்? கைய்யதிடம் மருதாணி இவை வாங்கிப் போக வந்தான் காதர். தலைவாசல் கதவைத் திறந்து கொண்டு வளவுக்குள் வந்து விட்டான் அவன். காதரைச் கண்டவுடன் ரகுமத்துக்கு ஒன்றுமே ஒடவில்லை. வெட்கத்தில் அவன் நெஞ்சு குவிந்தது, முகம் சிவந்து வியர்வை அரும்பியது. வேறு வழியில்லை. அவசரவசரமாகக் கீழே இறங்க முயன்றாள், முடியவில்லை. சேலை சதி செய்தது. அவன் சேலை ஒரு மொட்டைக் கந்தில் சொருகிக் கொண்டு அவளைத் திண்டாட வைத்தது பூமியை நோக்கி ஒருகாலும் கந்தில் ஒரு காலுமாகத் தவித்தாள்.

ரகுமத்தை மரத்தில் பார்த்த காதர் தனக்குள் இலே சாகச் சிரித்தபடி வெளியே போக முனைந்தான் ஆனால் அவன் நிலையைப் பார்த்ததும், ஆபத்துக்குப் பாவ மில்லை என்ற உண்மை புரிந்தது. ஒரே பாய்ச்சலில் ரகுமத்தை அணுகி அவன் இடையில் கை கொடுத்துக் கீழே இறக்கினான்.

அவ்வளவுதான். கலைந்த தன் சேலையை அள்ளிப் பிழித்தபடி ஒடினாள். ஒடிச் சமயலறைக்குள் மறைந்து

விட்டாள். வெட்கத்தால் உடலும் உள்ளும் துடித்தன, அவனுக்கு.

ரகுமத்தைத் தொட்டு இறக்கிய காதர், அவள் கூந்தலில் இருந்து நழுவிய மருதாணிப் பூவை மறக்கவில்லை. அவள் ஒடி மறைந்ததும், கீழே கிடைந் மருதாணிப் பூவை எடுத்து அவள் மறைந்த இடத்தைப் பார்த்தபடி ஒரு புன் சிரிப் போடு முகர்ந்தான்; முகர்ந்தபடி நகர்ந்தான்.

அவனது அந்தச் சிரிப்பிலே அவள் துவண்டாள். அவன் செயலிலே தன்னை மறந்தாள், அவன் தொட்ட இடத்தை யும் அதில் கிடைத்த உணர்வையும் என்னி அவள் நெஞ்சு தவித்தது, உடலெல்லாம் சிலிர்த்தது. நினைவிலே இன்பத்தை அனுபவிக்கும் பொழுது உணர்விலே எத்தனை வேதனை? அந்த வேதனையிலேயும் இனிமை இருக்கிறதே!

உணர்ச்சி அலைகள் கொந்தளித்த நிலையில் எல்லா வற்றையும் மறந்து தன் இடுப்பை அவன் தொட்டுப் பிடித்த உணர்வை என்னி விமமியது அவள் நெஞ்சு அவனது அந்தப் பிடியிலே அவள் அடைந்த கத கதப்பு! ஆண்மையின் அமுத்தம்!

“மூம்மா.....!”

நெஞ்சுக்குள் ஏதோ அடைத்துக் கொண்டது போல் திக்கு முக்காடியபடி கன் விழித்தாள் ரகுமத்து. இருட்டா கிக் கிடைந்தது! தின்னையில் எரிந்து கொண்டிருந்த விளக்கு அணைந்து விட்டது போலும், எல்லான் வீட்டுக் கந்தி மும்முரமாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தது.

பக்கத்து வீட்டுக் கதவு திறக்கும் ஓசை! அதையடுத்துக் கூரையில் தூங்கிக் கொண்டிருந்ந கோழியொன்று கொக்கரித்தது. தெருவிலே காரோன்று கல்யாண வீட்டை நோக்கி ஒடுக்கிறது. தின்னையில் படுத்துக் கொண்டிருந்த அவள் தாய் இருமிய சத்தம் கேட்டதும் தாயைச் சற்றி அவள் என்னங்கள் கழுன்றன.

உம்மாவின் மனதில் இருந்த ஆசை; அதற்கு மாறாக அங்கே நடக்கப் போகும் கல்யாணம்; பாபம் அந்தத் தாய் உள்ளும் என்ன பாடுபடும்। வேதனைக்கு மேல் வேதனை, என்னங்களில் மட்டுமல்ல வாழ்க்கையிலும் கூடத்தான்.

இல்லாமியப் பண்பாட்டில் விவாகமாவதற்கு முன் ஒரு ஆணும் பெண்ணும் நட்புவு கொள்வது ஒழுக்கம் கெட்ட செயல்தான். இருந்தும் ‘இனங்கள்று பயமறியாது’ என்பதற்கிணங்க, ஆசை நிறைந்த உள்ளத்தோடு அன்பு செலுத்தினார்கள். இருவரும், காதர் ஒரு தமிழ் ஆசிரியன்; ரகுமத்து ஏழாவது வரை படித்தவள் எனவே பண்பும் நாகர்கழும் தெரிந்து ஆசைக்கு வேக முட்டாமல் இடம் பொருள் அறிந்து தங்கள் ஆண்பை வளர்த்துக் கொண்டார்கள்.

சமய சந்தர்ப்பங்களில்—விவாகம் வானுவகில் நிச்சயிக்கப்படுகிறது — என்று வேதாந்தம் பேசுவார்கள், முதியவர்கள், ஆனால்! இங்கே தாய் தந்தையர்கள் தாம் மக்களின் விவாகத்தை நிச்சயிக்கிறார்கள். அதிலும் ஆண்களின் தாய் தந்தையர்கள் என்ன நினைக்கிறார்களோ அதுதான் இறைவன் கட்டளை. அந்தச் கட்டளை காதரைப் பணிய வைத்தது ரகுமத்தைப் பலி வாங்கி விட்டது.

இன்றிரவு அங்கே காதருக்குக் கலியானம்! அவன், அங்கே மணக்கோலத்தில் காட்சியளிக்கிறான் இங்கே இவள் பின்மாகிக் கொண்டிருக்கிறாள்.

சமுதாயமும் அதன் சம்பிரதாயங்களும் அவிழ்க்க முடியாத சிக்கல்! புரிந்து கொள்ள முடியாத புதிர்! இல்லையென்றால் நாலு பேருக்கு முன்னால் தாலிக்கட்டுவதன் மூலம் முன் பின் கெரியாத ஒருத்தி மனைவியாவதும், நாலு வருசங்கள் பழகி அன்பு செலுத்திய ஒருத்தி வேற்றாருமாகி விடும் அறபுதம் நிகழ்கிறதே!

காதர் வாழ்க்கையில் நல்லவன்! ஆனால் தாய் தந்தையர்கள் முன்னால் ஒரு கோழை? ஐந்து ஏக்கர் வேளாண்மை நிலமும், ஒரு புதிய வீடும் சில ஆயிரம் ரூபாய்களும்

வேவையைச் சுவபமாக்கி விட்டன. அவன் மாப்பிள்ளையாகிக் கொண்டிருக்கிறான், முன் பின் தெரியாத ஒரு பெண்ணை மனவியாக்கிக் கொள்ள.

வெட்டி சத்தமும் பெண்ணையின் குரவை ஒலியும் ரகு மத்தின் கழுத்தைப் பிடித்து நெரித்துக் கொண்டிருந்தன. அந்த வேளையிலே தன் வீட்டில் இருந்து பெண் வீட்டை நோக்கி மாலை அணிந்து மாப்பிள்ளையாக நடைபோட்டுக் கொண்டிருந்தான் காதரி!

இருங்கு கிடற்ற தெருவெல்லாம் 'கியாள்' விளக்கு களின் ஒளி வெள்ளம் ரயிகிறது. ஊர் பிரமுகர்கள் அரபி மொழியிலே அமைந்த வாழ்த்துப் பாடல்களைப் பாடிக் கொண்டு முன்னால் வர பின்னால் காதரி மாப்பிள்ளையாக வந்து கொண்டிருந்தான். மழை பெய்யவில்லை வெயில் எரிக்கவில்லை; நடு நிசியில் குடை பிடித்து வந்து கொண்டிருந்தான் அவன்.

சந்தடி கேட்டுத் திண்ணையில் படுத்திருந்த ரகுமத் தின் தாயார் கண் விழித்தாள். கலியாண ஊர்வலம் விட்டை நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது. திண்ணையில் உட்கார்ந்திருந்தபடியே சாத்தியிருந்த வீட்டுக் கதவைப் பார்த்தாள், பிறகு:

"ரகுமத்து! ரகுமத்து!!!" என்று மகனை எழுப் பினாள்.

"என்னும்மா....!!" ரகுமத்து குரல் கொடுத்தாள்.

"ஊர்வலம் வருகுது புள்ள...!!"

"நமக்கென்ன உம்மா!"

"ஊர்வலம் பாக்க நீ வரல்லியா புள்ள?"

"என்னத்த பாக்கிற உம்மா! நானும் ஒரு நாளைக்கு ஊர்வலமாப் போறவள்தானே!"

ரகுமத்து எந்த ஊர்வலத்தைப் பற்றிக் கொண்னாள் என்பது அந்தத் தாய்க்குத் தெரியாது. தெரிந்து கொள்ள அந்த முதியவள் முயலவில்லை.

ஒரு நாள் ஒரு பொழுது

அது ஒரு சாம்ராச்சியம்! ஆமாம் எழுத்தாளனின் சாம்ராச்சியம்!

மகிகள் மனதை மாபெரும் மாற்றங்குக்குள்ளாக்கும் ஆற்றல் யடைத்த எழுத்தாளனுக்கு சாம்ராச்சியம் ஒன்று தேவைதான். அவ்வாறான ஒரு சாம்ராச்சியத்தின் அதிபதி யாக இருந்தவரிதாம் திருவாளர் பரப்பிரம்ம.

கடந்த காலத்துக்கும் எதிர் காலத்துக்கும் இடையே உள்ள மேடு பள்ளங்களை கற்பண மெருகோடு எவன் சமப்படுத்துகிறானோ அவனே எழுத்தாளன் என்பது அவருடைய கொள்கை.

உண்மைக்கும் அறிவு பூர்வமான சிந்தனைக்கும் இடையே நின்று தார்மீக அடிப்படையில் ஒரு வலுவான சமுதாயத்தை உருவாக்குபவன் எவனோ அவன் எழுத்தாளன்.

சத்தியத்தை எழுதுபவன் மட்டுமல்ல, அந்த சத்தியம் எங்கிருந்து வந்தாலும் அதை ஏற்றுக் கொள்ளும் தெரியம் எவனிடம் இருக்கிறதோ அவன் எழுத்தாளன்.

இந்த ஆற்றல் நிறைந்த வெளிப்பாட்டிலேதான் மங்கள ஒலியின் மத்தியிலே மரண ஒலத்தையும், மரண ஒலத்தின் மத்தியிலே முதல் இரவின் வளையோசையையும் எழுதிக் காட்ட முடிகிறது.

இத்தகைய ஒரு நெஞ்சமுத்தம்தான் ஒரு எழுத்தாள் னுக்குத் தேவை, அதுதான் அவனுடைய ஆயுதம்!

இக்கோட்பாடுகளையெல்லாம் ஒரு வெள்ளைத்தாளில் எழுதிவிட்டு நிமிர்ந்தார் பரப்பிரம்மம்.

அவ்வேளை வாசலிலே பெண்கள் பேசும் குரல் கேட்டது. பரப்பிரம்மம் மெதுவாக எட்டிப் பார்த்தார். அங்கே வாசலிலே மூன்று பெண்கள் நின்று கொண்டிருந்தார்கள்.

எழுத்தாளர் பரப்பிரம்மம் தமது பார்வையை சமய வறைப் பக்கம் திருப்பி,

“டேய்...!” என்றார் — மனைவியை இப்படித்தான் அவர் அழைப்பது,

அந்த ‘டேய்’ முந்தானையில் கையைத் துடைத்துக் கொண்டு “என்ன வேணும்?” என்று கேட்டது.

“அங்கே வாசலில் யாரோ வந்து நிற்கிறார்கள்: யாரென்று பாரேன்?” என்றார்.

சிறிது நேரத்துக்குப் பின் மூன்று பெண்கள் எழுத்தாளர் மனைவியைப் பின் தொடர்ந்து வந்தார்கள். அவர்களின் வருகையை அத்தர் வாசனை கட்டியம் கூறியது.

“இவங்க ஒங்களைப் பாக்க வந்தாங்களாம்”, என்று கூறிவிட்டு மனைவி போய்விட்டாள்.

“வணக்கம் சார்!” என்று கூறி அங்கே வந்த மூன்று பெண்களும் கை குவித்தனர்.

அவருடைய அந்த சாம்ராச்சியத்தில் ஒரு நாற்காலி தான் உண்டு! எனவே வீட்டுக்குள் புகுந்து ஒரு பக்கில்

பெட்டியைக் கொண்டு வந்து வைத்தார், அது சங்கப் பலகை; மூன்று பெண்களையும் ஏற்றுக் கொண்டது.

“கலைமகள், அலை மகள், மலைமகள் போன்று மூவர் வந்திருக்கிறீர்கள்! உங்களைப் பற்றி நான் தெரிந்து கொள்ளலாமா?” என்று கேட்டார்.

“நாங்கள் பல்கலைக்கழக மாணவிகள் சார்! லீவில் வந்திருக்கிறோம். அப்படியே உங்களையும் பார்த்துக் கொண்டு போகலாம் என்று வந்தோம்.”

“மிக்க மகிழ்ச்சி! என் கதைகளைப் படித்திருக்கிறீர்களா?” எழுத்தாளர் கேட்டார்.

“என்ன சார்! அப்படிக் கேட்டு விட்டார்கள்? உங்கள் கதைகளைப் படித்த பிறகுதான் மற்ற விசயங்கள்” என்றாள் ஒரு பெண்.

எழுத்தாளர் பரப்பிரம்மத்தின் நெஞ்ச கொஞ்சம் நிமிர்ந்தது

“சார்! எங்களுக்குச் சில சந்தேகங்கள்; அவற்றை உங்களிடம் கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ளவே உங்களிடம் வந்தோம்.”

“தாராளமாகக் கேளுங்கள்; என்று தன்னம்பிக்கை யோடு கூறினார் பரப்பிரம்மம்.

“எழுத்தாளர் ஆவதற்கு என்ன சார் முக்கியம்!” கேட்டாள் ஒரு பெண்.

“பிறவி!”

ஒரே வார்த்தையில் பதில் கூறினார் பரப்பிரம்மம். பெண்கள் மூர்கும் ஒருவர் முகத்தை ஒருவர் பார்த்து விழித் தனர்.

விசயத்தைப் புரிந்து கொண்ட எழுத்தாளர் மேலும் கூறினார்.

“எழுத்தாளனை உருவாக்க முடியாது. அவன் பிறக்க வேண்டும்!” என்று கூறினார்.

“அப்படியென்றால்?” மற்றொரு பெண் கேட்டாள்.

“பூமிக்கடியில் கிடக்கும் கற்களையெல்லாம் எடுத்து மாணிக்கக்கல்லாக மெருகேற்ற முடியுமா?”

உற்பத்தியிலேயே அது மாணிக்கக் கல்லாக இருக்க வேண்டும்; இப்பொழுது உங்களுக்குப் புரியும்” என்று நினைக்கிறேன்.

புரிந்து கொண்டது போல் மூவரும் தலையசைத்தனர்.

“பத்திரிகையாளனுக்கும் எழுத்தாளனுக்கும் உள்ள ஒற்றுமை வேற்றுமைகளைச் சொல்லுங்க சார்!”

பரப்பிரம்மம் தனது குரலைக் கொஞ்சம் சரிப்படுத்திக் கொண்டார்.

“நாட்டின் செய்திகளுக்கு அழுத்தம் கொடுப்பவன் பத்திரிகையாளன், மகிளின் வாழ்க்கைக்கு அர்த்தம் தரு பவன் எழுத்தாளன்.”

“பத்திரிகையாளன் தொழிலுக்கு உழைக்கிறான். எழுத்தாளன் புகழுக்காக எழுதுகிறான்.”

“ஏன் சார்? உங்களுடைய சிறுகதை ஒன்றில் தமிழ் நாகரீகம் பற்றிக் கூறியிருக்கிறீர்களே? அது பற்றிக் கொஞ்சம் விளக்கமாகச் சொல்லுங்களேன்” ஒரு பெண் கேட்டாள்.

“நாகரீகம் என்பது காரை முள்ளில் துணியைப் போட்டு விட்டு இழுத்துப் பியக்கும் முயற்சியல்ல! மென்மையான மன உணர்வுகளின் வெளிப்பாடு” — இப்படி எழுதியிருக்கிறேனே! அதைத்தானே கேட்கிறீர்கள்?

“ஆமாம் சார்! அதைத்தான் சொல்லுங்கள்.”

“நாகரீகம் என்றால் என்ன?”

பரப்பிரம்மம் இப்படி ஒரு கேள்வியைப் போட்டுக் கொண்டு நிமிர்ந்து உட்கார்ந்தார்.

“நாகரீகம் என்பது ஒழுக்கம், அழகு, மரியாதை நளின மான மனிதத் தன்மையின் வெளிப்பாடு, பிறர் மனம் புண் படாமல் வாழும் வாழ்க்கை முறை! இவைகள் தாம் நாகரீகம்!”

“இன்று நேற்றலை. இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு மேலாக நாம் பாதுகாத்து வரும் மரபு இது”.

“பண்டைக் காலத்தில் நமது முன்னோர்கள் வாழ்ந்த வாழ்க்கை முறை, இந்தக் காலத்து வாழ்க்கை முறையோடு இசைந்து செல்வதே அதன் வெற்றி! இதுதான் தமிழ் நாகரீகம்; புரிகிறதா உங்களுக்கு?”

“புரிகிறது சார்! சொல்லுங்கள்” என்றாள், மற்றொரு பெண்.

எழுத்தாளர் பரப்பிரம்மத்தின் சிந்தனை பெருக்கெடுத்தது. இனி அதைத் தடுத்து நிறுத்த முடியாது. அவர் அந்தப் பெண்களை ஒரு முறை பார்த்து விட்டுப் பேசத் தொடங்கினார்.

“எதைப் புரிந்து கொண்டார்கள்? சதை பிளந்து இரத்தம் வடிவது போன்ற உதடுகள்! நெற்றியிலே

நெருப்புத் துண்டை ஓட்டி வைத்தது போன்று பொட்டு! உடலை மட்டுமல்ல உள்ளத்தையும் திறந்து காட்டுகின்ற ஆடையலங்காரர்! இவைகள்தாம் நாகரீகம் என்று நம் தமிழ்ப் பெண்கள் கருதுகிறார்கள்.”

“தமிழ் இனத்திற்குத் தீவினை வேறெங்குமிருந்து வரவேண்டியதில்லை, இன்றைய மனப்பான்மையே போதும் நம்மைச் சாக்டிக்க!”

“இரு இனத்தின் பண்பாட்டைப் பாதுகாக்கும் பொறுப்பு பெண்ணிடம்தான் இருக்கிறது. பண்புள்ள ஒரு பெண்தான் பயனுள்ள ஒரு பிள்ளையைப் பெற முடியும்.”

“கவர்ச்சிதான் நாகரீகம் என்றால் நம் பெண்கள் இருக்க வேண்டிய இடம் புடவைக் கடை கண்ணாடிப் பெட்டிகள் தாம்!”

பரப்பிரம்ம பேச்சை நிறுத்தி விட்டு மேசை மேல் இருந்த செம்பை எடுத்து நீர் பருகினார்.

மூன்று பெண்களின் முகங்களும் வியர்த்துக் கொட்டின, ஒருத்தி மற்றவளின் காதுக்குள் “போவோமா?” என்று கிச்கிசுத்தாள்.

இதற்குள் மற்றொரு பெண் “ஏன்சார்! தமிழ்மொழி பற்றி உங்கள் கருத்தென்ன?” என்று பேச்சைத் தொடக்கி விட்டாள்.

பரப்பிரம்ம வாயைத் துடைத்து விட்டுப் பேச வானார்.

“தமிழ் மிகத் தொன்மையானது. அழிக்க முடியாத அரும்பெரும் காப்பியங்களைத் தன்னகத்தே கொண்டிருப்பது, இந்தத் தமிழ் மொழி! பல ஆயிரம் வருடங்களுக்கு

முன் தோன்றி வளர்ந்து, வாழ்ந்து உலகெலாம் வேருஸ்றி நிலைத்து நிற்கும் இந்தத் தமிழ் மொழி பெற்றிருக்கும் இலக்கியச் செல்வங்கள் ஏராளம்.”

“அந்தப் பண்டைய இலக்கியங்கள் காலத்தை வென்று இன்றைய சமுதாயத்தின் உள்ளத் துடிப்புகளை வெளிப் படுத்துகின்றனவே? இது ஒன்று போதும் இன்னும் பல ஆயிரம் ஆண்டுகள் தமிழ் வாழ்வதற்கு”

தமிழ் சாகிறது என்று கூச்சல் போடுகிறார்களே? அவர்களை நாம் மன்னித்து விடுவோம்! ஆனால்! தமிழ் நாகரீகம் பண்பாடு இவைகள் புதை குழியில் வைக்கப் படுகிறதே? இது பற்றி ஏன் யாரும் பேசுவதில்லை?”

“பண்டைய காலத்தில் இருந்தே இறுக்கமான மனித உணர்வுகளுக்கு மதிப்புக் கொடுத்து வந்தவர்கள் நாம், பல நூறு ஆண்டுகளாக ஆத்ம சோதனை என்ற மயான பூமி யிலே தங்களைச் சாம்பலாககிக் கொண்ட நமது அறிஞர்கள் இலக்கியப் படைப்பாளிகளின் அரும்பெரும் சாதனங்களை யெல்லாம், அழித்து ஒழிக்க பிறகு தமிழ்க்கு என்ன வேலை இருக்கிறது? என்று கேட்கிறேன்.”

இப்படியொரு கேள்வியோடு எழுத்தாளர் பரப்பிரம்ம தன் பேச்சை நிறுத்திக் கொண்டார்.

மூன்று பெண்களும் வாயைடைத்துப் போய் உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தனர்.

“என்ன பேசாமல் இருக்கிறீர்களே?” என்று கேட்டார் எழுத்தாளர்.

“நீங்கள் சொல்வதெல்லாம் சரிதான் சார்” என்றாள் ஒருத்தி.

“சிலம்பம் விளையாடுவது போல் பிரச்சினைகளை நன்றாகச் சாடுகிறீர்கள் சார்!” என்றாள் மற்றொருத்தி.

இந்தப் பாராட்டுகள் எழுத்தாளர் நெஞ்சை நிமிர்த் தியது.

இந்தச் சமயத்தில் ஒரு பெண் மற்றவளின் காதுக்குள் “மனி பத்துடி!” என்றாள். இதையுடுத்து அந்த மூன்று ‘டி’க்களும் எழுந்து நின்றனர்.

“வணக்கம் சார்! உங்களைச் சந்தித்ததில் எவ்வளவோ விசயங்களைத் தெரிந்து கொண்டோம் சார்! நாங்கள் வருகிறோம்.”

முவரும் வணங்கி விடை பெற்றனர். எழுத்தாளர் பரப் பிரம்மம் வாசல் வரர் சென்று வழியனுப்பினிட்டு வந்தார், அந்த நடையிலே ஒரு ராஜ கம்பீரம், மிடுக்கு இருந்தது. வீட்டுக்குள் நுழைந்ததும் அவர் மனைவி எதிர்ப்பட்டாள்.

“என்ன? உங்கள் இலக்கிய சபா மண்டபம் முடிந்து விட்டதா? இனி நம்மட சமையல் சபா மண்டபத்தைப் பத்திக் கொள்கூட சொல்லுங்களேன்” என்றாள்.

அவருடைய இலக்கியச் செரிவான பேசிசைக் கேட்டு அவர் மனம் பெருமிதம் கொண்டது. மாபெரும் எழுத்தாளரின் மனைவியல்லவா? அப்படித்தான் பேசவாள், என்று நினைத்தபடி தமது பொக்கிணுப் பெட்டி— அது தான் அவருடைய சட்டைப்பையைத் துளாவினார். அங்கே இருந்து ஒரு இரண்டு ரூபாய் நோட்டும் இரண்டு ஐம்பது சதுக்குத்தியும் வெளியே வந்தன. அதை அவர் தன் மனைவியின் கையில் கொடுத்தார்.

இந்தச் சமயத்தில் பாட சாலைக்குப் போற அவர் மகள் வந்து நின்றாள்!

“ஏன் தம்பி பள்ளிக் கூடம் பேசக வில்லையா?” என்று கேட்டாள் எழுத்தாளர் மனைவி.

“தவணைப் பணம் கட்டல்ல வெளிய அனுப்பிட்டாங்கம்மா என்றாள் அவர் மகன்.

எழுத்தாளரை நிமிர்ந்து பார்த்தாள் அவர் மனைவி, நிமிர்ந்து நின்ற எழுத்தாளர் நெஞ்சு அந்தப் பார்வையில் உள் வாங்கியது.

தன் கையில் இருந்த காசைத் தன் மகன் கையில் கொடுத்து “தவணைப் பணத்தைக்கட்டிட்டு மிசிசுக் காசிக்கு பாலும் வாழைப்பழமும் வாங்கி வா தம்பி?” என்றார்.

இப்பொழுது மாபெரும் எழுத்தாளர் பரப்பிரம்மம் தமது சாம்ராச்சியத்தின் சிம்மாசனத்தில் இருந்து இறங்கிப் பூமிக்கு வந்திருந்தார்.

தலையணைக்குப் பதிலாக தமது இரு கரங்களையும் தலைக்குக் கீழே அணை கொடுத்துக் கூரை முகட்டைப் பார்த்தபடி படுத்திருந்தார் எழுத்தாளர்:

பண்டைய நாகரீகமும் பழம்பெரும் இலக்கியங்களும் அவர் சிந்தனையை விட்டு மறைந்து விட்டன. தமிழையும் தமிழன் நாகரீகத்தைப் பற்றிய கவலையும் இப்பொழுது அருக்கில்லை.

இருந்த கவலை ஒன்றுதான்.

இன்றையப் பொழுது எப்படிக் கழியும்?

“ஆம்! இலக்கியச் சேவை செய்யப் போகிறேன்” அறிவு சொல்லிற்று.

மனம் இலோசாகச் சிரித்துவிட்டு, ‘அது பயங்கரப் பாதை உனக்கு வேண்டாம்’

அறிவுக்குக் கோபம் வந்து விட்டது. ‘உனக்கு எப்பொழுதும் கொப்புத்தாவும் குணம்தான், முன்பெல்லாம் எழுது எழுது என்றாய்; இப்பொழுது என்னடாவென்றால் வேண்டாம் என்கிறாய்!’

‘கோபப்படாதே, உலகத்தின் ஓரக் கண்களில் சிக்கித் தீவிரந்த நான் கண்ட அனுபவம் உனக்கும் கிடைத்திருந்தால் நீ இப்படிப் பேச மாட்டாய், கண்ணைத் திறந்து கொண்டு ஏன் பள்ளத்தில் விழுவதற்கும் இலக்கியச் சேவை செய்வதற்கும் என்ன பொருத்தம்?’

‘இலக்கியச் சேவை! மனம் சிரித்தது பொருத்தமில்லாமலா? அர்த்தமில்லாமல் எதுவும் நடப்பதில்லை தம்பி! அர்த்தமற்ற பேச்சு. அறிவு முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டது.

‘ஆரம்பத்தில் நீ அப்படித்தான். முட்டியின்தான் தலையைக் குனிந்து கொள்வாய். அனுபவதான் அர்த்தமாகிறது என்று உனக்குச் சொல்லாதா?’

‘நீ என்ன அனுபவத்தைக் கண்டு விட்டாய் ‘சுகவாசி’! அறிவுக்குக் கோபம் வந்து விட்டது.

‘நானும் காணவில்லை நீயும் காணவில்லை கண்டவர் களையாவது கேட்டிருக்கிறோமல்லவா?’

‘அவர்களும் வாழ்ந்து போனவர்கள் தானே?’

‘தாழ்ந்து போனவர்கள்! வாழ்ந்து வழிகாட்டியவர்கள்.

‘அவர்கள் காட்டிய பாதையைத்தான் நான் பின்பற்று கிறேன்’ அறிவுக்குக் கொஞ்சம் தெரியம் பிறந்தது.

பயங்கரப் பாதை

காலையில் வழக்கத்துக்கு மாறாகச் சற்று முன்ன தாகவே கண்விழித்தேன். சூரியன் உதயமாகவில்லை. சேலைக் கரை போன்று மஞ்சளும் கருப்பும் கலந்து அடிவானம் காட்சியளித்தது. காங்கள் கதறிக் கொண்டு விட்டுக்குமேல் பறந்தன. எனது குட்டி நாய் ‘ஜோவி’ ஒன்றுமில்லாத ஒன்றைப் பிடிப்பது போல் அங்குமிங்கும் பாய்ந்து விளையாடியது.

நான் ஒரு நாற்காலியில் உட்கார்ந்து வானத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். செய்வதற்கு ஒன்றுமில்லை; சிந்தனை சமூன்றது.

கண்ணுக்கெட்டிய தூரத்தில் இருந்த கடல் தன் அலைக் கரங்களைத் தட்டி ஆதவனை அழைத்தது. கடைசி முறையாகத் தன் கூவல் சத்துத்தை முடித்துக் கொண்டு சேவல் மரத்தில் இருந்து கீழே குதித்தது. குட்டி நாய் ‘ஜோவி’ சேவலைத் தூரத்தியது.

வாடைக் காற்று மெதுவாக உலகத்தைத் தடவிக் கொண்டிருந்தது, குளிரில் இருந்து என்னைப் பாதுகாத்துக் கொள்ள இரு கைகளையும் மார்பு மீது கட்டி அணைத்துக் கொண்டேன், இந்தச் சமயத்தில் எங்கிருந்தே ஒரு எண்ணத் துண்டு சிதறியது.

‘பத்திரிகைக்கு ஏதாவது எழுதலாமே!..’

உடனே மனம் கேட்டது “என்ன எழுத்தாளனாகப் போகிறாயா?”

‘எதை! அவர்கள் வாழ்ந்து துன்பப்பட்ட அந்தப் பயங்கர வாழ்க்கையையா?’

‘இல்லை, அவர்கள் இலக்கிய வாழ்க்கையை!

பஞ்சமும் பசியும் நிறைந்த அவர்கள் வாழ்க்கையையா? தாங்கள் கண்ணீர் விட்டதுமில்லாமல் தங்கள் பெண்டு பிள்ளைகள் கண்ணீர் விடுவதைப் பார்த்துக் கதறியமுத அவர்கள் வாழ்க்கையையா?’

அறிவுகு என்ன பதில் சொல்லுதென்று தெரியவில்லை ஒரு விதமாகத் தட்டுத் தடுமாறிக் கொண்டு இல்லை. அவர்கள் செய்த சேவையை.’

‘சேவையினாலே எல்லாம் பூரணத்துவம் ஆகிவிடும் என்று என்னுகிறாயா?’

அதுதானே ஊழிக் கூத்தின் தத்துவம்.

அது தேவர்களுக்குத் தம்பி! மனிதாகள் வாழுவேண்டிய வர்கள்; வாழ்க்கைத் தத்துவத்தைத்தான் முதலில் உணர வேண்டும்.

‘வாழ்க்கையும் ஒரு சேவதானே?’

‘கடமையின் வரம்புக்குள் செய்யும்பொழுது வாழ்க்கை சேவயாகும். நீ புகழ்ச்சியை விரும்புகிறாய், அது மின் மினிப் பூச்சி! இருட்டிலேதான் ஓளிவீசும்; ஆனால் உண்ண நம்பி ஒட்டிய வயிறுடன் வீட்டு முலையில் முடங்கிக் கிடக்கும் உன் சொந்தங்களுக்கும் செய்ய வேண்டிய கடமையைப் பற்றிக் கவலையில்லையா உனக்கு?’

‘இலக்கியச் சேவை சமூகத்துக்குச் செய்வது சமூகம் என்னை வாழுவைக்கும்.’

அதனால்தான் சொல்கிறேன் நீ பயங்கரப் பாதையை நோக்கி செல்கிறாய் என்று. இளாநீர் குடிப்பவனுக்கு மரத்தைப் பற்றிய கவலை இருப்பதில்லை! அவனுக்கு வேண்டியது இளாநீர் தான்! இப்படித்தான் இருக்கிறார்கள்

இலக்கிய ரசிகரிகள். அவர்களுக்கு வேண்டியது இலக்கியம் ஆகியவனைப் பற்றிக் கவலையில்லை. அவர்களுக்கு இலக்கியம் ஒரு பலிபீடம்! ஆயிரக்கணக்கான அறிவுச் சுடர்களைப் பலியாக்கி விட்டது இந்த இலக்கிய பீடம்! நீ அதற்கொரு போடுகாயாகப் போகிறாயா? என்னே?’

அறிவு பயந்து விட்டது என்ன? ‘இலக்கியம் ஒரு பலிபீடமா?’

மனம் சிரித்தது; அதற்கு வெற்றி கிடைக்கப் போவதில் ஒரு நம்பிக்கை.

‘இவ்வளவுதான்? உலகமும் உண்மையும் தெரியாமல் உள்ள விட்டாய் போலும். கேள்! இலக்கியத்தின் சரித்திரத்தை, மனம் உற்சாகத்துடன் பேச ஆரம்பித்தது.

இலக்கியம் ஒரு நந்தவனம்தான், அதன் மலர் மணம் உண்ணைப் பரவசப் படுத்தலாம், வெகு தூரத்துக்கப்பால் இருக்கும் புழை ஏனி உண்ணை வா! வா!! என்றழைக்கலாம். அதில் மயங்கிக் காலை எடுத்து வைத்தாயோ? உன் காலை வாரியடித்து வாழ்க்கைப் பல்லைப் பிடிங்கிவிடும்.

இலக்கியச் சேவை செய்தவர்கள் என்னிறந்தவர்கள். கவிஜன், கதாசிரியர்கள், நாடகாசிரியர்கள், அறிஞர்கள், பெரும்பாலும் அவர்கள் எல்லாரையும் பளி வாங்கி விட்டது இந்த இலக்கிய பீடம்.

‘இரண்டாயிரம் வருடங்களுக்கு முன் கம்பர்மகன் அம்பிகாபதி வாழ்ந்தான், அவன் கவிஞர்! இலக்கியச் சேவை செய்யப் பிறந்தவன். ஆனால் உருவாக முன்பே உதறியடித்து விட்டது இந்த இலக்கியம் அவனை!

குலோத்துங்கன் சபையிலே வால்மீகியின் இராமாயணத்தை அடிப்படையாக வைத்துத் தமிழிலே இராமாயண

காவியம் இயற்ற ஒப்புக்கொண்டார் கம்பரி! புகழுக்கும் பொருளுக்கும் ஆசைப்பட்டுக்! அம்பிகாபதி அதை எதிர்த்தான் மறுத்தான்.

“தமிழ் இலக்கியம் எப்பொழுதும் பிச்சை வாங்கிய தில்லை, முத்தமிழிலேயே முழுக்காவியம் இயற்றவேண்டுமென்றான்.”

மன்னன் மறுத்தான்; மற்றவர்கள் சிரித்தனர். அம்பிகாபதி யாரெயும் பொருட்படுத்தவில்லை.

“தமிழன் பீசை வாங்க மாட்டான்” என்று கர்ச்சித்தான். பலன் அரச அவையை விட்டு அப்புறப்படுத்தப்பட்டான். முடிவு என்ன தெரியுமா? ஓன்றைக் காரணமாக வைத்து மற்றொன்றுக்குப் பலவாங்கியது இலக்கிய பீடம், மன்னன் மகனைக் காதலித்தான் என்ற சாயையில்.

உடனே அறிவு குறுக்கிட்டது. இது பழைய கதை தமிழ் இலக்கியத்தில்.

ஏன் மேலை நாட்டிலக்கியம் வேண்டுமா? மனம் தொடர்ந்தது தன் ஆராய்ச்சியை.

மில்டன்! ஒரு மேலை நாட்டு இலக்கிய கரித்தா. அவன் கண்களில் இருந்து ஒடிய ஒவ்வொரு நீர்த் துளியும் ஒவ்வொரு காவியமாக உருவெடுத்தது. அவன் மகன் அவனது இலக்கியச் சேவைக்குக் கை கொடுத்தாள். ஏன் இயற்கை அவன் கண்களைக் குருடாக்கியதால்.

டோக்கியுட்டோ டோசோ! 51 ஆண்டுகள் இந்த உலகத்தில் வாழ்ந்தான்! இல்லை! வாழ்க்கையுடன் போராடினான், அவன் கவி பாடினான் இலக்கியம் வாழ! இலக்கியச் சேவைதான் அவன் வாழ்வாக இருந்தது. இதற்கு இலக்கிய பீடம் கொடுத்த பரிசு என்ன? ஏழாண்டுச் சிறை வாசம். ஒரே தொல்லை, வாழ்வு துன்பக்காடு, பசி, பிணி, முடிவில் இலக்கியமே அவனைப் பலி வாங்கியது.

மகாகவி புல்கின்! கண்ணீரையும் கவிதையையும் இலக்கிய பீடத்துக்கு அர்ப்பணித்தவன். இயற்கையை இலக்கியமாக்கினான், செடிகளின் இலை அசைவிலே அவன் கவியோசை கிளம்பியது! அவனது ஒவ்வொரு கவிதையும் துயரத்தின் சாயைதான். துன்பம் அவனுக்குக் குடை பிடித்தது அப்பொழுதும் அவன் இலக்கிய சேவை செய்தான். பலன்? “வறுமையின் உச்சியிலே நான் தனியாக விடப்பட்டேன்” என்று அழுது கொண்டே செத்தான் இல்லை இலக்கியம் கொலை செய்தது அவனை.

இஸ்மைவன்சன்! “ஓளிக்குமுன் இருள் என்ன செய்ய மென்று கேட்டான். பாத்திரங்களைப் பேனா முனையில் நடக்கவிட்டுப் பார்த்தவன் அவன். அவனுக்கு என்னத்தைக் கொடுத்தது இந்த இலக்கிய பீடம்!”

வில்லியர்! இந்த உலகத்தைப் பார்த்து ஆசிரியப் பட்டான். பினிதான் அவனுக்கு வசந்த காலம், வறுமைதான் அவனுக்குத் தென்றல் காற்று. வாழ்பவர்களைப் பார்த்து சாவு தான் வந்தனை செய்ய வேண்டுமென்று கர்ச்சித்தான். பசி தாங்க முடியாது நோயின் அடிதாங்க முடியாது தற்கொலை செய்து கொண்டான்.

இஸ்மைன் பேக்! உலகத்துக்கு உண்மையைச் சொன்னவன் “கடவுளைத் தேடினேன் காணவில்லை சைத்தாங்கள் தான் கடவுளாக நடிக்கின்றன!” அவன் கதைகள், கவிதைகள் பித்தம் தெளியாத வெறும் உள்ளல் என்று ரசிகர் கூட்டம். “ஆம், நான் பைத்தியக்காரன் தான் இலக்கியச் சேவை செய்யச் சளைக்காத பைத்தியக்காரன் என்றான். முடிவு? ‘பித்தன்’ என்ற பட்டத்தை அளித்தது இலக்கிய பீடம்.

இது மேலை நாடு மறைத்து வைத்திருக்கும் இலக்கியத் தின் சரித்திரம். நம் தமிழ் நாட்டுக் கவியைத் தெரியுமா உனக்கு?

அமுதகிதம் பாடிய ஆற்றல் மிக்கக் கவிஞர்கள் அவன், குழுறும் தன் உள்ளத்தை இருக்கைகளாலும் அமுக்கிப் பிடித்தபடி.

உணர்ச்சி பொங்கக் கவி பாடினான், தமிழ் இலக்கியத்தில் மறுமலர்ச்சித் தேன் கலந்து ஊட்டியவன், இலக்கியத்துக்கு விடுதலை நந்தவன் தேச விடுதலைக்குப் பாடுப்பட்டவன்.

அன்றோரு நாள் மகாத்மா காந்தி முதல்முறையாக சென்னைக்கு விஜயம் செய்தார், நமது கவிக்குயிலைக் கண்டார். “இவர் யாரென்று” கேட்டார். ராஜாஜி சொன்னார். “இவர் எங்கள் நாட்டுக் கவி” என்று. மேதைதான். மேதையை அறியமுடியும். காந்திஜி சொன்னார். “இவரைப் பத்திரிமாகப் பாதுகாக்க வேண்டுமென்று” அத்தகைய மேதையை, கவிக்குஞ்சரத்தை, மகாகவி சுப்ரமணிய பாரதியை, இலக்கியம் காப்பாற்றியதா? இருக்க இடமின்றி உண்ண உணவின்றி நாடோடியாக கியது, அவனை இந்த இலக்கிய பீடம். காலமெல்லாம் கந்தல் கோட்டை அணிந்திருத்தான் பட்டினியால் பரி தவித்தான், முடிவில் யானையின் காலால் மிதித்துச் சாக டிக்கப்பட்டான். அவனது அந்தக் கோர மரணத்தைப் பார்த்துச் சிரித்தது இலக்கிய பீடம்!

புதுமைப் பித்தனை அறிந்திருக்கிறாயா? நீ? சிறு கதை மன்னன் அவன். கருத்துச் சொட்டும் கவிஞர், தமிழ் சிறுகதை இலக்கியத்திற்கு புது மெருகூட்டியவன் இலக்கியத்திலே அற்புதங்கள் புரிந்த ஜாலவித்ததக்காரன், அந்தப் புதுமை பித்தன், புகழை வெறுத்தவன், இலக்கிய சேவையே என் உயிர் மூச்ச என்றவன். எழுதி எழுதிக் குவித்தவன், எண்ணற்ற கதை மலர்களை இலக்கிய பீடத்திற்கு அர்ப்பணிந்தவன். தேகம் எலும்புக்கூடு; விரல்கள் வேப்பங்குச்சி, அவன் விரலிலே பேனா நாட்டியமாடியது, பாத்தி ரங்கள் சுயருபத்தில் பேசின, அவனிடம். மனித குலம் புதுமைகளைக் கண்டு பயப்படும் முயல் குட்டிகள் என்று வெளிப்படையாகச் சொன்னான். மனிதக் கும்பலைப் பார்த்து உருப்படியாக எதையும் செய்யத் திராணியற்ற மனிதப் புழுக்கள் என்று அறை கூவினான்.

சரிவதேச இலக்கியத்தில் எல்லைக் கோடு என்று போற்றுகின்றனர் அவன் எழுத்துக்களை! ஆனால் இலக்கிய பீடம் கொடுத்த பரிசு என்ன? வறுமை, காலமெல்லாம் மனக்கவலை, இவைகள்தாம் கிடைத்த பரிசு! நோய் வழிகாட்டியது, வறுமை குடை பிடித்தது, இலக்கியத்துக்காகவே வாழ்ந்தான். அவன் எழுத்து இலக்கியத்தை வளர்த்தது. அவன் பேச்சு இலக்கியத்தை சீராட்டியது. அவன் மூச்சு இலக்கியத்தைத் தாலாட்டியது. அவன் உயிர் இலக்கியத்துக்குப் பலியாகியது! சாகும்போதுகூட இலக்கிய உலகம் எப்படி இருக்கிறது?” என்று கேட்டு விட்டுத்தான் செத்தான். இன்றைய இலக்கிய பீடத்தின் சரித்திரத்திலே பலியாகிய கடைசி மனிதன் புதுமைப் பித்தன். தமிழ் இலக்கியத்திலே அமரன்! ஆனால் வறுமை யென்னும் மெத்தையிலே நோய் முள்ளுக்குத்தத் துன்ப வேதனையிலே உழன்றவன் அந்தப் புதுமைப் பித்தன்.

இலக்கிய பீடம் இன்னும் அலுத்துப் போகவில்லை. இன்னும் எத்தனையோ உயிர்கள் அதற்குத் தேவை. இரக்கம் என்பது அதனிடம் இல்லை. கருணாங்காட்ட அதற்கு நேரமில்லை. தனக்குச் சேவை செய்தவர்களை யெல்லாம் முதலை விழுங்குவதுபோல் வீழுங்கிவிட்டது இந்த இலக்கிய பீடம். எனவேதான் சொல்கிறேன். அந்தப் பயங்கரப் பாதை உனக்கு வேண்டாம் என்று. மனம் தன் நீண்ட பிரசங்கத்தை முடித்துக் கொண்டது.

அறிவு எதுவும் பேசவில்லை. பேசவதற்கு அதனிடம் ஒன்றுமில்லை. சிறிது நேரத்திற்குப் பின் “பயங்கரமான பாதைதான்” என்று ஒரு பெருமூச்சு விட்டது.

மனம் இலேசாகச் சிரித்தது.

“தேத்தன்னீர் ஆறுகிறது” என்று சொன்ன என் நண்பனின் குரல் கேட்டு என் சிந்தனையும் கலைந்தது.

ஆண் மகன்

புளியன் என்ற அரசன் ஆட்சி புரிந்ததாலோ அல்லது புளியமரங்கள் நிறைந்த காடாக இருந்ததாலோ என்னவோ அந்தத் தீவுக்கு புளியந்தீவு என்ற பெயர் ஏற்பட்டு விட்டது.

ஆரம்பத்தில் கெட்டவன் என்று பெயர் பெற்ற ஒருவன் நல்லவனாக மாறினாலும் முன்னுக்கு நிற்பது கெட்டவனை என்ற பெயர்தான். இதைப் போல நான்கு பக்கங்களும் தெருக்களால் இணைக்கப்பட்டும் கூட இன்னும் அது புளியந்தீவு என்ற பெயரைச் சமந்து கொண்டுதான் நின்றது.

காடாகக் கிடந்த இடம் இன்று நரமாகி விட்டது என்றாலும் பாம்பு போன தடம் போன்று காட்சியளிக்கும் தெருக்கள் இன்னும் அதன் பழங்காலப் பெருமைகளை எடுத்துக் கூறிக்கொண்டேதான் இருக்கின்றன.

இங்கே எத்தனையோ அதிசயங்கள். அதில் ஒன்று வைத் தியசாலைக்கும் சிறைச்சாலைக்கும் வித்தியாசம் இல்லை என்பதைக் காட்டுவது போல இரண்டு கட்டடங்களும் மிக நெருங்கி இருப்பதுதான்.

புளியந்தீவிலேயே மிகவும் பிரதானமான தெரு ஆஸ்பத் திரித் தெருதான். ஏனென்றால் அங்கே அற்புதங்கள் பல.

திமெரன்று யாராவது ஆஸ்பத்திரித் தெருவில் குதித்து விட்டால் முதலில் அவர்கள் கண்ணுக்குத் தென்படுவது இடம் மாற்றப்பட்டு உக்கி உருக்குவைந்து | போன பழைய சவக்காலைதான். நகரத்தின் மத்தியில் அந்தச் சவக்காலை ஏன் இருக்கிறது என்று கேட்டால் அது நமக்குப் புரியாத இரகசியம்.

இந்தச் சவக்காலைக்கு எதிர்ப்புறமாகத்தான் அந்தப் பிள்ளையார் கோயில் இருக்கிறது. கோயில் பிரமாண்டமாக இல்லாவிட்டாலும், அதன் மதில் மிகவும் பெரியது. பிள்ளையார் கோயிலுக்கு மறுபுறத்தில் ஒரு வித்தியா சாலை. இதன் கதவு எப்பொழுதும் சாத்தப்பட்டுத்தான் இருக்கும். என்றாலும் தற்காலக் குழந்தைகளை எதிர்கால அறிவாளிகளாக கும் பணியில் மிகவும் சுறுசுறுப்பாகப் பணியாற்றுகிறது இந்தக் கல்விக் கழகம்.

பிள்ளையார் கோயிலையும் கல்விச் சாலையையும் ஏக காலத்தில் தாண்டிச் செல்லும்பொழுது நம்மை வரவேற்பது அரசாங்க விருந்தினரை அடைத்து வைத்துக் காவல் செய்யும் சிறைச்சாலைதான். இந்தச் சமயத்தில் பகுத்தறிவாளன் சிந்தனை வேலை செய்ய ஆரம்பித்து விடும்.

அறிவுக்குப் பொருத்தமற்ற பக்தியும் வாழ்க்கைக்குப் பொருத்தமற்ற கல்வியும் ஒன்று சேர்ந்து மனிதனைச் சிறைச் சாலைக்குள் தள்ளிக்கொண்டிருக்கிறது. இயற்கையின் இந்த எடுத்துக்காட்டு பகுத்தறிவைப் பயன்படுத்த திராணி யற்ற மனிதனுக்கு எங்கே தெரியப் போகிறது? இதைக் கூடத் தெரிந்து கொள்ள முடியாத அளவுக்கு மங்கிப் போய் விட்டது நமது அறிவு நிலையம்.

இந்த சிந்தனை முடிவடையுமுன் இன்னொரு கட்டடத் துக்கு முன்னால் வந்துவிடுவோம். அது காயமே இது

பொய்யடா என்று சொல்லிக் கொள்பவர்களும் கூடத் தங்கள் உடல் காயத்துக்கு மருந்து கட்டப் போகும் இடம்! இந்த உலகத்தை விட்டு மறு உலகத்திற்குப் போகப் போகி றவர்களை மேளதாளத்துடன் அழைத்துச் செல்ல வரும் என்னுக்கு நாக்கில் இனிப்பைத் தடவி விட்டு மரணத்தில் இருந்து தப்பிக் கொள்ள ஒடி ஒழிந்துக் கொள்ளும் இடம் தான் அந்த வைத்தியசாலை கலியுகத்தில் விஞ்ஞானிகள் கண்டு பிடித்த நவவிங்கம்தான் அந்த வைத்தியசாலை. அந்த வைத்தியசாலைக்குப் பின்புறந்தான் அந்த மணல் புட்டி என்னும் இடம் இருக்கிறது.

மணல்புட்டி என்பதால் மண்மேடுகளை அங்கே காண முடியாது. ஆனால் மனிதனின் மனதைப் போன்று அழுக கேறிய துணிமுட்டைகளைத்தான் காணமுடியும். ஏனென்று கேட்கிறீர்களா? பிறர் நலத்திற்காகத் தன் முதுகெலும்பை உடைத்துக் கொள்ளும் தன்மை பெற்ற சலவைத் தொழிலாளிகள் வசிக்குமிடம்தான் அந்த மணல்புட்டி.

துணிகளில் இருந்து அப்புறப்படுத்தப்பட்ட அழுகுகள் அவர்கள் வாழ்க்கையில் ஓட்டிக் கொண்டதாலோ என்னவோ குடிசை என்ற பெயரில் அந்த குப்பை மேட்டில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள் அவர்கள்.

பட்டணத்தில் தனது சிறிய தாயாருடன் வாழ்ந்துவந்த வதனி, வயோதிகத் தந்தைக்கு கையுதவியாக வந்து சேர்ந்தாள் இந்த மணல் புட்டிக்கு. அறிவாளியாக இல்லா திருந்தாலும் எதையும் தெரிந்து கொள்ளும் அளவுக்குக் கற்றிருந்தாள். பட்டணத்தில் வாழ்ந்த வதனிக்கு பட்டிக் காடு போல் காட்சியளித்த மணல் புட்டியில் வாழ்வது கொஞ்சம் கடல்மாகத்தான் இருந்தது. என்றாலும் மாலை நேரத்தில் ஆற்றங்கரைப் பக்கம் உலாவி வருவதில் அந்தக் கஷ்டத்தை மறக்க முயன்றாள்.

அன்றொரு நாள் மாலை ஐந்து மணி இருக்கும். அந்த ஊருக்கே பெரிய கோயில் என்று பேசிக்கொள்ளும் பிள்ளையார் கோயிலுக்கு முன்னின்று கோயிலின் கோபுரத்தைப் பார்த்து கொண்டு நின்றாள் வதனி. என்னைக் கொண்டு தான் இந்தக் கோயிலின் கடவுளை மதிப்பிட வேண்டு மென்று சொல்வதுபோல் தலை நிமிர்ந்து நின்றது அந்தக் கோபுரம்! மாலைக் கதிரவனின் மஞ்சள் வெயில் கோபுரத் தின் செப்புக் கலசத்தில் விழுந்து அதைப் பொன் கலச மாக்கிக் கொண்டிருந்தது. அந்த மினுமினுப்பில் தன் உள்ளத்தைப் பறிகொடுத்துத் தன்னையே மறந்து நின்றாள் வதனி. அதே சமயம் அந்த வழியாகச் சென்று கொண்டிருந்த தெய்வனாயகத்தின் கண்கள் வதனியைப் பார்த்து விட்டன. அவன் கால்கள் தடைப்பட்டன. ஆடாமல் அசையாமல் அப்படியே நின்றான் அவன்.

“எவ்வளவு நேரம் அப்படி அவன் நின்றானோ அது அவனுக்குத் தெரியாது, சிறிது நேரத்திற்குப் பிறகு மெதுவாக அவள் அருகில் சென்றான். அவன் காதுக்குள் எவ்வளவு அழகாக இருக்கிறது அந்தக் கலசம்?” என்றான்.

“திரிபாராத இந்தக் கேள்வியால் அதிர்ச்சியுற்ற வதனி ஒன்றுமே பேசாமல் அவளைப் பார்த்தான். சந்தர்ப்பத்தைப் பயணப்படுத்தத் தெரிந்து கொண்ட தெய்வனாயகம் மெதுவாகச் சிரித்துக் கொண்டே;

“நீங்கள் இந்த ஊருக்குப் புதியவர், கோயிலைப் பார்த் திருக்க மாட்டார்கள், இது ஒரு கலைப் பொக்கிழும் வாருங் கள் காணபிக்கிறேன்” என்றாள்.

“இல்லை வேண்டாம்” என்று சொல்ல நினைத்தான் ஆனால் சொல்லவில்லை. அவனையே பார்த்துக் கொண்டு நின்றாள். அவனது கடைந்த பார்வையும் இனிமையான வார்த்தைகளும் மெதுவாக அவள் உள்ளத்தைக் கிள்ளி

விட்டன. பெண்மையின் மதில் போன்ற வெட்சம் அவளைத் தலைகுனிய வைத்தது.

“அதிலென்ன வாருங்கள் நான் துணை செய்கிறேன்” என்றான் தெய்வனாயகம். எல்லை கட்டந்த வெட்சத்தினி டையே எழுந்த ஆசையை அடக்க முடியாதவளாகத் துணிந்து அவளைப் பின்தொடர்ந்தாள் வதனி. சிறிது நேரத்தில் கோயிலைச் சுற்றிப் பார்த்துவிட்டு இருவரும் வெளி வந்தனர்.

“ஓ! இவ்வளவுதானா? இதற்குள் ஏன் நாங்கள் போகக் கூடாதாம்? என்ற கேள்வியோடு வெளியே வந்தாள் அவள். தெய்வ சந்திதானத்தில் அழகுத் தெய்வத்தின் சந்திப்புக் கொடுத்த மகிழ்ச்சியால் படியிறங்கினாள் அவள். சலனமற்றுக் கிடந்த குளத்தில் ஒரு கல்லைத் தாக்கிப் போட்டது போல் ஒரு அதிர்ச்சியை ஏற்படுத்திவிட்டுச் சென்றது இச் சிறு நிகழ்ச்சி.

கோயிலும் அப்படியேதான் இருந்தது கோபுரமும்கூடிய அழகுடன் விளங்கியது, புது புது மனிதர்களெல்லாம் வந்து போனார்கள், புதிதாக ஒரு தேங்காய் வெற்றிலை பாக்குக் கடைகூட அங்கே முளைத்துவிட்டது, வதனியும் வருவதை ஒரு வழக்கமாக்கிக் கொண்டாள்; ஆனால் தெய்வ நாயகம் மட்டும் அங்கு வரவில்லை.

எப்படியும் சந்திக்கலாம் என்ற நம்பிக்கையில் பத்து நாளாய் வந்துபோய்க் கொண்டிருந்தாள், வதனி. ஏனோ அவன் வரவில்லை.

அன்று அவள் மனம் வெகுவாக வேதனைப்பட்டது; வளமைக்கு மாறாக வெகு நேரம் காத்திருந்தாள் அன்றும் ஏமாற்றத்தைத் தவிர வேற்றுவும் நிகழ்வில்லை, உடைந்து போன உள்ளத்தை ஏமாற்றம் என்ற வெறும் வெளியில்

உதறிவிட்டுக் குடிசையை நோக்கிப் புறப்பட்டாள் வதனி! உள்ளத்தில் தோன்றி மறையும் ஓராயிரம் எண்ணங்களுக்கிடையில் அவள் நடந்தாள். தெருவோரத்தில் இருந்த மின்சார விளக்குகளின் வெளிச்சம் அவள் பயணத்தக்குப் பக்கதுணை புரிந்தது. அவள் நடந்து கொண்டே இருந்தாள். வாழ்க்கையில் சிறிது தன்மைபிக்கையை உண்டு பண்ணி விட்டுத் தன்னை வஞ்சித்த அந்த வரட்டு நிகழ்ச்சியை நினைத்துக் கொண்டே நடந்தாள். தெருவில் குறுக்கிட்ட வெளிச்சத்தைக் கடந்து இரண்டடி வைத்திருக்க மாட்டாள்;

“என்னைத் தெரியவில்லையா?” என்ற குரல் கேட்டுத் திடுக்கிட்டு நின்றாள் வதனி.

அவள் தன்னை அடையாளம் காணவில்லை என்று எண்ணிக் கொண்ட தெய்வனாயகம் அவள் அருகில் வந்து, “என்ன அதற்குள் மறந்து விட்டார்களா?” என்றான்.

“இல்லை...நான்...உங்க...” அவள் ஏதோ சொல்ல நினைத்தாள். வார்த்தைகள் வரவில்லை நிறுத்திக் கொண்டாள். யாருக்காக இத்தனை நாள் காத்து நின்றானோ? அவன் தன் முன்னால் நிற்பதைக் கண்டபொழுது!

சந்திரனின் குளிர்ந்த ஒளிக்குத்தன் உணர்ச்சியைத் தூண்டும் சக்தி இருக்கிறது என்பதை உடைத்தெரிந்து விட்டது அந்த அமாவாசை இருட்டு! அவன் எதையோ நினைத்துக் கொண்டு அவள் கரத்தைப் பிடித்தான், அவள் எதையோ நினைத்துக் கொண்டு அவளைப் பின் தொடர்ந்தாள், ஒருவருக்கும் தெரியாமல் இருவரும் இருளில் மறைந்தனர்.

தவறும் மறதியும்தான் மனிதன் தோன்றக் காரணம் என்று தீர்க்க தரிசனம் கூறப்பட்ட பின்பு தவறு செய்யும்

மனிதனில் குற்றமில்லையே? தாகம் என்று ஒன்று இருக்கும் வரை தண்ணீரும் அவசியம்தான் வாழ்க்கையென்றால் வாழைப்பழத் தோலில் வழுக்கி விழுத்தான் வேண்டுமென்ற நியதியை ஏற்படுத்திக் கொண்ட பிறகு, விவாகமாகாமல் குழந்தை பிறப்பது சாப்பாட்டுக்குப் பின் கையலம்புவது போலத்தான்.

வண்ணாரப் பெண் என்ற வடுவை மாற்ற வாழ்வு தேடி வழி பார்த்த வதனி கண்முடிவிழிப்பதற்குள் கால் தவறிக் காட்டு வழி நடந்து கொண்டிருந்தாள்.

தெய்வனாயகத்தைக் கண்டு தன் நிலைமையை சீர் படுத்திக் கொள்ளலாம் என்று எதிர்பார்த்தாள் அந்தப் பேதைப் பெண். அவன் வரவில்லை அவனுக்கென்ன அவன் ஆண்பிள்ளை; ஊரில் எத்தனையோ ஹோட்டல்கள், பசி வந்தால் சாப்பிடுவான் எங்கே எப்பொழுது? இதெல்லாம் என்ன கேள்வி! ஆனால் அவன் கதி?

கடைசி நம்பிக்கையில் அன்று அவனை அறிமுகப்படுத்தி வைத்த கோயிலுக்குச் சென்றாள். அன்றும் அமாவாசை நாள்தான், நன்றாக இருட்டி விட்டது. கோயிலுக்குப் பக்கத்தில் இருந்த வெற்றிலை பாக்குக் கடை வெளிச் சத்தில் வருகிற போகிறவர்களையெல்லாம் நன்றாகக் கவனித்துக் கொண்டிருந்தாள் வதனி.

காலம் எப்பொழுதும் மனிதனுக்கு நல்லதையே செய்து கொண்டிருப்பதில்லை, இந்த ரீதியில் தான் காலம் வதனியை மரணப் பாதைக்கு அழைத்துச் சென்றது! இல்லையென்றால் தெய்வனாயகம் அன்று அந்த வெற்றிலை பாக்குக் கடையில் தோன்றியிருக்க மாட்டான்.

அவன் கண்களை அகலத் திறந்து பார்த்தாள் ஆம்! தெய்வனாயகம்தான். அவன் அவனையே பார்த்துக் கொண்டு நின்றான்.

அவன் பூவும் தேங்காயும் கோவிலுக்குப் போய்க் கொண்டிருந்தான், அவன் அவனைப் பின் பெபாடர்ந்தாள், அவன் கோயில் வாசலில் கால் வைத்தும்.

“உங்களைத்தான் நில் லுங்கள் என்றாள் வதனி.

இந்தச் சத்தத்தைக் கேட்டுத் திரும்பிப் பார்த்தான் தெய்வனாயகம். அவனை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தாள் வதனி, ஆச்சரியத்துடன் அவனையே பார்த்துக் கொண்டு நின்றான் தெய்வனாயகம்.

“ஏன் அப்படிப் பார்க்கிறீர்கள்! அடையாளம் தெரியவில்லையா?”

“இல்லை வெகுநாட்களுக்குப் பிறகு எங்கே இவ்வளவு தூரம்? என்று தான் யோசிக்கிறேன்” என்றான்.

“உங்களிடம் ஒரு முக்கியமான சம்பவம் சொல்ல வந்தேன் நான்... நான் ஒரு குழந்தைக்குத் தாயாகப் போகிறேன்!” என்றாள் அவன்.

“உண்மையாகவா! அதன் தந்தை யார்?” என்றான் பரபரப்போடு.

அவன் நாணம் கலந்த சிரிப்போடு சொன்னாள்; “அன்று அமாவாசை இருட்டிலே நடந்ததை மறந்து விட மார்களா?” நீங்கள்தான் அதன்தந்தை!” இதைச் சொல்லி விட்டு அவன் முகத்தைப் பார்த்துக் கொண்டு நின்றாள்.

பேயால் அறையப்பட்டவன் போல் நின்று கொண்டிருந்த தெய்வனாயகம் சுற்றும் முற்றும் பார்த்துவிட்டு “நான் பிறகு சந்திக்கிறேன் பூசைக்கு நேரமாகி விட்டது” என்று சொல்லி விட்டுப் போக எத்தனித்தான்.

“கொஞ்சம் நில்லுங்கள். ஏன் என்மீது அன்பில்லையா?”

“ஏனில்லாமல்?”

“பின் ஏன் பயப்படுகிறீர்கள்?”

“பயப்படவில்லை உன் சா...தி?”

“வண்ணாரப் பெண் என்ற காரணத்தினால் எங்க விடம் இருதயமில்லை என்று நினைக்கிறீர்களா?“ அவன் கண்கள் கலங்கு விட்டன.

“அதற்கில்லை வதனி! உலகத்துக்கும் கொஞ்சம் பயப்பட வேண்டி இருக்கிறதே?”

அவன் சுற்றுப் புறத்தைக் கொஞ்சம் வெறித்துக் கொண்டான்.

“அன்று அந்த அமாவாசை இருட்டிலே சாதியைப் பற்றி யோசித்தீர்களா?”

“இல்லை நீயும் கூடத்தான்”.

“ஆம்! காப்பாற்றுவேன். கைவிடேன், உன்னை ஏற்றுக் கொள்வேன் என்றெல்லாம் சொன்னீர்களே! இன்று சாதி என்று விழிக்கிறீர்களே? எனக்காக இல்லா விட்டாலும் இந்தக் குழந்தைக்காகவாவது என்ன ஏற்றுக் கொள்ளுங்கள்,” அவன் கண்ணீர் வடித்தாள்.

“வதனி திமீர் என்று) அப்படி எதுவும் செய்துவிட முடியாது. சமுகம் பொலிலாதது, என்னை வீண் தொந் தரவு செய்யாதே, என்னால் முடிந்த சில உதவிகளைச் செய்கிறேன், என்ன சொல்கிறாய்?”

இருவரை ஒருவர் பார்த்துக்கொண்டு நின்றனர். திரும் பவும் அவன் சொன்னான்.

“பூசைக்கு நேரமாகி விட்டது என்ன உன் முடிவு?”

அவன் நெஞ்சு படப்படத்தது, வார்த்தைகள் சிதறிச் சிதறி வெளி வந்தன.

“உங்களுக்கு பூசை அவசியம், எனக்கு என் வாழ்க்கை அவசியம், உங்களை நம்பினேன், உங்கள் சத்தியத்தை நம்பினேன், என் வாழ்க்கையையும் உங்களுக்குக் காணிக்கை வைத்தேன். காதலுக்கு சாதி ஏது? என்றீர்கள். அன்று, சாதியைப் பற்றி யோசிக்கிறீர்கள் இன்று, உன்னை வாழ வைப்பேப் என்றீர்கள் அன்று, என்னை வாழ்வுக்கும் சாவுக் கும் மத்தியில் வைத்துச் சிரிக்கிறீர்கள் இன்று. நான் பென், நீங்கள் ஆண் மகன்!”

அவன் பேசிக் கொண்டே இருந்தான். அவனுக்கு அங்கே நிற்க விருப்பமில்லை, அவசரவசரமாக நடந்து கோயிலுக்குள் புகுந்து மறைந்து விட்டான் தெய்வனாயகம்.

அவன் பேச்சினிடையே தலை நிமிர்ந்து பார்த்தாள். அவன் போய் விட்டான்! அவனும் ஒரு முடிவோடு அங்கிருந்து அகன்றாள்.

அவன் பக்தி சிரத்தையுடன் வணங்கிக் கொண்டு நின்றான் சிலைக்கு முன்னால்.

அவன்?

இந்த மனித சமூகத்திடம் இருந்து தன்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள கோயில் குளத்துக்குள் இறங்கி நடந்தாள்! தன்னீர் தன்னை அணைத்துக் கொள்ளும் வரை நடந்தாள்.

அறுந்த கியிறு

அவன் நன்றாக இந்த உலகத்தையே மறந்து தூங்கிக் கொண்டிருந்தான். தூக்கம் ஒரு குட்டி மரணம் என்பார்கள் வேதாந்திகள். ஆனால் தூக்கம் காதலியின் இதழ் தரும் இன்பம் என்பது கந்தசாமியைப் போன்ற தொழிலாளிகளால்தான் புரிந்து கொள்ள முடியும் காலமெல்லாம் கடமை செய்து குற்றுயிராய் வாழ வேண்டுமென்று அவன் தலையில் எழுதப்பட்டிருக்கிறதோ என்னவோ? ஆனால் இன்றைய உலகத்தில் இதற்குமேல் வேறொதுவும் செய்ய முடியவில்லை.

அவனைப் பெற்றவர்களின் வாழ்க்கையைக் கண்டு இந்த உலகமோ அல்லது மனித சமூகமோ கவலைப்பட்டது கிடையாது. ஏனென்றால் வீட்டுக்கு வீடுகஷ்டமும் கவலை யும்தான் நிலைத்திருந்தது, இவைகளையெல்லாம் தாங்கும் குமைதாங்கிதானே மனிதன் என்ற ஜந்து. என்றாலும் அடியோடு நம்பிக்கையற்றுப் போகாமல் இருப்பதற்காகக் களிமன் சுவரிலே கண்ணாம்பு பூசியது போன்று உடலிலே கொஞ்சம் இருதயம் ஒட்டியவர்கள் அவனைப் போன்றவர்களைப் பார்த்துக் கொஞ்சம் பரிதாபமாகப் பேசுவது முன்னுடையது. “உம்! அதற்கென்ன செய்வது எல்லாம் உன் தலைவிதி!” என்று சொல்வதோடு அவர்கள் கடமையும் தீர்ந்து விடும்.

எது எப்படியிருந்தாலும் அவன் இந்த உலகத்தில் நடமாடிக் கொண்டுதான் இருக்கிறான் துணைக்கு ஒரு மனைவியும் கூட, உலகத்தில் மனைவியென்ற அந்தப் பற்றுக் கோடும் இல்லையென்றால் கந்தசாமியைப் போன்ற

வர்களின் வாழ்க்கையில் நினைத்துப் பார்க்க என்னதான் இருக்க முடியும்?

கந்தசாமி கூட்டுறவுப் பண்டகசாலையில் மூட்டை தூக்கும் கூலியாள், மாதம் அறுபது ரூபாய்கள் தாம் சம்பளம், இந்த அறுபது ரூபாய்களை வைத்துக் கொண்டுதான் அவன் தன் வாழ்க்கைச் சகடத்தை ஒட்ட வேண்டும். தொழிலாளி என்றால் அவனையும் ஒரு மனிதனாகச் சிலர் மதிக்கவில்லையே என்று ஆச்சரியப்பட ஒன்றுமில்லை! ஆனால் யாருக்கும் தெரியாமல் மனை மேகலையின் கையில் இருந்த அழுத சரபியாகி விட்டானே என்பதுதான் ஆச்சரியம்! அறுபது ரூபாயில் தொழிலாளி வாழவேண்டுமென்றால் அவன் அழுத சரபியாகத்தானே இருக்க வேண்டும்.

மலைகளையெல்லாம் மண்ணாக்கி விட்டோம். அடுப் படிப் பூனைக்கு மனை கட்டி விட்டோம். என்றெல்லாம் அரசியல் பேசுகிறார்களே! அவர்கள் கண்முன்னால் கதி யற்றுக் கிடக்கும் இந்த மனிதர்கள் வாழ்க்கையைச் செப்ப விடத் தவறியது இந்த நாட்டுக்கு ஒரு பெரிய நஷ்டம். என்று அரசியல் பொருளாதார சிந்தனைகள் அவன் மூலையில் எப்பொழுதும் குறுக்கிட்டது கிடையாது. எனும் பொடிய வேலை செய்யும் எந்தத் தொழிலாளிதான் இவைகளைப் பற்றிச் சிந்திப்பான்! இத்தகைய இருக்கமான வாழ்க்கையிலே ஏற்படும் மஸப் புழுக்கத்தை மறக்கத் தூக்கம் ஒரு நல்ல கருவிதான். எனவே கந்தசாமி எல்லா வற்றையும் மறந்து தூங்கிக் கொண்டிருந்தான்.

காலை நேரம் கந்தசாமியின் மனையில் அடுப்புடன் சண்டை கோட்டுக் கொண்டிருந்தாள். புகை அவளை முத்தமிட்டுக் கொண்டிருந்தது. புகை புருஷனாக முடியுமா? தலையை மறுபக்கம் சாய்த்துக் கொண்டு அடுப்பை ஊதினாள் அவள். அடுப்பென் குபீர் என்று தீப்பிடிக்கும் பெட்டரோல் பம்பா? எந்தப் பெற்றோராக

இருந்தாலும் அந்த அடுப்புக்குள் இருக்கும் பச்சை மட்டைக்குத் தீரூட்ட முடியாது; இந்த நிலையில் மணி எட்டடித்து விட்டது. மணியடிக்கும் சத்தம் கேட்டுக் கந்தசாமியின் படுக்கைக்கு ஓடினான் அவன். அவன் இன்னும் குறட்டை விட்டுத் தூங்கிக் கொண்டிருந்தான்.

“என்னப்பா! எழும்புங்க நேரமாச்சது!” என்றான் அவன்.

“என்னத்துக்கு நேரமாச்ச?!” என்று முனுமுனு தான் அவன்.

“வேலைக்குப் போகல்லியா’ நீங்க!”

“இன்டைக்கு வேலையில்லை” என்று சொல்லிக் கொண்டே புரண்டு படுத்தான் அவன்.

“ஏன் வேலையில்ல?”

அவனுடைய இந்தக் கேள்வி அவனுக்குப் பெரும் தொல்லையாக இருந்தது. “என்னத் தொந்தரவு செய்யாமப் போ!” என்றான் அவன்.

அவனுடைய இந்த மெல்லிய கோபம் அவனுக்குச் சிரிப்பைத்தான் உண்டாக்கியது, சிறத்துக் கொண்டே அவன் பக்கத்தில் உட்கார்ந்து, அவனுடைய உடம்பைப் பிடித்து விட்டுக் கொண்டே கேட்டான்.

“சுதந்திர மெண்டா என்ன?”

“உனக்குத் தெரியாதா?”

“உம்! உ...ம்!”

“அப்படியெண்டா நீ அதைதெரிஞ்ச கொள்ளாது”

“ஏனி?”

“ஏனா அதத் தெரிஞ்சதுனால் இந்த நாலு அஞ்ச வருசமா எவ்வளவு கண்டப் படுறன் தெரியுமா?”

“அப்படிப் பொல்லாததா அது?”

“இல்லையில்லை, பொல்லாததாக ஆக்கியிருக்கிறாங்க நம்மவங்க” ஊ...ம்! அதப்பத்தி இப்ப என்ன? இன்டக்கிவயித்துக்கு என்ன சாப்பாடு?”

“பழஞ்சோறும் தீயக்கறியும்”

“என்ன! இன்டக்கும் பழய சோறா?”

“நாளென்ன செய்ய? இடியப்பழம் அப்பழம் தின்ன ஒங்கட ஓடம்பு நெய்யாலயா படச்சிருக்கு? அப்மாடி! எழும்புங்க, எழும்புங்க. அடுப்பில் கதிய வெச்சிட்டு வந்தன்.”

அவன் எழுந்தாள். அவன், அவன் கேலையைப் பிடித்து இழுத்தான்! அவன் அவன் விலாவில் கூச்சங்காட்டி விட்டு ஓடினாள். அவனும் படுக்கையை விட்டு எழுந்திருந்தான்.

“நாட்டுக்கு சுதந்திரம்! நம்மட ஊட்டுல பழஞ்சோறு! சுதந்திரமெண்டா; சுடுசோறும் பழஞ்சோறாகி விடுமோ?”

“என்ன செய்றிங்க? முகத்தக் கழுவாம?” என்று கத்தினாள் அவன்.

சிந்தனையை விட்டுக் கிணற்றிக்குச் சென்றான் அவன். வேப்பங்குச்சியால் பல் துலக்கிக் கொண்டிருந்த கந்தசாமியின் உள்ளாம் பலதையும் பத்தையும் எண்ணிக் கொண்டிருந்தது. அந்த நேரத்தில் தெருவிலே பிச்சைக்காரன் பாடும் பாட்டு அவன் காதில் வந்து விழுந்தது.

“நாடு சுதந்திரம் பெற்றதுண்டு என்றால்
நாட்டவரெல்லாம் தேச மன்னரென்றால்
இடேந்திப் பிச்சைக்குத் திரிந்தலைந்தும்
உணவின்றி வாடும் நிலை வந்ததேனோ!”

அந்தப் பரதேசிப் பாடவில் இருந்த கேள்வியோடும் அவனும் ஒரு கேள்வியைப் போட்டுப் பார்த்துக் கொண்டான்.

“பிச்சை எடுக்கிற மனிதன் வாழுகிற தேசம் சுதந்திர தேசமாகுமா?”

அவன் மனைவி திரும்பவும் அவனை அழைத்தாள், மனைவியின் அழைப்புக் குரல் கேட்டதும் தன்னீர் அள்ளு வதற்காக கயிற்று வாளியைக் கிணற்றுக்குள் போட்டு சுண்டினான். “கபக்” என்ற சத்தத்தட்டன் வாளி நிரம்பிக் கொண்டது. தன்னீர் வாளியை வெளியே எடுப்பதற்கு முன்னந்த கந்தசாமியின் காதில் திரும்பவும் அந்தப் பிச்சைக் காரன் பாடல் வந்து விழுந்தது.

“தாழ்வுயர்வு பேதமின்றி உலகமெல்லாம்
சமத்துவமாய்ப் படைத்தலித்தான்
இறைவனென்றால்
கூழுக்கும் வகையின்றிப் பசியால் வாடிக்
குற்றுயிராய் ஏழை மக்கள் குமைவதேனோ?

இரண்டாவது பாடலும் அவன் உள்ளத்தைத் தொட்டது. ஒரு பெருமுச்சு விட்டுக் கொண்டே தன்னீர் வாளியை வெளியே எடுக்க முயன்றான் “பட்ட!” கயிறு அறுந்து விட்டது! கயிற்றின் பிடியில் இருந்து விடுபட்ட வாளி கிணற்றைச் சிறைச்சாலையாக்கிக் கொண்டது அறுந்த கயிறு அவன் கையில் இருந்தது. அது எத்தனையோ தத்து வங்களை அவனுக்குப் போதித்தது.

விடுதலையின் முடிவையும், மனிதனின் பலவீனத்தை யும் கூடத்தான்.

மயானத்தீன் மர்மம்

மாலை நேரம் மழை அமைதியை நாடியது. கால் போன போக்கில் போய்க் கொண்டிருந்தேன். சிந்தனை யினுடே ஊரை விட்டு வெளு தூரம் வந்து விட்டேன். கண்ணுக்கெட்டிய தூரத்தில் கடற்கரை தெரிந்தது. கடற்கரை வரை போய் வரலாம் என்றெண்ணினேன் நடந்தேன்.

உலகம் இருண்டு வந்தது; குளிர்காற்று மழை வரும் என்று எச்சரிக்கை செய்தது. மன் கொதிப்பை மட்டுமல்ல மனிதனின் மன்னடக் கொதிப்பையும் தனித்துவிடகி கங்கணம் கட்டிக் கொண்டிருந்தது வானம். கீழ்த்திசை தன் கருங்கூந்தலை அவிழ்த்துக் கடலிலேயே மிதக்கவிட்டு விளையாடியது. அந்தக் காட்சியிலே நிலையழிந்த மன்னின் துடிப்பு மனிதனின் உள்ளத் துடிப்பை விட ஒங்கி விருந்தது.

கடற்கரைக்குப் போகும் எண்ணத்தை விட்டு விட்டு வந்த வழியே திரும்பினேன். ‘சோ’ என்ற இரரச்சலுடன் மழை பெய்து கொண்டு என்னைத் துரத்தியது! நான் ஓடினேன்! வெற்றி நினைத்ததுர் கிட்டிவிடும் பொருளா? மழை என்னைத் தொட்டு விட்டது. வேறு வழியின்றி பக்கத்தில் இருந்த பாழடைந்த விட்டுக்குள் நுழைந்தேன், வீட்டின் கதவு பூட்டியிருந்து. வீட்டின் தின்னணயில் ஒதுங்கிக் கொண்டேன்.

சோவென்று மழை பெய்தது. கடலும் வானமும் முத்தமிடுவது போன்று தென்பட்டது, அந்த மழை நேரக் காட்சி! காற்றின் வேகத்தால் மழைத் துளிகள் என்னைத்

தொந்தரவு செய்தன. எனவே வீட்டின் மறு பக்கம் சென்றேன். அங்கே பாதி இடிந்து போன மண்சுவர் ஒன்று இருந்தது அது எனக்கு ஆசனமாக அமைந்தது.

மழை பெய்யும் சத்தம் மனதிற்குக் கிணுகினுப்பை உண்டாக்கியது, மகிழ்ச்சியுடன் எனக்கு நேரே உலக்கிடை நோக்கினேன், புகைப் படலத்துக்கு நடுவே உலகம் தெரிந்தது. நானிருந்த அந்த வீட்டிலிருந்து ஒரு நூறு யார்டு தூரத்தில் ஒரு பாழ்க்கடந்த மயானம் தென்பட்டது। ஒங்கி வளர்ந்திருந்த ஈச மரங்களினாடே எகிப்திய கோபுரத்தைப் பார்ப்பதுபோல் இருந்தது அந்த மயானத்தின் தோற்றம். நான் அதையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன்.

“தம்பி! தீப்பெட்டி இருக்கா?”

நான் அதிர்ச்சியுடன் திரும்பிப் பார்த்தேன் எனக்குப் பின்னால் ஒரு வயோதிகர் நின்றார்! தீப்பெட்டியைக் கொடுத்தேன் அவர் ஒரு சுருட்டைப் பற்றவைத்துவிட்டு “மிகவும் நன்றி இந்தாருங்கள்”.

அவர் தீப்பெட்டியைத் தந்தார் நானும் ஒரு சிகிரட்டைப் பற்றவைத்துக் கொண்டேன்.

“அவ்வளவு கூர்மையாக எதைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தீர்கள் தம்பி!” முதியவர் கேட்டார்.

“அந்த மயானத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். இதை இப்பொழுது யாரும் பாவிப்பதில்லையோ?” என்றேன் நான்.

“இல்லை,” என்று தலையாசத்தார்.

“இந்த மயானம் பார்ப்பதற்கு மிகவும் அழகாக இருக்கிறது! ஏன் இதைக் கை விட்டு விட்டார்கள்?”

“அழகும் அவ்லட்சணமும் ஓன்றுகூடும் இடம்தானே மயானம்! அழகாய்த்தான் இருக்கும்” என்று ஒரு பெருமூச்சு விட்டு விட்டு மேலும் தொடர்ந்தார்.

“ஒரு காலத்தில் மிகவும் பிரபலமாக இருந்த இந்த மயானம் இன்று பறவைகள் தங்குமிடமாகப் போய் விட்டது” என்றார்.

“எப்படி!”

“அது ஒரு பெரிய கதை!”

“வாழ்க்கையே ஒரு கதைதானே! சொல்லுங்கள் கேட்போம்” அவர் சிரித்தார். சிரித்து விட்டுச் சொன்னார்.

“வாழ்க்கை எழுத்தாளனுக்குக் கதையின் கருவுலம்! சிந்தனையாளனுக்குக் குலுப்புத் தட்டிய மூன்றாம் வகுப்பு ரயில் பிரயாணம்! பணக்காரர்களுக்குப் பூஞ்சோலையின் தென்றல் காற்று! ஏழைகளுக்கோ? மரணத்தை எதிர் பார்த்து நிற்கும் ரெயில்வே ஜங்ஷன்!”

நான் ஆச்சரியத்துடன் அவர் முகத்தைப் பார்த்தேன்.

“என்னடா? இந்தப் பழய மனுசன் புதுத்தத்துவம் பேசுகிறானே! என்று ஆச்சரியப்படுகிறீரா தம்பி!” வாலி பர்கள் பேசும் தத்துவம் வாழ்க்கையின் உயரப் பாய்ச்சல்! முதியவர்கள் பேசும் தத்துவம் அனுபவத்தின் முத்திரை” என்றார்.

என் கண்கள் மேலும் ஆச்சரியத்தால் விரிந்தன. இத்தகைய தத்துவங்கள் பேசும் மனிதரிடம் இருந்து கடந்து போன காலத்தின் நிகழ்ச்சிகளை அறிவுதென்றால் கதை படிப்பது போன்ற ரசனை ஏற்படுமல்லவா?

“நிற்கிறீர்களே! இப்படி உட்காருங்கள்.” என்றேன் நான். அவரும் அந்த மண் சுவரில் இடம் பிடித்துக் கொண்டார்.

“நீங்கள் அந்தக் கதையைச் சொல்லவில்லையோ?” என்றேன் நான்.

“அந்தக் கதையைச் சொல்லத்தான் வேண்டும். இந்த மயானம் பாழ்டைந்து கிடப்பதின் பாரம்பரியம் நிலைத் திருக்க நான் அதை யாரிடமாவது சொல்லத்தான் வேண்டும். மேலும் மழை விடும் வரை இப்படி நம் கவனத்தைத் திருப்புவதும் நல்லதுதான். நான் எழுத்தானதுமல்ல, காதினிக்கக் கதை சொல்லும் திறமையும் எனக்கில்லை! என் வாழ்க்கையில் நான் றிந்த சம்பவத்தைச் சொல்கிறேன் கேளுங்கள்.

“இருபது வருசங்களுக்கு முன் இந்த வீடு உல்லாசப் பிரயாணிகள் தங்கும் வாடி வீடாக இருந்தது. இந்தப் பக்கம் எப்பொழுதும் கலகலப்பாகத்தான் இருக்கும். அதைப் போலத்தான் அந்த மயானும், இந்தப் பகுதியில் ஆள்ள பணத்தால் பெரிய மனிதர்களின் கல்லறைகள் இங்கேதான் கட்டப்பட்டன. அந்தக் காலத்தில் இதை மயானம் என்று சொல்ல முடியாது. ஒரு பூந்தோட்டம் போலத்தான் காட்சியளிக்கும். அதனால்தான் இதற்குப் பூந்தோட்ட மயானம் என்று பெயர் வழங்கி வந்தது. மயானத்தைப் பற்றிப் பெரிதாகச் சொல்லிக் கொள்வதற்கு ஒன்றுமில்லைதான் என்றாலும் மகிழ்ச்சியில் கூத்தாடும். மனிதன் மரணத்தில் முற்றுப் பெறுவதைப் போல இந்த வாடி வீட்டில் ஆம்பித்த நிகழ்ச்சி மயானத்தில்தான் போய் முடிவுற்றது. அதே நிகழ்ச்சி வாடி வீட்டையும் பாதித்து விட்டது?”

“இந்த வாடி வீட்டில் சமயல் வேலை செய்து கொண்டிருந்த செல்லம்மாளுக்குக் ‘கண்ணி’ என்று ஒரு மகள்

இருந்தாள். “‘கண்ணி?’” என்பதனால் அவள் கண்கள் பெரிதாக இருக்குமென்று எண்ணி விடாதிர்கள். ஏழை என்பதால் பெயரும் எளிமையாக இருக்க வேண்டும் என்பதாலோ என்னவோ அந்தத் தாய் தன் மகனுக்கு அப்படிப் பெயர் வைத்து விட்டாள். ஏழ்மையைப் போல் ஆழகும் அவளை ஓட்டிக் கொண்டிருந்தது! கண்ணி நம் நாட்டு அழகு ராணிகளை விட அழகாய் இருந்தாள். தாய்க்கு ஒத்தாசையாக மகனும் இந்த வாடி வீட்டில்தான் வேலை செய்வாள். அவர்கள் வசித்த குடிசை அதோ அந்தப் பக்கமாகத்தான் இருந்தது.”

“கண்ணியை இழுத்த காந்தமும் அந்தப் பக்கமாகத்தான் ஒரு குடிசையில் இருந்தது. அந்தக் காந்தம்தான் கணபதி! கணபதி அந்த மயானத்தில் குழி தோண்டும் வேலையோடு தோட்ட வேலையையும் செய்து கொண்டிருந்தான். அந்தத் தோட்டத்திலேதான் கண்ணியும் கணபதியும் சந்தித்தனர். கண்ணிக்கேற்ற காளைதான் கணபதி. எனவேதான் அவர்கள் இருவரும் அந்தக் காலத் வலையில் சிகிசித் தவித்தனர். அந்தத் தவிப்பிலே அங்பு வளர்ந்தது. ஆசை வளர்ந்து காலமும் கடந்தது.

இவர்கள் இருவருக்கும் கவியானத்தைச் செய்து வைத்துத் தன் பாரத்தைக் குறைத்துக் கொள்ள வேண்டுமென்று சின்னம்மாள் எண்ணினாள். அந்த எண்ணத்தில் மன்னைப் போடுவதற்குத் தானோ என்னவோ அந்த வாடி வீட்டுக்கு ஒரு அரசியல் பிரபு வந்தார்.

நம் நாட்டு அரசியல்வாதிகள்தான் மனிதனைப் போல் இல்லையே! யானையைப் போல் கொழு கொழுவென் ரிருந்தார் அவர். ஐம்பத்தி ஐந்து வயதும் அரை குறை அரசியல் அறிவும் ஒரு தென்னந் தோட்டமும் அவரை இந்தப் பகுதிக்கே ஒரு பெரிய மனிதனாக்கி விட்டது!

அவருடைய வரவு இந்த வாடி வீட்டு மாணேஜரையும் சுறு சுறுப்பாக்கியது. அதன் பிறகு எல்லாமே பெருந்தன்மையாகத்தான் நடந்தது.

அன்று மாலை அந்த அரசியல் பிரபு காற்று வாங்குவதற்காக மயான்துப் பக்கம் போய் வந்தார். வருகிற பொழுது அதோ அந்த முருங்கை மரம் நிற்கிறதே அந்த இடத்தில்தான் கண்ணியைக் கண்டார். கண்டது மட்டுமல்ல காதலும் பிறந்து விட்டது அவருக்கு!

காலிலே முன்னுக் குத்துவது போலக் கண்ணிலே அழுகும் குத்துகிறது! காலிலே குத்துகிற முன்னு காலை முடக்கி அங்கேபே உட்கார வைத்துவிடுகிறது. ஆனால் கண்ணிலே குத்துகிற அழுகு இருக்கிறதே! அது மனிதனை ஆகாயத்துக் கல்லவா கொண்டு செல்கிறது.

இந்த நிலையைத்தான் அந்த அரசியல் வாதியும் உணர்ந்தார். உடல் பறக்க உள்ளம் படபடக்க வாடி வீட்டை நோக்கி நடந்தார் அவர்.

தலையைச் சொரிந்து பல்லைக் காட்டி முதுகு வளைக்கும் ஒரு மனிதனைக் கொண்டு எந்தக் காரியத்தையும் செய்து விடலாம். என்ற தத்துவத்தை அறிந்திருந்த அரசியல் பிரபுவுக்கு அந்த வாடி வீட்டு மாணேஜர் ஒரு நல்ல வாய்ப்பு! பிரபுவிடம் இருந்து ஒரு பச்சை நோட்டுக் கை மாறியதும் எத்தனையோ மாற்றங்கள் ஏற்பட்டு விட்டது இந்த வாடி வீட்டில்.

அன்றிரவு எட்டு மணி இருக்கும். வேலைகளை முடித்து விட்டுச் சின்னம்மாவும் கண்ணியும் தங்கள் குடிசைக்குப் போகப் புறப்பட்டனர். அந்தச் சமயத்தில் வாடி வீட்டு மாணேஜர் கூப்பிட்டார் ‘கண்ணி!’ என்று.

‘என்ன என்ன?’ என்று கேட்டுக் கொண்டு கண்ணி அவர் ரூமுக்குள் ஓடினாள்.

‘கண்ணி! அதோ அந்த மேசையில் இருக்குதே கண்ணாடிக் கூசா? அது நிறையத் தண்ணியெடுத்துக் கொண்டு போய் அந்த ஜயாட ரூமுள் வெச்சிட்டு வாம்மா!’

வழக்கம் போல் கண்ணி தலையைச்ததுக் கொண்டே வேலையில் ஈடு பட்டாள். தண்ணிக் கூசாவை அந்த ஜயாவின் ரூமுக்குள் கிடந்த மேசை மேல் வைத்து விட்டுத் திரும்பினாள் கண்ணி. என்ன ஆசிசரியம்! கதவு சாத்தப் பட்டிருந்தது! கதவுடியில் ஆபிரிக்க ஏருமை மாட்டைப் போல் நின்று கொண்டிருந்தார், அந்தப் பிரபு! கண்ணி. மேல் நாட்டு யுதியில் ஹோ! வென்று கத்துவதற்குப் புது அனுபவம் இது! தொண்டை வரண்டு வாய்டைத்து விட்டது. உடல் தளர்ந்து உயிர் மயங்கி அப்படியே விழுந்து விட்டாள் அவள்! இல்லை விழுந்தவளைத் தாங்கிப் பிடித்துப் படுக்கையில் கிடத்தினார் பிரபு.....

பிறகு? மனதில் ஏறியிருந்த பளைவு மிகவும் இலகுவாக இருக்கி விட்ட சந்தோசத்தில் ஒரு சிகரட்டைப் பற்ற வைத்துக் கொண்டிருந்தார் அந்தப் பிரபு!

கண்ணி கண்ணியிலித்தபொழுது அவள் உடல் கசிந்திருந்தது. உள்ளும் கசிந்திருந்தது; அதைபடுத்து அவள் கண்களிலும் கண்ணீர் கசிந்தது. வாய்டைத்துப் போன நிலையில் நேராகத் தன் குடிசைக்குப் போய்விட்டாள் அவள்.

அன்றிரவு குடிசைக்குள் புகுந்த கண்ணி அதன் பிறகு வெளியே தலை காட்டவில்லை, ஏதோ ஒன்றை இழந்து விட்ட நிலையில் இடிந்து போய் விட்டாள் அவள். கணபதியை நினைக்கும்பொழுதெல்லாம் அவள் கண்களிலே

கண்ணீர்தான் வடிந்தது. சின்னம்மாள் நினைத்தாள் மகருக்கு உடம்பு சரியில்லை என்று. கணபதி தேட்ட பொழுதும் இதைத்தான் சொன்னாள். கணபதியும் போய்ப் பார்த்தான். அவள் எதுவுமே பேசவில்லை. கண்ணீர்தான் வெளிவந்தது.

அன்று மாலை சின்னம்மாள் கணபதியிடம் ஓடி வந்தாள். “தம்பி! கண்ணி ஒரு மாதிரியா இருக்கிறா கொஞ்சம் வந்து பாருங்க” என்றாள்.

கணபதி ஓடினாள். அங்கே கண்ணி செத்துக் கொண்டிருந்தாள். வாயில் நுரை வந்து கொண்டிருந்து அவ்வளவுதான் கண்ணி போய் விட்டாள்.

அந்தக் காலத்தில் ஆற்றிலோ கிணற்றிலோ விழுந்து தற்கொலை செய்து கொள்வதுதான் பழக்கமாக இருந்தது. ஆனால் நஶ்கக்காய் தின்று உயிர்விடும் பழக்கத்தைக் கண்ணிதான் முதல் முதல் செய்து காட்டிவிட்டுப் போனாள்.

கண்ணியின் மரணத்தில் மறைந்து கிடந்த உண்மையாருக்கும் தெரியாது. ஏழையின் வயிற்றுப் பசிபோல அவள் மரணத்தின் மர்மம் தெரியாமலே மறைந்து போயிற்று. ஆனால் அந்த மாடி வீட்டு மானேஜருக்கு எல்லாம் தெரியும். திருடன் தன்னைத்தானே காட்டிக் கொள்வானா? மறைந்து விட்டான். என்றாலும் இவன் நெஞ்சு அவனை அறுத்தது, மயானம் வேறு அவனைப் பயமுறுத்தியது. இந்த மானேஜர் அங்கிருந்து போய்விட்டான்.

கதையை நிறுத்தி விட்டு என் முகத்தைப் பார்த்தார் பெரியவர். நானும் அனுதாபத்துடன் அவரைப் பார்த்தேன்.

“உலகம் இருண்டு கிடந்தது என்றாலும் மழை நின்று விட்டது. “கிளம்புவோமா?” என்றார் பெரியவர். இரு

வருமாக ஊருக்குள் செல்லும் பாதையில் இருஞ்குன் புகுந்து நடந்தோம்.

“கதை முடிந்து விட்டது! ஆனால் மயானத்தின் மர்மம் புரியவில்லையே?” என்றேன் நான்.

“ஆமாம் அதுவும் தெரிந்து கொள்ள வேண்டியது அவசியம்தான்” என்று சொல்லியபடி மேலும் தொடர்ந்தார்.

“கண்ணி இறந்து விட்டாள். கண்ணீர் வடித்தபடி மயானத்தை நோக்கி நடந்தான் கணபதி. இரவு கடும் மழை பெய்து கொண்டிருந்தது. சின்னம்மாவும் இன்னு மொரு பெண்ணும் கண்ணியின் பிரேதத்தை காவல் காத்தார். விடியும் நேரம் சின்னம்மாள் கணவிழித்துப் பார்த்தாள். என்ன ஆச்சரியம்? கண்ணியின் பிரேதத்தைக் காணவில்லை! கணபதியைத் தேடி ஓடினாள்; சின்னம் மாள் குடிசையில் கணபதி இல்லை. மயானப் பசிகமாக ஓடினாள், அங்கேயும் அவள் இல்லை. ஆனால் புதிதாக மூடிய மண்மேடு இருந்தது’ அந்த மண்மேடுதான் கண்ணிக்குக் கணபதி கட்டிய கல்வரை! கணபதி இரவோடு இரவாக அதைச் செய்துவிட்டுப் போய் விட்டான். அதன் பிறகு சின்னம்மாளும் அங்கிருந்து போய் விட்டாள்.

சமயம் ஊருக்கு எட்டியது. பூந்தோட்ட மயானத் துக்குச் சொந்தம் பாராட்டியவர்களுக்கும் தெரிய வந்தது. அவ்வளவுதான். மயானத்தின் கதவு திறந்துதானிருந்தது. ஆனால் எந்தப் பிரேதமும் அங்கே கொண்டு வரப் படுவதில்லை.

கண்ணியைப் போன்ற எளிய பெண்கள் அடக்கப்பட்ட மயானத்தில் உயர்ந்த சாதி மனிதர்களின் பிரேதம் புதைக்கப்படுவதா? அத்தோடு முடிவடைந்தது. மயானத்தின் மர்மக் கதை என்றார் அந்த முதியவர்.

“இரு சந்தேகம்?” என்றேன் நான்.

“இன்னும் என்ன சந்தேகம்?” என்றார் அவர்.

“யாருக்கும் தெரியாத இந்தக் கதை உங்களுக்கு எப்படித் தெரிந்தது?” என்று கேட்டேன் நான்.

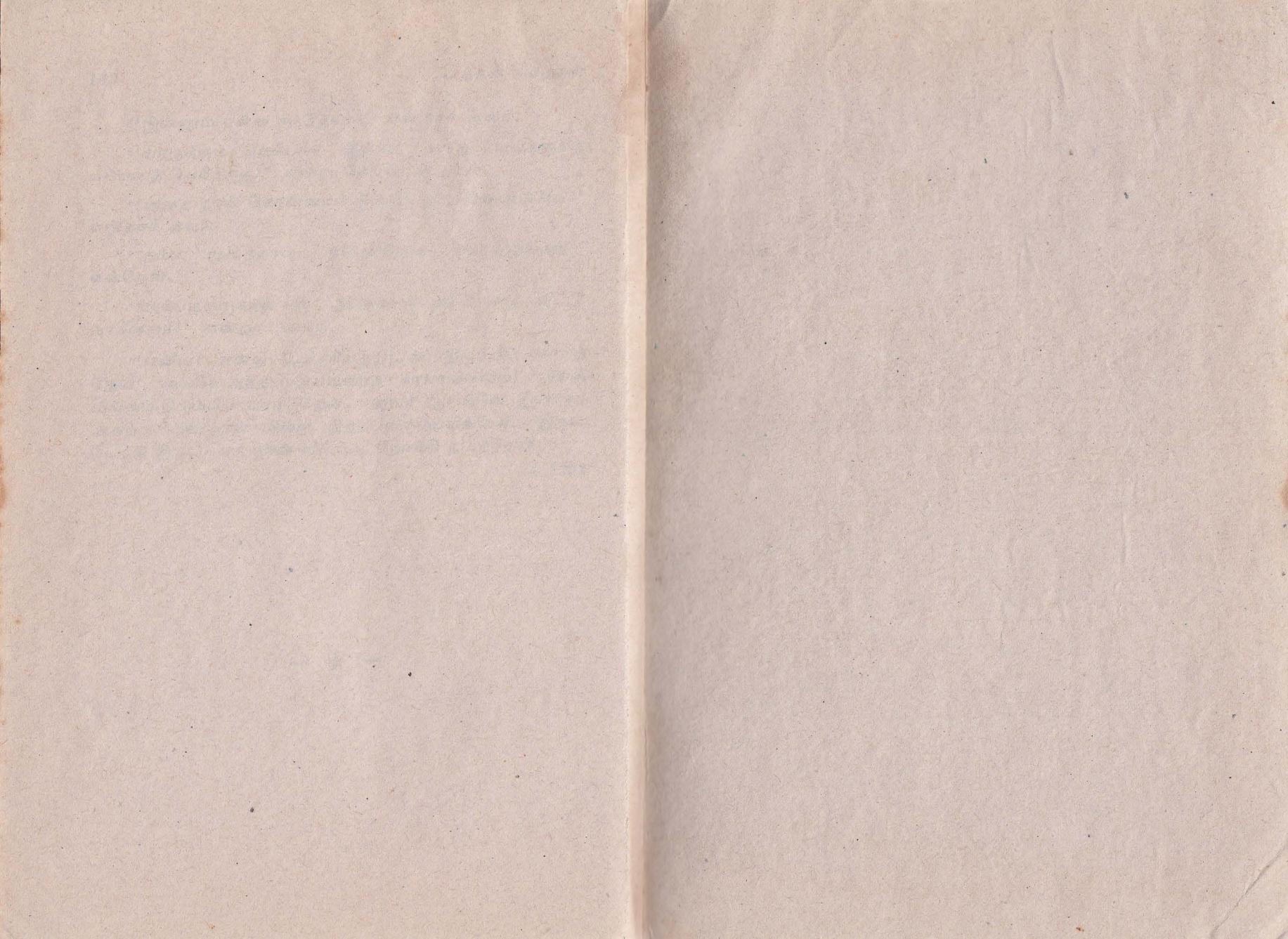
“அதை நான் சொன்னால் நீங்கள் நம்ப வேண்டுமே?” என்றார் அவர்.

“நம்ப முடிந்தால் நம்புகிறேன் சொல்லுங்கள்” என்றேன்.

“அப்படியானால் சரி. நான்தான் அந்த வாடி வீட்டு மானெஜர்!” என்றார் அவர்.

“என்ன! என்று ஆச்சரியத்துடன் திரும்பிப் பார்த்தேன் அங்கே அந்த முதியவரைக் காணவில்லை. அங்கு மிங்கும் திரும்பிப் பார்த்தேன். அவர் இல்லவே இல்லை! அதற்கு மேல் நான் அங்கு நிற்க விரும்பவில்லை. இருட்டோடு இருட்டாக நான் வீட்டை நோக்கி நடந்தேன்.

— 1952

இலங்கையில் முத்த படைப் பாளிகளில் ஒருவர் பித்தன் கே. எம். எம். ஷா அவர்கள். சிறுக்கை மன்னன் புதுமை பித்தனின் மீதான அபிமானத் தால் 'பித்தன்' என்ற தனது புனைப் பெயரைத் தரித்துக் கொண்ட பித்தன் அவர்கள்—

திரு. ஸ்ரூபாக பங்காற்றி வரும் அவர் கிழக்கிலங்கையில் கோன்றிய படைப்பாளிகளில் முன்னோடியாகத் திகழ்கிறார்

இன்று அவர் பொன் விழா கானும் காலகட்டத்தில் அவரது முதலாவது சிறுக்கைத் தொகுதி வெளிவந்துள்ளது.

அமரர் பேராசிரியர் கைலாசபதி அவர்கள், மற்றும் முத்த பத்திரிகையாளர் எஸ். டி. சிவநாயகம் போன்ற கலை, இலக்கிய ஜாம்பவான்களால் போற்றப்பட்டவர் இவர்.

'பித்தன்' அவர்களின் சிறுக்கைகள் மானுட சமூகத்தின் மீதான நெளிப்பின் படப்பிடிப்புகளாக வார்க்கப்பட்டுள்ளன.

எழுபது வயதைத் தாண்டியிருக்கும் பித்தன் அவர்கள், பிரிட்டிஷ் கால இந்திய ராணுவத்தில் சிறிது காலம் பணி யாற்றி இருக்கிறார். அதன் காரணமாக உலக நாடுகள் பலவற்றுக்கும் சென்று வந்த அனுபவம் அவருக்கு உண்டு.

இன்று அகதியாகிப்போன நிலையில் வாழ்ந்தாலும், இன்னும் எழுத்து உலகுக்கு தனது பங்களிப்பைச் செய்ய வேண்டும் என்ற குறையாத ஆர்வத்துடன் இருக்கிறார்.

பித்தன் அவர்களின் இத்தொகுதி இளைய தலைமுறை இலக்கிய ஆர்வலர்களுக்குச் சிறந்த ஓர் ஆவணமாகத் திகழப் போகிறது என்பது தின்ணம்.

அந்தனி ஜீவா